Jurnalele lui Goebbels

Tradus de Vlașca Marius

Atenție!
Traducerile sunt efectuate după cărțile: Joseph Goebbels - Thomas Dalton – The Complete Diary Entries, cartea lui Louis P. Lochner, The Goebbels Diaries (1942–1943), Tagebucher von Joseph Goebbels (14.500 pages, 1923-1945)

În cadrul acestui document au fost reținute exclusiv fragmentele relevante în care Goebbels face referire la jidani și chestiunile relevante pentru Români,

jurnalele depășind 70.000 de pagini.

Informații importante:

Ce trebuie știut despre jurnalele lui Goebbels.

Jurnalele lui Goebbels trebuie citite cu obiectivitate și cu verificarea sistematică a afirmațiilor din multiple surse, din mai multe considerente:

1. Jurnalele originale au stat în posesia URSS-ului peste 35 de ani. Cercetările au dovedit că jurnalele au fost alterate. Istorici care au adus la cunoștință alterarea jurnalelor: Henry Ashby Turner Jr., Andreas Hillgruber, Gordon A. Craig, Ralf Georg Reuth, Götz Aly, Eric A. Johnson, Jürgen Matthäus.
2. Conform istoricului David Irving, jurnalele lui Goebbels conțin peste 70.000 de pagini. Hârtiile originale au fost declarate „dispărute”, rămânând doar copiile.
3. Jurnalele conțin fraze precum: „Aliații trebuiau să-i omoare pe jidani ca pe niște șobolani. Noi am rezolvat deja problema asta în Germania!“ – și cu asta am spus totul.

22 Octombrie 1923 (I.1:1.35)

Mă gândesc foarte des la Problema Jidănească. Problema rasei este, la urma urmei, lucrul cel mai profund și mai misterios care pătrunde astăzi în viața publică… Există ceva foarte distructiv în esența ei, mai ales în spirit. Dar asta nu apare în mod vizibil, pentru că spiritul nu este ridicat până la apogeul său.

Comentariu – Thomas Dalton:

Această însemnare a apărut în vârful perioadei de hiperinflație din German, declanșată de ocuparea franceză a văii Ruhr. Marca Germană s-a prăbușit complet și oamenii împingeau roabe pline cu bani pentru a cumpăra bunuri de bază. Șomajul a crescut vertiginos și a urmat haosul economic general. Hitler și tânărul său NSDAP au considerat aceasta un semn că vremurile erau coapte pentru acțiune revoluționară, și astfel au conceput un complot pentru a prelua Münchenul și apoi restul Bavariei.

Așa-numitul Puci de la Berărie a fost lansat pe 9 Noiembrie. S-a încheiat cu un eșec; 15 membri de partid au murit, iar capii conspirației, inclusiv Hitler și Göring, au fost arestați. Hitler a fost judecat în februarie 1924 și condamnat la cinci ani de închisoare, dar urma să execute doar un an. În această perioadă a scris volumul întâi al lucrării sale monumentale, Mein Kampf.Procesul, totuși, a fost o mare victorie de propagandă pentru NSDAP și pentru Hitler personal, și pentru prima dată au câștigat o reputație cu adevărat națională în Germania. A atras cu siguranță atenția tânărului Goebbels; îl vedem făcând prima referire explicită la Hitler pe 15 Martie 1924.

După cum am văzut anterior, Hitler, Goebbels și alții erau foarte preocupați de efectul dăunător pe care jidanii îl aveau asupra culturii German. Și jidanii erau într-adevăr dominanți în această perioadă, în special în teatru, literatură și film. Goebbels face observații despre un eveniment concret:

14 Noiembrie 1923 (I.1:1.51)

Noaptea trecută am văzut Lohengrin-ul lui Kurt Goetz și *The Lampshade* în teatru. Aceste mici piese sunt pline în spirit de răutate, sarcasm și ironie. Lipsa de sens a devenit rege. Sloganuri ce par profunde dar creează o temelie aparentă. Per ansamblu, o construcție jidănească, care batjocorește nenorocirea; filistinul neștiutor stă acolo și râde de el însuși. Jidanul înțelege și are dreptate, și ți-ar veni să-i trântești un pumn în față.

Jidănimea este otrava care ucide trupul etnic al Europei. Nu se poate face nimic în privința asta. Avem păcate vechi de purtat…

Istețimea jidănească este malițioasă și rănitoare. Este expresia tipică a elementului distructiv, de descompunere, pe care o emană jidănimea. Nici urmă de umor la jidani. Te face să râzi, dar nu simți niciodată rezoluția, nici descărcarea, râsul este impur și, într-un sens mai înalt, păcătos.

20 Martie 1924 (I.1:1.109)

Problema Jidănească nu poate fi rezolvată decât dacă, mai întâi, ești dur și neînduplecat.

5 Aprilie 1924 (I.1:1.118–119)

Ieri am înființat un grup local Național-Socialist. Am vorbit în esență despre antisemitism. Cultura jidănească s-a instalat de mult. Jidanul se confruntă cu omul occidental doar ca un spectator interesat. El nu suferă de acel dualism chinuitor între minte și inimă. Nu este legat emoțional de culturile noastre Faustice. De aceea este cu mult înaintea noastră în a cuceri și exploata lucrurile materiale. Dar, tocmai din acest motiv, el reprezintă și un mare pericol pentru noi.

Ideea antisemitică este o idee mondială. Aici cad de acord poporul German și poporul Rus…

Jidanul ne otrăvește prin mijloace viclene, ademenitoare.

Jidanul sionist deschis este încă cel mai decent dintre jidani. Știi cel puțin unde te afli cu el.Așa-numiții jidani cu gândire naționalistă sunt cei mai periculoși. Ei sunt șerpii pe care îi hrănim la sânul nostru. De ce să disperăm în fața puterii copleșitoare a Sionului? Nu suntem noi suficient de puternici, și chiar mai puternici decât ei, pentru că suntem legați de ideea națională cu toată simțirea și gândirea noastră?

Să folosim toată vigoarea inimii noastre puternic Germane.

8 Aprilie 1924 (I.1:1.119)

Problema Jidănească este cea mai fierbinte chestiune a momentului. Trebuie rezolvată înainte ca cineva să poată trece la refortificarea Europei. Poate că Rusia va da startul. Ceea ce bănuiam deja — anume că situația actuală din Rusia este doar o spumă mizerabilă jidănească plutind deasupra unei ape murdare, dar adânc naționaliste — găsesc acum confirmat în toate opiniile autentice.

Am citit astăzi Jidanul Internațional de Henry Ford. Cartea este foarte interesantă și utilă. Dar nu trebuie să te lași prea prins de dovezile captivante ale autorului. Scrie și el, pe alocuri, „pentru publicul de acasă.” Totuși, cartea dezvăluie multe. Se pot vedea implicațiile Problemei Jidănești în țările non-Germane.

Ciudat: Henry Ford, cel mai bogat om din lume, face din capitalismul jidănesc ținta sa. Lumea este un mare teatru.

Lenin, Troțki, Chicerin sunt jidani. Cât de prost pot fi uneori judecate procesele politice și economice atunci când nu cunoști materialul cel mai elementar. O mare parte din cartea lui Ford discută Protocoalele Bătrânilor Sionului. Dar textul însuși lipsește. Trebuie să mă reorientez asupra acestei chestiuni altă dată. Nu voi avea odihnă până nu voi avea claritate deplină în privința Problemei Jidănești. Soluționarea acestor lucruri îmi poate schimba întreaga natură lăuntrică.

Comentariu – Thomas Dalton:

La fel ca Hitler, Goebbels este fascinat atât de ideile lui Ford, cât și de Protocoale. *În privința Rusiei, el identifică pe bună dreptate componenta jidană a lui Lenin (parțial — probabil nu era conștient de acest fapt) și a lui Troțki, dar greșește în privința celui de-al treilea; Gheorghi Chicerin a fost un Comisar ne-jidan pentru Afaceri Externe al Rusiei între 1918 și 1930. Totuși, personalul lui Chicerin era puternic dominat de jidani, ceea ce probabil explică confuzia. Dar punctul principal al lui Goebbels rămâne corect: dacă nu recunoști apartenența jidanească a diferitelor figuri implicate, acțiunile lor pot părea lipsite de sens sau motivațiile lor pot fi interpretate greșit.*

10 Aprilie 1924 (I.1:1.120)

Cred că Protocoalele Bătrânilor Sionului sunt un fals; nu pentru că viziunea asupra lumii exprimată în ele sau aspirațiile jidane mi s-ar părea prea utopice ori fantastice — se poate vedea astăzi cum afirmațiile dintr-un protocol după altul se împlinesc, cum un plan sistematic de descompunere lasă lumea în ruină — ci pentru că nu-i consider pe jidani atât de nemărginit de proști încât să nu poată păstra secrete niște documente atât de importante. Prin urmare, cred în adevărul lor lăuntric, dar nu în cel factual.

Ți se ridică părul pe cap când citești aceste texte rușinoase. Și totuși, rasa și sistemul se află în ele. Cea mai mare greșeală a antisemitismului este că îi subestimează pe

jidani în privința resurselor lor spirituale. S-ar putea să piară tocmai din această cauză.

Un lucru a devenit acum pentru mine un adevăr incontestabil: jidanul este, în realitate, pentru omul faustic, demonul plastic al descompunerii, fermentul destrămării naționale.

Depinde de noi să ne ajutăm singuri. Nimeni nu ne va ajuta. Dacă puterea noastră națională nu mai este suficient de mare pentru a învinge coroziunea jidănească, atunci merităm să pierim.
Eu stau de partea poporului: urăsc jidanul din instinct și din rațiune. În sufletul meu cel mai adânc, el este urât și respingător.

11 Aprilie 1924 (I.1:1.121)

Citesc din ce în ce mai mult despre Problema Jidănească. Va trebui să ies curând din acest cerc strâmt. Să transform această cunoaștere într-o putere roditoare.

12 Aprilie 1924 (I.1:1.122)

Problema Jidănească se adâncește în mine. Dacă aș reuși să o rezolv măcar pe jumătate, m-ar transforma într-o cu totul altă persoană.

5 Mai 1924 (I.1:1.130)

Marxismul, cu frazele lui goale, carierismul de partid și corupția jidănească din afaceri, politică, artă și cultură, a otrăvit complet poporul. Trebuie să pășim cu grijă dacă vrem să injectăm un antidot în trupul națiunii. Treptat, în doze mici, din ce în ce mai puternice. Național-Socialismul este antidotul împotriva coroziunii și contaminării jidănești.

O astfel de campanie electorală, cu toate gesturile ei lipsite de sens, tiradele, frazele bombastice și concursurile de slogane, are ceva stânjenitor, chinuit și forțat. Dacă n-aș ști că lucrez pentru blocul național-social și, în același timp, pentru marea idee a purificării etnice a vieții noastre interioare și exterioare — pe Dumnezeu, n-aș fi coborât niciodată în mlaștina campaniei electorale.

Domnii jidani m-au luat în vizor. Primul pe lista neagră. Este o rușine și o dezonoare ca, în propria Țară Tată, să nu poți fi complet în siguranță față de această șleahtă de nemernici semi-asiatici.

10 Iunie 1924 (1.1:1.147-148)

Trăim într-un secol de liberalism în descompunere și socialism în ascensiune.

Socialismul (în forma sa pură) reprezintă legătura individului cu bunăstarea statului și cu comunitatea națională: acest lucru nu are nimic de-a face cu Internaționala.

Jidanul este internațional, la fel cum sunt și nomadul și țiganul.

Există jidani naționali? Nu cred. Din partea mea, cunosc doar jidani care sunt în cel mai bun caz observatori interesați.

Marx este lipsit de inimă. Noi ridicăm socialismul ca pe un imperativ etic și național.

Camaradul este numele vecinului, al compatriotului. Fiecare vecin din Țara-Tată a noastră este un aliat în lupta pentru drepturile omului.

Democrația este un egalitarism stupid. Jidanul vrea să ne facă egali, pentru a ne putea depăși. Oamenii nu sunt egali. Dar toți sunt oameni. Acesta este imperativul nostru social.

„Majoritatea este rea și stupidă. Tăiați capul celui bun, celui nobil și celui deștept. Atunci va veni democrația.” — Asta ar fi în interesul jidanilor.

Statul democratic — cea mai mare fraudă jidănească de la vremurile lui Adam.

18 Iunie 1924 (I.1:1.151)

Banii și jidanul: gemeni siamezi. Dacă unul dintre ei moare, atunci și celălalt trebuie să moară. Ucide spiritul Mammonismului din tine. Atunci și jidanul va trebui să moară.

14 Iulie 1924 (I.1:1.169)

Internaționalii în comunism sunt Marx, Liebknecht, Radek, Scholem etc., adică jidani.

Comentariu - Thomas Dalton:

Apoi, oarecum surprinzător, observațiile substanțiale ale lui Goebbels despre jidani dispar. Timp de două ani și jumătate, nu găsim practic niciun comentariu relevant în jurnal. Și chiar și pentru încă 10 ani după aceea, găsim doar remarci sporadice. Jidanii pur și simplu nu erau o problemă atât de mare, cel puțin în mintea lui Goebbels. Ei erau o problemă, o bătaie de cap, un pericol — dar aparent nu mai mult. Nu va fi până în 1938 când vor începe din nou scrierile lungi și susținute. Și apoi, odată cu anii de război, vom vedea o creştere dramatică atât a numărului, cât și a lungimii înregistrărilor relevante.

Dar pentru a încheia decada: Deşi nu au existat comentarii semnificative în jurnal în 1925 sau 1926, acest lucru nu înseamnă că Goebbels a neglijat Problema Jidănească. El a contribuit cu câteva eseuri scurte la revista NS-Briefe, inclusiv „Național-Socialism sau Bolşevism?" și „Radicalizarea Socialismului", ambele din Octombrie 1925. Însă piesele nu sunt bine scrise, adoptând o poziție vagă și confuză anti-jidănească, care este secundară față de direcția principală a gândirii. Goebbels pare să nu fi avut încă o viziune consistentă asupra Problemei Jidăneşti. La acea vreme, el abia începea să studieze Mein Kampf, așa cum ne spune în însemnările sale din 14 Octombrie; o lectură completă a acelui text ar fi clarificat probabil multe

dintre problemele sale. În orice caz, opiniile sale s-ar fi clarificat în anul sau doi care au urmat, așa cum vedem în eseuri precum „Jidanul” din începutul anului 1929 — reprodus mai jos(o pagină).

Pe măsură ce Goebbels și NSDAP câștigau constant putere și influență în Germania, în 1926, Hitler l-a numit pe Goebbels drept gauleiter al partidului, adică lider al districtului, în Berlin — o promovare importantă. Apoi, în 1927, găsim două observații scurte despre jidani, ambele legate de scena culturală din Berlin.

3 Ianuarie 1927 (I.1:2.167)

Noi, Germanii din teatrele din Berlin, vom trebui curând să fim puși sub legislație străină. 80% sunt jidani, ceilalți 20% idioți Germani.

28 Octombrie 1927 (I.1:2.284)

„Hoppla, trăim!” — în teatrul comunist. O dramă imposibilă de digerat.

Toller e un jidan, și jidanul este fermentul descompunerii. Dacă pedepsesc prezența politică și nu spun niciun cuvânt despre jidani, atunci sunt doar un jidan sau sclav al jidanului, și nu pot să am pretenția la o minte bună.

Comentariu — Thomas Dalton:

„Hoppla, trăim!” a fost o piesă de teatru de Ernst Toller, dramaturg jidan și politician ocazional. După cum s-a notat într-un Capitol anterior, Toller a făcut parte din banda jidovilor revoluționari care au încercat să preia Berlinul în 1919. A fost arestat și a petrecut aproximativ cinci ani în închisoare, fiind eliberat în 1925, moment în care s-a întors în industria divertismentului din Berlin. Va fi alungat din țară în 1933, stabilindu-se în Statele Unite până la moartea sa în 1939.

12 Mai 1928 (I.1:2.367)

Cantitate înfricoșătoare de muncă toată ziua. În mijlocul campaniei electorale. Mormane de pliante și materiale de propagandă în sediul partidului. Totul la presiune maximă. Jidanii lucrează intens împotriva noastră. E o vânătoare fericită.

Comentariu — Thomas Dalton:

Apoi, în 1929, găsim o serie de eseuri scurte dar dure asupra Problemei Jidănești — în mod notabil următorul text, „Jidanul", publicat în Der Angriff la 21 Ianuarie. Acest eseu scurt este reprodus aici în întregime:

Jidanul – "Der Angriff" de Goebbels 21 Ianuarie 1929

Totul se discută deschis în Germania și fiecare German pretinde dreptul de a avea o opinie asupra oricărei și tuturor problemelor. Unul e Catolic, celălalt Protestant, unul angajat, celălalt angajator, un capitalist, un socialist, un democrat, un aristocrat. Nu e nimic dezonorant în a alege o parte sau alta a unei chestiuni. Discuțiile au loc în public și acolo unde lucrurile sunt neclare sau confuze se rezolvă prin argument și contraargument. Dar există o problemă care nu se discută public, una care e delicată chiar de menționat: Problema Jidănească. E tabu în Republica noastră.

Jidanul este imunizat împotriva tuturor pericolelor: îi poți spune că e ticălos, parazit, escroc, profitist — toate acestea îi curg ca apa de pe o pelerină de ploaie. Dar numește-l jidan și vei fi surprins de cum se retrage, cât de rănit e, cum se micșorează deodată: „Am fost deconspirat."

Nu te poți apăra împotriva jidanului. El atacă cu viteză fulgerătoare din poziția sa de siguranță și își folosește abilitățile pentru a zdrobi orice încercare de apărare.

Repede întoarce acuzațiile atacatorului asupra lui și atacatorul devine mincinosul, tulburătorul, teroristul. "Nimic nu poate fi mai greșit decât să te aperi". Tocmai asta vrea jidanul! El poate inventa în fiecare zi o minciună nouă la care inamicul să răspundă, iar rezultatul este că inamicul petrece atâta timp apărându-se încât nu mai are timp să facă ceea ce jidanul se teme cu adevărat: să atace. Acuzatul a devenit acuzator, și cu voce tare aruncă acuzatorul în boxa acuzaților. Așa a fost mereu în trecut când o persoană sau un curent a luptat împotriva jidanului. Așa ni s-ar întâmpla

și nouă, dacă n-am fi pe deplin conștienți de firea lui, și dacă ne-ar lipsi curajul de a trage următoarele concluzii radicale:

1. Nu poți lupta cu jidanul prin mijloace pozitive. El e un element negativ, iar acest negativ trebuie eradicat din sistemul German sau îl va corupe pentru totdeauna.
2. Nu poți discuta Problema Jidănească cu jidanii. Cu greu îi poți demonstra cuiva că are datoria să devină inofensiv.
3. Nu poți permite jidanului mijloacele pe care i le-ai acorda unui adversar onorabil, pentru că el nu e un adversar onorabil. El va folosi generozitatea și noblețea doar pentru a-i întinde o capcană inamicului.
4. Jidanul nu are nimic de spus despre problemele Germane. El este un străin, un alogen, care se bucură doar de drepturile unui oaspete, drepturi pe care le abuzează întotdeauna.
5. Așa-zisa moralitate religioasă a jidovilor nu este deloc o moralitate, ci mai degrabă o încurajare a trădării. Prin urmare, ei nu au niciun drept la protecție din partea statului.
6. Jidanul nu este mai deștept decât noi, ci doar mai șiret și mai viclean. Sistemul său nu poate fi înfrânt economic — el urmează principii morale complet diferite de ale noastre. Poate fi doborât doar prin mijloace politice.
7. Un jidan nu poate insulta un German. Calomniile jidănești nu sunt decât insigne de onoare pentru Germanul care se opune jidanilor.
8. Cu cât o persoană Germană sau o mișcare Germană se opune mai tare jidanului, cu atât mai valoroasă este. Dacă cineva este atacat de jidani, este un semn sigur al virtutei sale. Cel care nu este persecutat de jidani, sau care este lăudat de aceștia, este inutil și periculos.
9. Jidanul evaluează problemele Germane din punctul de vedere al jidanilor. Ca urmare, opusul a ceea ce spune el trebuie să fie adevărat.
10. Trebuie să afirmi sau să respingi antisemitismul. Cel care apără jidanii dăunează propriei sale națiuni. Poți fi doar un slujitor al jidovilor sau un opozant al acestora. A te opune jidovilor este o chestiune de igienă personală.

Aceste principii dau mișcării anti-jidănești șansa de a avea succes. Doar o astfel de mișcare va fi luată în serios de jidani, și doar o astfel de mișcare va fi temută de aceștia.

Faptul că ei urlă și se plâng despre o astfel de mișcare este, prin urmare, doar un semn că este corectă. Suntem, prin urmare, încântați că suntem constant atacați în

gazetarele jidănești. Ei pot striga despre teroare. Noi răspundem cu cuvintele binecunoscute ale lui Mussolini: „Teroare? Niciodată! Este igienă socială. Scoatem acești indivizi din circulație la fel cum face un doctor cu un bacil."

Comentariu - Thomas Dalton:

Un eseu remarcabil de direct și perspicace. Este interesant că Goebbels ar scrie atât de puternic la începutul anului 1929, când NSDAP era încă un partid foarte minor, luptând pentru a-și construi o reputație națională și pentru a câștiga câteva locuri în Reichstag. Revenind la jurnale:

16 Februarie 1929 (I.1:3.186)

În seara aceasta am ascultat „Povestirile lui Hoffmann" de [Offenbach] la radio. Muzică jidănească. Problema Jidănească este cu adevărat problema tuturor problemelor.

21 Martie 1929 (I.1:3.209)

Am stat treaz mult timp aseară și am citit „Situația reală din Rusia" de Troțki. O carte foarte interesantă, care este cu atât mai instructivă cu cât jidanul deconspirat și vanitos spune adevărul într-un mod ocolit. Vanitos și plângăreț, așa cum este un jidan când este dat jos de la putere.

Problema Lenin-Troțki nu este încă pe deplin clară pentru mine. Suspectez că Lenin l-a păstrat pe acest jidan doar pentru că nu mai avea altul. Conflictele dintre Stalin și Troțki nu pot fi explicate decât prin antisemitism. Troțki a spus presei cu câteva zile în urmă: „Stalin este naționalist, eu sunt internaționalist." Probabil că aceasta este esența problemei.

Comentariu - Thomas Dalton:

Lenin, desigur, murise în 1924, iar Troțki fusese exilat în Turcia („depus”), așa că până în acest moment, începutul anului 1929, Stalin controla pe deplin Uniunea Sovietică. Stalin, de fapt, avea mai mulți jidanți în administrația sa în acea perioadă, inclusiv Radek, Goloshchekin, Trilisser, Agranov și Berman.

17 Iulie 1929 (I.1:3.286)

Am terminat de citit pe jidanul Emil Ludwig Cohn. Un spectacol mizerabil și tendențios. Dar trebuie să-l parcurgi pentru a-l înțelege pe acest tip. Un jidan care, sub aparența obiectivității științifice, aduce omagiu pasiunii sale eterne: minciuna.

Thomas Dalton:

Criza pieței de capital din octombrie 1929 inaugurează o depresie globală, iar Germania nu este imună. Ca în alte părți, prețurile se prăbușesc, șomajul crește vertiginos și bunurile de bază devin greu de găsit. Hitler și NSDAP fac progrese electorale în toată țara, obținând un semnificativ 18% din voturile naționale în 1930. Acest lucru le dă locuri în Reichstag, dar puțin în ceea ce privește influența politică reală.

12 Mai 1930 (I.2:1.154)

Am condus la Viena. Acest oraș magnific. Dar jidanii trebuie să plece.

6 Decembrie 1930 (I.2:1.298)

Conferința deputaților, apoi o seară la cinematograf. După doar 10 minute, cinematograful era ca un azil de nebuni. Poliția este neputincioasă. Mulțimea înfuriată atacă jidanii. Prima breșă în Vest. „Jidanii afară!” „Hitler este la porți!” Poliția simpatizează cu noi. Jidanii sunt mici și hidoși.

28 Martie 1932 (I.2:2.250)

Jidanii năvălesc asupra noastră. Dar ne ținem nervii în frâu.

1 Iunie 1932

Mai întâi am analizat alegerile pentru Reichstag și apoi o dezbatere aprinsă despre monarhie.

Hitler este pentru o monarhie purificată. Și eu la fel.

Dar nu e nevoie să-l desemnăm chiar acum pe Auwi drept regent al Reich-ului și pe fiul lui, Alexander, drept viitor împărat. Atunci toată liota senilă de la curte vine iar la cârmă și noi ne uităm în lună. Hitler supraestimează instinctele Hohenzollerniene ale poporului.

Comentariu — Thomas Dalton:

Apoi vine anul de cotitură 1933. Hitler a devenit oficial Cancelar pe 30 Ianuarie, deși puterea deplină avea să aștepte până la moartea președintelui Paul von Hindenburg în August 1934. În intervalul acesta a trecut la eliminarea partidelor concurente, oferind NSDAP-ului un monopol virtual în Reichstag. Jidanii din

Germania și din afara ei s-au agitat grav după numirea lui Hitler ca Cancelar și s-au mobilizat rapid să atace economic acea națiune. Ediția din 24 Martie a ziarului britanic Daily Express a avut titlul notoriu: „Iudea declară război Germaniei: Jidanii din întreaga lume, Uniți-vă!" Textul explica că „Întreg Israelul din întreaga lume se unește pentru a declara un război economic și financiar Germaniei." Trei zile mai târziu, Goebbels a răspuns:

27 Martie 1933 (I.2:3.156)

Scriu un apel de boicot împotriva jidovilor Germani. Astfel vom opri incitarea lor în străinătate.

29 Martie 1933 (I.2:3.158)

Hitler telefonează: Apelul la boicot se publică astăzi. Panică în rândul jidovilor.

30 Martie 1933 (I.2:3.158)

Asociația presei Germane: de asemenea, de acord. Se cere curățarea de jidovi.

19 Septembrie 1933

Scriitorul Goga din România. Viitorul ministru de interne. Foarte inteligent și complet în spiritul nostru.

11 Mai 1934 (I.3:1.46)

Domnii de la Ullstein. Le-am spus foarte nepoliticos părerea mea. Despre jidani și altele. Interdicția asupra Green Mail nu va fi ridicată. Ar trebui mai întâi îndepărtați jidanii.

23 Octombrie 1934

Trebuie să ne distanțăm de Italia și puțin și de Ungaria, de la care tot nu avem nimic. Ungurii sunt egoiști. Și pentru cererile lor de revizuire nu ne dă nimeni nimic.

5 Iunie 1935 (I.3:1.242)

Încă câteva neplăceri mici. Lucrez hotărât în lupta împotriva jidovilor și a iezuiților. Am ajuns la cardinalul Bertram prin presă. E scandaloasă purtarea preoților.

Îi alung pe jidani afară din industria filmului. Ia ceva timp, dar trebuie să plece.

Comentariu — Thomas Dalton:

Până atunci, NSDAP era la putere de aproximativ doi ani și jumătate, iar Goebbels, acum în vârstă de 37 de ani, stăpânea treptat arta vorbitului și scrisului. Pe 13 Septembrie a ținut unul dintre cele mai importante discursuri până atunci, la Congresul anual al partidului: Kommunismus ohne Maske (Comunismul fără mască). Acolo identifică activiștii jidani din inima marxismului bolșevic și dezvoltă pericolul grav pe care îl reprezintă. Este un discurs lung, detaliat, faptic; câteva pasaje esențiale ale acestui discurs substanțial sunt următoarele:

Comunismul fără Mască

„Voi încerca aici să analizez bolșevismul în elementele sale de bază și să le arăt cât pot de clar publicului German și European. Aceasta nu este o sarcină ușoară, având în vedere faptul că instituțiile propagandistice ale Internaționalei

Comuniste sunt fără îndoială bine organizate şi nu au fost neîndemânatice în a prezenta publicului lumii, în afara frontierelor ruse, o imagine cu totul falsă a bolşevismului. Această imagine este extraordinar de periculoasă din cauza tensiunii pe care o poate şi trebuie să o provoace…

Bolşevismul este explicit hotărât să producă o revoluţie în toate naţiunile. În esenţa sa are o tendinţă agresivă şi internaţională. ... Bolşevicii poartă o campanie, dirijată de jidani, împreună cu lumea interlopă internaţională, împotriva culturii ca atare. Bolşevismul nu este pur şi simplu anti-burghez; el este împotriva civilizaţiei umane în sine.

În consecinţele sale finale înseamnă distrugerea tuturor realizărilor comerciale, sociale, politice şi culturale ale Europei Occidentale, în favoarea unei coterii internaţionale deracinată şi nomadă care şi-a găsit reprezentarea în iudaism.

Cu adevărat un caz de nebunie metodică, care are ca scop distrugerea deliberată a naţiunilor şi civilizaţiilor lor şi substituirea barbarismului ca principiu fundamental al vieţii publice. Cine sunt bărbaţii din culisele acestui mişcări virulente mondiale? Cine sunt inventatorii acestei nebunii? Cine a transplantat acest ansamblu în Rusia şi astăzi încearcă să-l impună şi în alte ţări? Răspunsul la aceste întrebări dezvăluie adevărata taină a politicii noastre anti-jidăneşti şi a luptei noastre neîmpăcate împotriva iudaismului; pentru că Internaţionala bolşevică nu este, de fapt, nimic altceva decât o Internaţională a jidanilor.

A fost jidanul cel care a descoperit marxismul. Este jidanul cel care, de decenii întregi, s-a străduit să stârnească revoluţii mondiale prin intermediul marxismului. Este jidanul cel care astăzi se află la conducerea marxismului în toate ţările lumii. Doar în mintea unui nomad, lipsit de naţiune, rasă şi patrie, ar fi putut lua naştere acest satanism. Şi doar cineva posedat de o ură satanică ar fi putut lansa acest atac revoluţionar. Bolşevismul nu este nimic mai puţin decât un materialism brutal care speculează pe seama instinctelor mai joase ale omenirii. Iar în lupta sa împotriva civilizaţiei Vest-Europene, foloseşte cele mai joase pasiuni umane în interesul iudaismului internaţional.

Aceasta este comunismul cu masca dată jos. Aceasta este teoria, practica şi propaganda sa. Am prezentat un raport clar şi sobru al faptelor, majoritatea adunate din surse oficiale; dar acest raport arată o stare de lucruri care este atât de teribilă şi revoltătoare în toate efectele sale încât trebuie să şocheze orice fiinţă umană civilizată. Evanghelia aceasta a „emancipării proletariatului de sub jugul capitalismului" este cel mai rău şi brutal tip de capitalism care poate fi imaginat. A

fost gândită, pusă în practică şi condusă sub inspiraţia cultului Mammonului şi a gândirii materialiste, incarnate în iudaismul internaţional, răspândit în toate colţurile lumii. Nu este un experiment social. Nu este altceva decât un sistem gigantic de expropriere şi jefuire a claselor de conducere Ariene din toate naţiunile şi înlocuirea acestora cu gunoaiele jidovice. Cei care se prezintă aici ca apostoli ai unei noi învăţături şi eliberatori ai omenirii sunt, de fapt, figuri care anunţă anarhia şi haosul pentru lumea civilizată."

Comentariu — Thomas Dalton:

În aceeași lună, NSDAP, aflat acum în control deplin asupra guvernului german, a adoptat un set de legi care impuneau puritatea etnică și excludeau jidanii și țiganii din cetățenie; aceste legi au devenit cunoscute sub numele de Legile de la Nurnberg. De asemenea, ele defineau ce înseamnă să fii jidov. Cei cu o ascendență pură sau de 3/4 jidani erau considerați „jidani" și li se refuza cetățenia; cei cu 1/2 sau 1/4 ascendență erau considerați „Mischlinge" (rasă amestecată), dar puteau păstra cetățenia; cei cu 1/8 sau mai puțin de ascendență jidovescă erau considerați Germani de plin drept.

15 Septembrie 1935 (I.3:1.294)

Frick și Hess sunt încă acolo. Discuție despre legi. Noua lege a cetățeniei care le elimină cetățenia jidovilor, legea drapelului care ridică svastica la rangul de singurul drapel național. Legea jidovilor, interdicția căsătoriilor dintre jidovi și Germani și o serie de alte măsuri legislative de acest fel. Încă lucrăm la asta. Dar așa va fi. Și vom face ca mișcarea să se alinieze.

17 Septembrie 1935 (I.3:1.294)

Aceasta a fost o zi de semnificație seculară. Iudaismul a fost grav înfrânt. Suntem primii, după multe secole, care avem curajul să-i luăm de coarne.

Comentariu - Thomas Dalton:

Utilizarea cuvântului „secular” este, poate, un joc de cuvinte, jucându-se atât pe aspectul anti-iudaic, cât și pe sensul mai literal al cuvântului, în sensul de „lume” sau „generațional”. Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul anului 1935, vedem o discuție mai serioasă despre rezolvarea Problemei Jidovești. Hitler nu știe ce să facă, nici Goebbels sau cercul său apropiat; chiar și Mussolini are problemele sale. Nu există o soluție ideală, dar Hitler pare să insiste pentru o rezolvare:

1 Octombrie 1935 (I.3:1.301)

Problema Jidănească este încă nerezolvată. Discutăm mult timp, dar Führer-ul este încă nesigur. Mussolini se află într-o situație dificilă. Cum poate scăpa din aceasta?

7 Noiembrie 1935 (I.3:1.324)

Cu Führer-ul. ... Hess are din nou multe îngrijorări. În special, Problema Jidovească, la care încă lucrăm. Führer-ul vrea acum o decizie. Compromisul este necesar oricum, iar o soluție absolut satisfăcătoare este imposibilă.

15 Ianuarie 1936 (I.3:1.363)

Domnul Waldeck raportează despre călătoria sa în America. O țară fără cultură. Dar pot și fac multe cu zel: tehnologie, de exemplu, și film. Sunt complet nesimțiți față de Europa. Au 12 milioane de negri și 7 milioane de jidani. Este evident că nu înțeleg legile noastre rasiale. Și nici nu trebuie să le înțeleagă. Ar trebui doar să facă filme și să construiască mașini.

Comentariu - Thomas Dalton:

Influența jidovilor în America creștea rapid în acea perioadă. Franklin Roosevelt, care avea o ascendență parțial jidovească, devenise președinte deja în 1933 și își încheia primul mandat. Alți jidovi ocupau funcții proeminente: Brandeis și Cardozo erau în Curtea Supremă a SUA, Eugene Meyer își încheiase un mandat de trei ani

ca președinte al Rezervei Federale, fiind succedat de Eugene Black, iar Henry Morgenthau Jr. era secretar de trezorerie. Marile ziare, precum New York Times și Washington Post, erau deținute de jidovi. Și, desigur, Hollywood-ul era dominat de șefi jidovi.

Luna următoare, au avut loc mai multe acte de violență comise de jidovi:

2 Februarie 1936

Mussolini dur împotriva francmasoneriei și jidanilor. Târziu, dar sperăm că nu prea târziu.

Excelența Sztöjay, noul trimis ungar. Acești unguri sunt vulpoi. Führerul îi cunoaște foarte bine și nu-i poate suferi. Ei vorbesc de cavalerism, dar nu sunt decât egoiști.

6 Februarie 1936 (I.3:1.376)

Cină cu Führer-ul. ... Mesaj de durere: liderul nostru din Elveția, Gustloff, a fost împușcat mortal la Davos de jidanul Frankfurter. Asta îi va costa scump pe jidovi. Vom lua măsuri mai ample împotriva lor.

Comentariu - Thomas Dalton:

A fost împușcat de jidovul croat David Frankfurter. Acest eveniment, împreună cu asasinarea ulterioară a lui Ernst vom Rath (din nou de către un jidov), va servi pentru a "justifica" acțiunile din 'Noaptea de Cristal' din 1938 împotriva jidovilor Germani.

30 Aprilie 1936 (I.3:2.71)

De-jidanizarea Camerei de Cultură a Reichului. Dar mulți jidovi sunt încă în asociații. Dau ordine: cei care sunt complet jidovi(rasial) trebuie să iasă total, iar pentru cei care sunt pe jumătate jidovi să se investigheze dacă rămân, cât și pentru cei care sunt pe sfert jidani, să plece dacă trebuie. O problemă dificilă. Dar acum sunt serios.

2 Decembrie 1936

Führer ia o poziție foarte dură împotriva Ungariei. Ei deja amenință că, dacă marile puteri ajung la o înțelegere asupra zonei Dunării, se vor orienta către Mica Înțelegere. Să facă ce vor. Asta ne-ar putea chiar conveni. Trebuie să calculăm totul cu luciditate maximă. Cu România și mai ales cu Iugoslavia am putea avea pace dacă ungurii teroriști nu ar pune pretenții atât de exorbitante. Sunt complet megalomani și tratează cel mai prost pe German dintre minorități.

11 Decembrie 1936 (I.3:2.286)

De-jidanizarea Camerei de Cultură a Reichului face progrese bune. Vom termina curând... La Problema Jidănească, maghiarii au orizonturi foarte înguste. Ei reprimă comunismul cu poliția.

22 Ianuarie 1937 (I.3:2.338)

Prof. Grimm raportează despre procesul Gustloff. Jidovii au mișcat cerul și pământul pentru a da vina pe noi. Dar modul nostru de tratare a procesului a fost superior. Jidanii sunt niște diavoli stupizi, în toate.

25 Ianuarie 1937 (I.3:2.343)

Un alt proces-înscenat la Moscova. De data aceasta exclusiv împotriva jidanilor. Radek etc. Führer-ul este încă în dubiu dacă procesul are o tendință anti-semită ascunsă. Poate că Stalin vrea, totuși, să curețe jidovii. Se spune că și armata este puternic anti-semită. Deocamdată, lucrurile sunt într-o poziție de așteaptă-și-vezi.

Comentariu - Thomas Dalton:

În acea perioadă, Stalin începuse să reducă rolul jidovilor în nivelurile superioare ale guvernului. Unele dintre vechile gărzi au murit recent (Zinoviev, Kamenev), iar alții erau împinși afară din putere (Yagoda, Agranov, Berman).

23 Februarie 1937 (I.3:2.389)

Führerul explică Creștinismul și pe Hristos. Hristos a dorit și el să se opună dominației mondiale jidănești. Jidanii l-au răstignit atunci. Dar Pavel(Paul engleză) a falsificat doctrina sa, subminând Roma antică. Marx a făcut același lucru cu ideea Germană de comunitate, cu socialismul. Acest lucru nu trebuie să ne împiedice să fim socialiști. Ca întotdeauna, perspectivele Führerului sunt extinse și ingenioase. El vede istoria cu privirea profetică a unui vizionar.

5 Mai 1937 (I.4.124)

De-jidanizarea Camerei de Cultură a Reichului avansează. Nu mă voi odihni până când aceasta nu va fi complet liberă de jidani.

30 Noiembrie 1937 (I.4.429)

Lungă discuție despre Problema Jidănească. Noua mea lege este aproape terminată. Dar acesta nu este scopul. Jidanii trebuie să părăsească Germania și, de fapt, întreaga Europă. Va mai dura puțin timp, dar se va întâmpla și trebuie să se întâmple. Führerul este ferm hotărât să facă acest lucru.

30 Decembrie 1937

În România Goga însărcinat și învestit. Un cabinet radical-naționalist, antisemit, care probabil va guverna autoritar, sprijinit de Garda de Fier și fără parlament, și care caută o alianță cu Germania, dar adoptă o poziție fermă și ostilă față de Moscova. Așadar, un nou stat autoritar. Acest lucru este foarte îmbucurător. Titulescu este complet înlăturat. Așa se schimbă vremurile. Iar în același timp, direcția politică se îndreaptă puternic împotriva Parisului.

31 Decembrie 1937

Goga își declară prietenia pentru Roma. Interzice ziare și emite legi foarte dure împotriva jidanilor. Sperăm că așa rămâne și că nu e doar o mătură nouă, care, după cum se știe, mătură bine.

Comentariu - Thomas Dalton:

Propaganda Holocaust și Samuel Untermyer

Dar presa străină părea să gândească altfel; insistau de ani de zile că Hitler era un ucigaș de jidani. Încă din 1922, New York Times a raportat, fals, despre „*discursurile lui Hitler care îndemnau audiențele să omoare jidani și socialiști*" (20 Decembrie, p. 2). În 1933, scriind că, în Germania lui Hitler, „*persecuția economică vizează exterminarea poporului jidov*" (13 Martie, p. 15)—referindu-se la planul său de a distruge puterea economică a jidanilor și de a-i alunga ulterior din națiunea sa.

Aceeași idee a reapărut în aprilie acelui an: „*Toate religiile să se alăture în lupta împotriva exterminării economice a jidanilor din Germania*” (6 Aprilie, p. 10). Apoi, au detaliat: „*Acest program înseamnă degradarea jidanilor din Germania prin tăierea legăturilor lor cu toate activităţile civile şi profesionale, izolându-i de viața generală a poporului German și realizându-le exterminarea economică finală.*” Acesta era exact adevărul.

Dar apoi, doar două luni mai târziu, implicația a căpătat o turnură sumbră. New York Times, deținut și operat de jidani, a decis să renunțe la toate referințele „economice”, optând să numească simplu „exterminare”—implicând, în mod clar și iresponsabil, masacrul în masă. „*Programul lui Hitler este unul de exterminare*”, scriau ei (29 Iunie, p. 4). Citat un anumit Dr. Moskowitz, „*Scopul regimului Hitler este exterminarea jidanului din viața Germană.*” „*Doar o intenție de a extermina jidanul*” poate explica acțiunile lui Hitler, afirmau ei. Măsura în care aceștia au falsificat cu tupeu faptele este uimitoare, mai ales pentru o sursă de știri nominal obiectivă. De la acest punct încolo, nu au pierdut nici o oportunitate de a face propagandă împotriva lui Hitler și a Germaniei.

Un aspect deosebit a fost republicarea integrală a unui discurs scandalos susținut de un avocat jidan din New York, sionist și multimilionar, Samuel Untermyer(finanțator a lui Woodrow Willson). Discursul său a fost transmis în direct la radio în New York în August 1933 și publicat a doua zi. Ca o piesă clasică de propagandă jidănească, merită o citare extinsă.

Untermyer vede conflictul jidănesc cu Germania ca pe un:

„război sfânt în cauza umanităţii… un război care trebuie dus neîncetat până când norii negri de bigotism, ură rasială şi fanatism care s-au abătut asupra a ceea ce odată era Germania, dar acum este Hitlerland medieval, au fost disipaţi.” El continuă:

Acum sau niciodată, toate naţiunile pământului trebuie să-şi unească forţele împotriva pretenţiei monstruoase cum că măcelul, înfometarea şi anihilarea… propriilor cetăţeni nevinovaţi şi neajutoraţi… este o problemă internă…

Nimic din ce a ajuns la voi prin rigiditatea cenzurii şi prin propaganda mincinoasă care sunt la lucru pentru a ascunde şi a deforma situaţia jidanilor din Germania nu începe să dezvăluie nici măcar o fracţiune din povestea înfiorătoare a torturii demonice, cruzimii şi persecuţiei care sunt aplicate zi de zi acestor bărbaţi, femei şi copii, sau terorile mai groaznice decât moartea în care trăiesc ei.

Când povestea va fi spusă… lumea va înfrunta o imagine atât de înfricoşătoare prin cruzimea sa barbară, încât iadul războiului şi presupusele atrocităţi belgiene vor păli în faţa acestei campanii diavoleşti, deliberate şi rece ca sângele, planificate şi deja parţial executate pentru exterminarea unui popor mândru, blând, loial, respectuos de lege…

Regimul Hitler a originat şi duce cu o cruzime satanică boicotul său pentru exterminarea jidanilor, prin afisarea plăcilor pe magazinele jidăneşti, avertizând Germanii să nu facă afaceri cu ei, prin încarcerarea celor care deţin magazine jidăneşti şi prin paradele acestora prin străzi, sute de persoane sub paza trupelor naziste, pentru singura crimă de a fi jidani, prin alungarea lor din profesiile învăţate în care mulţi dintre ei ajunseseră la renume, prin excluderea copiilor lor din şcoli, a bărbaţilor din sindicatele de muncă, închizându-le orice sursă de trai, închizându-i în vilele lagărelor de concentrare, înfometându-i şi torturându-i, ucigându-i şi bătându-i fără niciun motiv, recurgând la orice altă formă de tortură posibilă, inumană dincolo de închipuire, până când sinuciderea a devenit singura lor cale de scăpare—şi toate acestea doar pentru că sunt jidani, sau pentru că strămoşii lor îndepărtaţi au fost jidani, şi toate cu scopul declarat de a-i extermina. (7 august, p. 4)

Aici vedem un amestec clasic de adevăr, jumătăți de adevăr, denaturări și minciuni flagrante, toate în favoarea cauzei jidovești. El face referire repetată la „măcel", „uciderea", „anihilarea" și, în special, „exterminarea", care până la acea vreme devenise un cuvânt favorizat în presa jidănească. În realitate, desigur, nu a existat practic nici o ucidere a jidanilor, nicăieri în Germania. Ne amintim că, conform 'experților' noștri, Holocaustul nu a început până târziu în 1941—la opt ani după acest discurs (1933). Chiar și cel mai notoriu eveniment anti-jidovesc din anii 1930—Kristallnacht sau „Noaptea Sticlei Sparte/Noaptea de Cristal"—a „cercetat" doar vreo 90 de vieți jidovești. Cu toate acestea, jidanii erau într-adevăr excluși economic și cultural din viața Germană, iar aceasta este singura bază pentru ceea ce Untermyer numește un „război sacru" împotriva lui Hitler.

Unde, de altfel, am putea întreba, a apărut conceptul de „exterminare"? Pe de o parte, acesta fusese un subiect constant în presa jidănească încă din 1872, când New York Times a raportat că un grup de antisemiți din România „*nu s-ar opri până nu ar extermina jidanii*" (23 martie, p. 4). Ei aplicaseră ulterior acest termen jidanilor din Rusia, Germania și Turcia, toate înainte ca Partidul Nazist să existe vreodată. Odată

cu ascensiunea lui Hitler, presa jidănească a găsit un nou stimulent în terminologia dură a Germanilor. Național-Socialiștii foloseau frecvent cuvinte precum ausrotten și vernichten, care erau traduse de obicei ca „exterminare” și „distrugere” sau „anihilare”, respectiv.

Dar adevărul este destul de diferit. Ausrotten provine din aus+rotten, însemnând a scoate sau a dezrădăcina ceva. Este clar că acest lucru nu presupune uciderea lucrului în cauză, așa cum plantele, de exemplu, sunt scoase din pământ și transplantate tot timpul. Vernichten provine din cuvântul de bază nichts, „nimic.” Există multe moduri de a aduce ceva la „nimic”, dintre care cele mai multe nu au nimic de-a face cu uciderea. Un popor poate fi privat de drepturi, epuizat economic, marginalizat, exclus, încarcerat sau deportat—toate acestea ar aduce poporul „la nimic” fără a-l ucide.

Chiar și în engleză, „extermina” are un sens literal, non-letal. Provine din ex+terminare, însemnând „dincolo de terminus” sau „dincolo de granițe”. A extermina ceva înseamnă a-l împinge dincolo de limite, pentru a-l îndepărta complet din prezența cuiva. Dicționarele folosesc expresii sinonime precum „a scăpa complet de” sau „a aboli”. Uciderea este un mod de a face acest lucru, desigur, dar nu este singurul.

Pentru toate acestea și pentru toate cuvintele dure și agresive folosite de Hitler, Goebbels și alții, ei aproape niciodată nu au cerut Ausrottung sau Vernichtung a jidanilor. Un astfel de limbaj este practic inexistent în Mein Kampf și nu apare nici în scrierile sau discursurile principalilor lideri naziști până în 1939. Când aceste cuvinte au fost folosite—și au apărut destul de frecvent—ele erau întotdeauna în termeni ai a ceea ce bolșevicii jidani făcuseră în Rusia și a ceea ce ar face ei germanilor dacă ar avea șansa. Cea mai infamă utilizare a unui astfel de limbaj cu privire la jidani a fost în discursul lui Hitler în Reichstag-ul din Ianuarie 1939, când a menționat că, dacă—dacă—jidanii ar instiga un al doilea război mondial, acesta ar duce la „destrămarea” (Vernichtung) rasei jidănești din Europa. Goebbels a folosit un limbaj similar puțin timp după aceea. Dar acestea au fost excepții rare; marea majoritate a amenințărilor Germane împotriva jidanilor implica îndepărtarea, deportarea, excluderea și altele de acest tip; din nou, curățarea etnică.

Anul 1938 a început cu discuții despre poate prima propunere concretă pentru rezolvarea Problemei Jidănești: jidanii ar fi adunați și transportați pe insula Madagascar. Ediția din Ianuarie a periodicului NSDAP Der Stürmer conținea un

scurt articol de Julius Streicher, intitulat simplu „Madagascar”, care se încheia cu acest paragraf:

Când Stürmer a sugerat acum câțiva ani că o modalitate de a rezolva Problema Jidănească ar fi să transportăm jidanii în colonia franceză Madagascar, jidanii și lacheii lor au batjocorit ideea și au declarat-o inumană. Dar astăzi, propunerea noastră este discutată de politicieni străini. Presa raportează că ministrul francez de externe, Delbos, a discutat acest subiect la Varșovia, unde și poporul polonez este persecutat de Problema Jidănească. Conform rapoartelor, discuția a luat în considerare posibilitatea transportării a unei părți surplus din populația jidănească din Polonia în Madagascar.

Conceptul fusese clar în circulație de „câțiva ani”, și în fapt fusese discutat de diplomații Germani încă din 1931. Dar abia acum începea să fie luat în serios.

1 Ianuarie 1938

Stalin continuă să ucidă în Georgia. O bestie în chip de om. Goga merge consecvent înainte în București. Jidanii n-au de ce râde. Bravo! Roma salută acum deschis noul cabinet. Titulescu intrigă, dar fără succes.

6 Ianuarie 1938

Goga acționează. Emite legi rasiale dure. Jidanii nu au voie să aibă servitoare românce sub 40 de ani. Jidanii vor să emigreze la toate granițele. Dar nimeni nu vrea să-i primească. Încă o dată, unde e locul gunoiului?

7 Ianuarie 1938

Presa pariziană tună împotriva lui Goga. Londra și Parisul intervin la București invocând presupusa amenințare a drepturilor minorităților. Vechiul truc jidănesc. Sperăm că Goga le va da intrușilor ăstora obraznici și nărăvași răspunsul cuvenit. Doar pe ăla îl înțeleg.

8 Ianuarie 1938

Chautemps face apel la opinia publică pentru pace socială. Și nu culege în presă decât respingere și batjocură. Asta este democrația! Protestul Londrei la București a fost respins. Goga rămâne ferm. El găsește cel mai cald sprijin în presa Germană. Presa pariziană își dă seama treptat că Franța a pierdut România. Și face cel mai prost lucru pe care îl poate face – amenință. România nu ne mai este străină. Franța este pretutindeni în retragere.

9 Ianuarie 1938

Praga se străduiește în secret pentru București. Goga a stricat planurile atâtor oameni. Asta e foarte bine și lăudabil.

12 Ianuarie 1938

Goga continuă să procedeze dur împotriva Problemei Jidănești. Jidanii umplu întreaga lume cu plânsetele lor. Dar Goga rămâne ferm. De altfel, a fost de multă vreme protejat al lui Rosenberg.

16 Ianuarie 1938

Acum se amestecă și Washingtonul la București. Bine așa. Cu atât mai mult va fi Goga împins spre noi.

29 Ianuarie 1938

Führer-ul se exprimă pe larg despre politica balcanică. Acolo se află marele nostru rezervor de desfacere. Dur cu Ungaria și politica ei privind naționalitățile. Ungaria nu trebuie să devină mare. Mai bine este Iugoslavia, curajoasă și masculină. Și tratează bine minoritățile noastre.

30 Ianuarie 1938

Ceartă în minoritatea Germană din România. Pentru Goga sau împotriva lui și complet pentru Codreanu și Garda de Fier? Probabil trebuie să fim pentru Goga, altfel există pericolul ca Tătărescu sau chiar Titulescu să revină.

11 Februarie 1938

Acum Moscova mai are și tupeul să protesteze la București.

Asta e culmea ipocriziei.

Chutzpah tipic jidănesc!

12 Februarie 1938

Cabinetul Goga a demisionat. Regele a cedat la presiunile exercitate de Jidănimea Internațională, a amenințărilor și a amenințărilor despre blocarea creditelor. Ce poți să ceri de la un rege. Goga nu se poate apăra, pentru că nu are în țară nicio mișcare în spatele lui. Presa jidănească jubilează. Telefon cu Führer-ul: o trădare fără precedent a Regelui Carol.

Patriarhul Cristea este succesorul lui Goga, anunță: “Cabinet al concentrării naționale”. Știm și noi fraza asta. Ce bine că noi avem poporul în spate și procedăm riguros cu jidanii. Mai întâi trebuie să li se scoată dinții din spate, apoi se negociază. Führer-ul vede situația foarte clar, speranța noastră este acum Garda de Fier.

Linie pentru presă privind căderea lui Goga: fără sprijin în popor. De asta a eșuat. Așteptăm să vedem ce urmează. Aud că jidanca Lupescu este din nou la București. Probabil și ea are partea ei de vină pentru cele întâmplate. Goga a demisionat. El vorbește despre trădarea regelui. Pe bună dreptate. Regele a ținut un discurs stupid și ridicol. Așa cum vorbesc regii. Dar nu s-a terminat încă totul. Va primi el în curând nota de plată.

13 Februarie 1938

Apoi, pentru după-amiază, instig presa Germană împotriva imixtiunii insolente a Londrei și Parisului în afacerile interne Românești. Goga a căzut datorită presiunii jidănești. Presa pariziană și londoneză acum recunoaște deschis acest lucru. Și împotriva acestui fapt las presa Germană să polemizeze cu cea mai mare asprime. O campanie de descărcare binevenită.

Chamberlain vrea detensionare cu Roma și Berlin. Între timp însă presa lui instigă în modul cel mai infam împotriva noastră. Anglia înseamnă în germană ipocrizie!

Criza Românească nu mai este acum o enigmă. Goga este victima intrigii mondiale: iudaism - francmasonerie - democrație - bolșevism. Ce consorțiu frumos! Bine că nu ne poate trânti la pământ. Dar trebuie să rămânem vigilenți și să ne întărim. Numai așa putem reuși. Noua Guvernare Românească își dezvoltă programul: un amestec tipic de mizerii oportuniste, reminiscențe naționaliste de la Goga, amestecate cu compromisuri dezgustătoare. Deasupra tuturor un rege laș, ingrat și prost. Cum sunt regii dintotdeauna.

14 Februarie 1938

În România, planuri pentru o nouă constituție. Precum Von Papen înaintea noastră, totul pe jumătate și plin de compromisuri. Sărmanul Goga! Ce se va alege și din opera lui de reformă!

15 Februarie 1938

Iar începe să scârțâie la București. Se zice că guvernul e în prag de cădere și că Tătărescu ar urma să-i ia locul. Așa se întâmplă când le faci concesii jidanilor. Asta nu trebuie să se întâmple niciodată la noi.

16 Februarie 1938

Stalin proclamă din nou, într-o scrisoare deschisă, revoluția mondială, dacă va fi necesar cu forța armelor. De aici, mare groază în presa mondială, mai ales la Varșovia, Paris, Londra. Noi nu ar trebui să fim surprinși. Niciodată nu ne-am așteptat la altceva. Guvernul de la București neagă orice criză. Pentru cât timp?

23 Februarie 1938

Codreanu dizolvă Garda de Fier. De ce oare? Acum e tocmai ceasul decisiv.

27 Februarie 1938

„Victorie electorală” în România cu vot deschis, la 99 % pentru noua Constituție. Asta poate oricine. Dar ziua nu s-a terminat încă. Cu asemenea dictaturi nu se poate guverna un popor.

11 Aprilie 1938 (I.5.256)

Lungă discuție la micul dejun. Despre Problema Jidănească. Führerul vrea să împingă jidanii complet afară din Germania. În Madagascar, sau în vreun loc asemănător. Corect! E convins că ei provin dintr-o colonie penală mai veche. E posibil. Un popor bătut de Dumnezeu. Praga i-a dat deja la o parte.

20 Aprilie 1938

Garda de Fier în România este persecutată. Percheziții domiciliare și arestări.
Vechiul cântec! Și în fruntea terorii oficiale – un rege.

21 Aprilie 1938

Codreanu se apără cu toate forțele. I-au dat 6 luni de închisoare. Metodele clasice.

23 Aprilie 1938 (I.5.269–270)

Am vorbit cu Helldorf despre Problema Jidănească. Apoi am prezentat-o Führerului. El este de acord, dar numai după călătoria sa în Italia: localurile jidăneşti vor fi percheziţionate. Jidanilor li se vor da o piscină, câteva cinematografe şi cafenele. În rest accesul este interzis. Vom îndepărta Berlinului caracterul acela de paradis jidovesc. Magazinele jidăneşti vor fi etichetate ca atare. Oricum, acum vom proceda mai radical. Führerul vrea să îi deportăm pe toţi, treptat. Negocieri cu Polonia şi România. Madagascar ar fi cel mai potrivit pentru ei [jidanii].

8 Mai 1938

Mussolini a vorbit foarte deschis cu Führerul despre monarhie. Nici lui nu-i place, dar încă nu poate altfel. Dar se va impune el.

Goga a murit, de inimă bolnavă. Victima unui rege perfid.

25 Mai 1938 (I.5.317)

Am discutat Problema Jidănească cu Helldorf. Vrem să împingem jidanii în afara economiei şi a vieţii culturale, şi, în general, în afara vieţii publice. Trebuie să începi de undeva. Îl fac pe Funk să se alăture discuţiei. Vom fi gata în câteva luni. Helldorf merge tare înainte. Aceasta este o sarcină urgentă.

28 Mai 1938

Codreanu condamnat la 10 ani de muncă forțată. Aceasta este recunoștința unui rege. Un adevărat Hohenzollern! Ce trebuie să se petreacă în sufletul lui Codreanu. Acest rege nu merită altceva decât ca prietenii săi de acum să-i pună într-o zi capul pe ghilotină.

31 Mai 1938 (I.5.326)

Îi poruncesc lui Helldorf să înceapă programul nostru anti-jidănesc din Berlin. Trebuie făcut ceva, pentru că altfel Berlinul va deveni un adevărat paradis jidănesc. Helldorf se apucă de lucru cu zel.

Führerul se pronunță cu cea mai mare asprime împotriva regelui român, care în cazul Codreanu a săvârșit o trădare fără precedent. Un caracter de porc!

11 Iunie 1938 (I.5.340)

Am vorbit cu 300 de ofiţeri de poliţie din Berlin despre Problema Jidănească. I-am entuziasmat cu adevărat. Fără sentimente. Nu lege, ci hărţuire este cuvântul de ordine. Jidanii trebuie să părăsească Berlinul. Poliţia mă va ajuta la asta.

19 Iunie 1938 (I.5.351)

Helldorf ia acum măsuri radicale pentru Problema Jidănească. Partidul îl ajută. Multe arestări. Presa străină este scandalizată. Emit o explicaţie calmantă. În orice caz, merge conform planului. Poliţia a înţeles instrucţiunile mele. Vom face Berlinul să fie liber de jidani. Nu mă mai voi retrage. Calea noastră este corectă.

22 Iunie 1938 (I.5.355)

Problema Jidănească din Berlin este acum foarte complicată. Partidul a măzgălit [cu vopsea] magazinele jidanilor, probabil la sugestia lui Helldorf. Apoi Funk a devenit activ. Vrea să facă totul legal. Dar durează atât de mult. Între timp au avut loc şi jafuri. Ţigani şi alte elemente inferioare au participat. I-am trimis pe toţi în lagăre de concentrare. Helldorf a făcut opusul poruncii mele: spusesem ca poliţia să se ocupe legal, iar Partidul doar să observe. Acum este invers. Contactez toate organele Partidului şi dau noi ordine. Toate activităţile ilegale trebuie oprite. Jidanii ar trebui din nou să-şi cureţe ei înşişi afacerile. Funk trebuie să se grăbească cu măsurile lui. Şi, în plus, acest fel de justiţie populară are iarăşi avantajele sale. Jidanii au fost speriaţi, şi nu vor îndrăznii să privească Berlinul ca El-Dorado-ul lor.

2 Iulie 1938 (I.5.366)

Helldorf vrea să construiască un ghetou jidănesc în Berlin. Jidanii bogaţi ar trebui să-l plătească ei înşişi. Este corect. Îl susţin în această idee.

25 Iulie 1938 (I.5.393)

Discutăm Problema Jidănească. Führerul aprobă activităţile mele pentru Berlin. Ce spune presa străină este irelevant—principala chestiune e ca jidanii să fie împinşi afară. În zece ani trebuie să fie îndepărtaţi din Germania. Totuşi, pentru moment vrem să-i păstrăm pe cei bogaţi ca pioni.

Şi Italia se aliniază. Mussolini este antisemit din predispoziţie. Anterior abia putea confirma acest lucru. Acum ne are ca aliaţi. Acum şi el va lua măsuri radicale împotriva lor. Pe lângă dezavantajele globale care vin din antisemitism, acum vrea şi avantajele.

17 Septembrie 1938 (I.6.95)

Întâlnire de după-amiază cu diplomatul nostru la Washington, Dieckhoff.

El descrie situația de acolo într-un mod similar cu cel al lui Gienanth. În acest moment, totul este fără speranță pentru noi. Totul depinde de atitudinea noastră față de Anglia. Roosevelt este dușmanul nostru. Este înconjurat de jidani. Într-un conflict european, dacă Anglia se va pune împotriva noastră, atunci și America va face la fel.

Comentariu - Thomas Dalton:

Aceasta este prima legătură între Roosevelt şi jidani. Goebbels determină pe bună dreptate că FDR este puternic influențat de susținătorii săi jidani, și astfel este ostil față de Germania. Există un context mai amplu legat de Roosevelt, despre care am discutat pe larg în altă parte (carte: Jewish Hand In the World Wars). Pe scurt, este probabil ca el să fi fost cel puțin parțial jidan, și este indiscutabil faptul că principalii săi consilieri erau jidani — în special Louis Brandeis, Felix Frankfurter, Henry Morgenthau Jr., Sam Rosenman și Ben Cohen. Roosevelt agitase pentru război încă din celebrul său discurs „carantină" din Octombrie 1937, un fapt cunoscut și rezistat în anumite cercuri ale societăţii americane.

12 Octombrie 1938 (I.6.142)

Helldorf îmi dă un raport despre stadiul acțiunii jidănești din Berlin. Se desfășoară sistematic. Și jidanii acum se retrag treptat.

Comentariu - Thomas Dalton:

Lucrurile erau clar pe cale să escaladeze pe frontul jidănesc, şi o lună mai târziu, a explodat. Pe 7 Noiembrie, diplomatului German în Franța, Ernst vom Rath, i s-a tras un foc de armă de către un tânăr jidan, Herschel Grynszpan. Vom Rath a murit două zile mai târziu. În moduri care nu sunt pe deplin clare, moartea sa a precipitat o erupție de violențe anti-jidăneşti în toată Germania, începând cu seara de 9 Noiembrie, acum cunoscută sub numele de Kristallnacht, sau „Noaptea Sticlei Sparte". A fost prima acțiune dramatică şi națională împotriva jidanilor de la venirea lui Hitler la putere. Așa cum explică Goebbels, acțiunile au fost desfășurate parțial de Stosstrupp Hitler (tradus aici ca „Patrula Hitler"), un grup derivat din SA, alături de o considerabilă asistență din partea cetățenilor de rând. În final, peste 250 de sinagogi și mai mult de 7.000 de afaceri jidănești au fost deteriorate sau distruse, iar aproximativ 90 de jidani au fost uciși — un număr relativ mic de victime, având în vedere reputația evenimentului.

10 Noiembrie 1938 (I.6.180-181)

În Kassel și Dessau au avut loc mari demonstrații împotriva jidanilor, sinagogi au fost incendiate și magazine distruse. După-amiaza a fost anunțată moartea diplomatului german vom Rath. Acum e destul? Mă duc la recepția Partidului din vechea primărie. O mare operațiune. Aduc problema în fața Führer-ului. El decide: să continue demonstrațiile. Retrageți poliția. De data aceasta, jidanii trebuie să simtă furia publicului. Doar e corect. Dau instrucțiuni corespunzătoare poliției și Partidului. Apoi susțin un discurs scurt, adecvat, în fața conducerii Partidului. Aplauze furtunoase. Toată lumea se grăbește la telefon. Acum oamenii vor acționa...

Nu trebuie să lăsăm acest omor laș [al lui vom Rath] să rămână fără răspuns. Lăsați lucrurile să-și urmeze cursul. Patrula Hitler pornește imediat să facă ordine în

München... O sinagogă este făcută bucăți. Încerc să o salvez de la incendiu. Dar eșuez...

Cu Adolf Wagner la district. De asemenea, dau un circular precis explicând ce se poate și ce nu se poate face. Wagner se înmoaie și tremură pentru magazinele sale jidănești. Dar nu mă las influențat. Patrula își face treaba. Și este multă muncă. Dau instrucțiuni lui Werner Wächter din Berlin să distrugă sinagoga de pe Fasanenstrasse. El spune repetat: „O sarcină onorabilă."... Primele rapoarte sosesc devreme dimineața. A fost o furie aprinsă. Așa cum mă așteptam. Întreaga națiune este în agitație. Acest omor va fi foarte costisitor pentru jidani. Dragii de jidani, vor gândi de două ori înainte de a lovi diplomați Germani.

Vreau să mă duc la hotel, acolo cerul este roșu ca sângele. Sinagoga arde. [Mă grăbesc] imediat la biroul districtului. Nimeni nu știe nimic încă. Intervenim doar când este necesar pentru a salva clădirile învecinate. Altfel, lăsați-le să ardă. Patrula a făcut niște lucruri viclene. Mesaje care vin din întreg Reich-ul: 50, apoi 75 de sinagogi ard. Führer-ul a ordonat arestarea imediată a 25.000-30.000 de jidani. Asta va avea un efect. Acum vor înțelege că răbdarea noastră a ajuns la capăt.

Wagner este încă oarecum nehotărât. Dar nu voi ceda. Wächter raportează că ordinul meu a fost executat. Mergem cu Julius Schaub la clubul artiștilor să așteptăm alte rapoarte. La Berlin, cinci, apoi 15 sinagogi ard. Acum furia oamenilor este în plină desfășurare. Nu se poate face nimic în această seară. Și nu vreau să fac nimic. Lăsați-i să continue...

Când mă duc la hotel, geamurile vibrează. Bravo! Bravo! Sinagogile ard în toate marile orașe. Proprietatea Germană nu este amenințată...

13 Noiembrie 1938 (I.6.185)

Heydrich raportează despre acțiuni: 190 de sinagogi au fost arse și distruse.

Conferință cu Göring despre Problema Jidănească. Bătălii aprinse privind soluția. Eu susțin un punct de vedere radical. Funk este oarecum mai moale și cedează. Rezultatul: o amendă de un miliard de mărci este impusă jidanilor. Într-un timp foarte scurt, ei vor fi complet excluși din viața economică. Nu vor mai putea să administreze afaceri... O întreagă serie de alte măsuri sunt planificate. Oricum, s-a făcut o curățare completă. Lucrez bine cu Göring. Atacă și el acest subiect cu

fermitate. Punctul de vedere radical a prevalat. Redactez o comunicare foarte fermă pentru public. Asta este o ușurare.

22 Noiembrie 1938 (I.6.195)

Planificăm o serie de noi măsuri împotriva jidanilor. Am avut o convorbire telefonică lungă cu Göring, care coordonează toate acțiunile. Abordează problema cu severitate. La Berlin facem mai mult decât oriunde altundeva în Reich. Este și necesar, pentru că avem atât de mulți jidani aici. Dar acțiunile au distrus și multe. Bine că s-a terminat.

26 Noiembrie 1938 (I.6.202)

Raport de situație: aproape exclusiv pe tema "Problema Jidănească". Parțial pozitiv, parțial negativ. Trebuie să luminăm oamenii și în special intelectualii despre Problema Jidănească.

27 Noiembrie 1938 (I.6.203)

Agitația jidănească s-a potolit complet. Am atins scopul nostru. Lumea are acum alte griji. … Acum se dezvoltă demonstrații anti-jidănești în întreaga lume. Semințele au dat roade. Sperăm ca în curând să se manifeste complet.

2 Decembrie 1938

Codreanu „împușcat în timpul fugii”. Mizerabilul ăsta de rege român. Un rege tipic. Mă doare inima când mă gândesc la Codreanu.

3 Decembrie 1938

Împușcarea lui Codreanu stârnește totuși mare vâlvă în întreaga lume. Este un triumf al jidanilor, un triumf de care ne vom asigura că o să-l regrete.

4 Decembrie 1938

Cazul Codreanu preocupă acum întreaga opinie publică mondială. Ne aliniem cu presa. Aici nu se mai poate tace. Este o crimă lașă împotriva patrioților. De altfel, acum Problema Jidănească este discutată în întreaga lume.

La masă cu Führerul. Este foarte revoltat de asasinarea lui Codreanu. Primesc permisiunea să dezlănțui în sfârșit presa. Asta se întâmplă acum în cea mai mare măsură.

Seara îl vizitez pe Führer. Presa Germană o ia razna despre cazul Codreanu. Aici îmi asum cu mare plăcere. S-au produs mai multe crime în România împotriva membrilor Frontului de Fier. Führerul spumegă de furie. Acum se căiește că l-a primit vreodată pe Regele Carol. Bucata asta de gunoi nu va scăpa nepedepsit.

6 Decembrie 1938

Asasinatul lui Codreanu este încă amplu mediatizat de toate presele. Și ziarele noastre lovesc zdravăn. Trimisul ambasador român vrea să vorbească cu mine despre această chestiune. Nu-l primesc.

7 Decembrie 1938

Trimisul român s-a plâns lui Hanke în legătură cu campania noastră de presă despre cazul Codreanu. L-am lăsat să plece fără nicio urmă de cordialitate. Cei care îi conduc acum pe Români sunt niște corupți notorii. Nu te poți încrede în ei nici cât negru sub unghie.

17 Decembrie 1938 (I.6.223)

În România au fost interzise partidele. Acest rege ridicol joacă rolul de Führer și el e un bufon princiar!

America este puternic împotriva noastră. Trimite comunicate impertinente despre Problema Jidănească. Cu siguranță, este de asemenea un stat jidănesc!

Comentariu - Thomas Dalton:

Până în 1939, Joseph Goebbels, pe atunci în vârstă de 41 de ani, ajunsese pe deplin matur ca gânditor și scriitor. Fusese într-o poziție de putere timp de șase ani, ținuse mai multe discursuri importante și scrisese zeci de eseuri și editoriale. Viziunile sale erau complet aliniate cu cele ale lui Hitler, deși avea mai multă adâncire și articulare, datorită educației sale formale. Putea să țină un discurs energic și populist într-o zi și să scrie un articol detaliat și academic a doua zi. De asemenea, avea sarcina aproape zilnică de a scrie piese scurte pentru periodice precum Der Angriff, Das Reich și Völkischer Beobachter.

Un exemplu bun al stilului său de scriere mai matur și mai încrezător a apărut la începutul anului 1939, cu eseul Was will eigentlich Amerika? (Ce vrea, de fapt, America?). Acest articol a fost o reacție la criticile Americii legate de Kristallnacht; Goebbels subliniază eșecurile SUA în contrast cu succesurile Germaniei și identifică forța mișcătoare din spatele criticii:

CE VREA, DE FAPT, AMERICA?

Al Treilea Reich a fost ținta batjocurii, urii, minciunilor și calomniei din partea Americii încă din [momentul preluării puterii la] 30 Ianuarie 1933, în special din partea acelei părți controlate de jidani. Presa americană se bucură deosebit de mult să critice Germania pe teme precum umanitarismul, civilizația, drepturile omului și cultura. Are tot dreptul să o facă. Umanitatea sa se poate observa prin linșajele pe care le oferă. Civilizația sa se poate observa prin scandalurile economice și politice care miros până la cer. Drepturile sale omenești sunt arătate de cei 11 sau 12 milioane de șomeri, care aparent au ales să fie astfel. Și cultura sa există doar pentru că împrumută mereu de la bătrânele națiuni Europene.

O astfel de națiune este cu siguranță justificată în a râde de vechea Europă, al cărei națiuni și popoare se uitau înapoi la secole, chiar milenii, de realizări culturale mult înainte ca America să fie descoperită.

...

Această campanie a atins înălțimi incredibile după 10 Noiembrie 1938 [Kristallnacht]. Opinia publică americană, influențată de jidani, încearcă să se amestece într-un mod insuportabil în politica internă Germană. Ei cred că pot folosi

metode care nici nu s-au auzit împotriva Germaniei, care în mod normal sunt necunoscute în relațiile dintre națiunile civilizate.

Știm foarte bine cine sunt instigatorii și beneficiarii. Sunt în mare parte jidani sau oameni care sunt în serviciul lor și care depind complet de ei.

De exemplu, nu este surprinzător că presa din New York atacă atât de puternic Germania. Peste două milioane de jidani trăiesc în New York, iar viața publică și mai ales cea economică de acolo este complet sub controlul lor.

... Industria uriașă de armamente din America de Nord evocă și imagini ale unui război iminent împotriva guvernelor totalitare, din motive economice.

Nu avem nicio intenție de a răspunde criticilor pe care presa jidănească americană le adresează Germaniei prin a privii afacerile interne ale Americii. Este suficient să observăm că, deși Germania este cea mai săracă țară din lume în ceea ce privește rezervele valutare externe și materiile prime, nu doar că a abolit șomajul, dar are și o lipsă de forță de muncă. Între timp, America de Nord are între 11 și 12 milioane de șomeri, deși este bogată în rezerve valutare și materii prime. Marea majoritate a presei americane ignoră această situație. Nu poate să o nege, desigur. Afirma că succesul Germaniei este disprețuitor, deoarece a folosit metode de ură și dispreț. Aceasta este complet invers. ...

Jidănimea aplaudă de fiecare dată când Germania este atacată. Jidănimea urăște Național-Socialismul din motive care nici nu mai trebuie menționate.

Jidovimea este dușmanul nostru, ar trebui să fie dușmanul nostru și trebuie să fie dușmanul nostru.

Întrebarea este dacă poporul american dorește să-i facă pe jidani fericiți angajându-se într-un conflict zadarnic cu Reich-ul German și cu poporul German.

Împotriva acestui lucru protestăm. Asta nu este nici necesar, nici util.

Nu avem nimic împotriva poporului american.

Cunoaștem și respectăm opiniile lor politice și treburile lor interne, chiar dacă noi am proceda altfel.

Credem că avem dreptul să așteptăm același lucru din partea opiniei publice americane față de Germania.

De asemenea, nu vedem avantajele unei asemenea controverse. Ce bine i-ar aduce Americii? Crede că poate înfometa Germania folosind aceleaşi metode ca în [Primul] Război Mondial? ...

Nu ne aşteptăm ca apelul nostru să aibă un mare impact asupra atitudinilor americane.

Totuşi, considerăm că este datoria noastră să vorbim deschis.

Având în vedere influenţa jidovilor asupra unei părţi a opiniei publice americane, subliniem din nou miopia şi inutilitatea unor asemenea metode şi adresăm lumii această întrebare:

„Ce vrea, cu adevărat, America?"

Câteva zile mai târziu, găsim o scurtă notă de jurnal, ca o continuare a celei din 5 mai 1937:

26 Ianuarie 1939 (I.6.239)

Procesul de de-jidanizare a Camerei de Cultură a Reich-ului continuă. Dar acum apar dificultăți economice considerabile. Totuși, le vom depăși și pe acestea.

7 Februarie 1939

Citesc cartea lui Codreanu, „Garda de Fier". Este moștenirea emoționantă a unui idealist pe care un rege laș și corupt a poruncit să fie împușcat. Îți fierbe sângele în vine numai când te gândești la așa ceva. Dar, se pare, acest rege și-a săpat singur mormântul. Morile lui Dumnezeu macină încet.

17 Februarie 1939

Horthy a ținut în fața unui cerc restrâns un discurs mârșav despre Chestiunea Jidănească. Cu atacuri puternice împotriva noastră. Tipic unguresc. Ungurii sunt

josnici și perfizi. Führerul i-a recunoscut întotdeauna corect. E bine că el cunoaște atât de bine Balcanii. Acesta este un avantaj care ne economisește multe dezamăgiri.

25 Martie 1939

S-a încheiat un contract comercial cu România. Este extrem de extins. Prin aceasta, avem acces la petrol și țiței. La Londra, furia și dezamăgirea sunt de nedescris.

15 Aprilie 1939

Paris și Londra dau declarații solemne de garanție pentru România și Grecia. Dar cine le-a amenințat, de fapt? Presa Germană se opune ferm. Londra continuă să lucreze la încercuirea lor. Se vorbește despre războiul care se apropie ca și cum ar fi cina de seară. Așadar, trebuie să fim pe fază. Această democrație bătrână încă mai poate scoate vreun truc de nebun.

9 Septembrie 1939

Seara stăm mult timp împreună. Führerul își dezvoltă planurile. Minunate și întinse ca întotdeauna. Contele Csáky a fost acolo. Ungurii vor să atace România și contează pe ajutorul nostru. Dar Führerul face semn să se renunțe.

22 Septembrie 1939

Prim-ministrul român Călinescu este asasinat de Garda de Fier. Fundalurile încă nu sunt clare. Probabil că Anglia se află în spatele acestui lucru. Călinescu apăra neutralitatea.

23 Septembrie 1939

în România liniște. Autorii atentatului asupra lui Călinescu trebuie căutați la Londra. A fost îndreptat împotriva noastră. Dar noi am ripostat imediat.

7 Octombrie 1939 (I.7.141)

Problema jidănească va fi probabil cea mai grea de rezolvat. Acești jidani nu mai sunt ființe umane. [Ei sunt] prădători dotați cu un intelect rece, care trebuie făcuți inofensivi.

14 Octombrie 1939

Judecata Führerului asupra Ungariei devine din ce în ce mai aspră. Și Horthy aparține clicii de acolo. Favorabil jidanilor, ostil Germanilor și lipsit de scrupule, egoist până la extrem: aceasta este Ungaria de astăzi. Acum ar vrea, dacă ar putea, chiar să agite și împotriva Italiei, ca să se poată intercala și acolo. În plus, oamenii lor influenți sunt coruptibili ca un turc.

17 Octombrie 1939 (I.7.157)

Această jidănime trebuie distrusă.

3 Noiembrie 1939 (I.7.179–180)

Cu Führer-ul. Îi dau un raport despre călătoria mea în Polonia, care îl interesează foarte mult.

Mai presus de toate, expunerea mea despre problema jidănească îi câștigă sprijinul deplin. Jidănimea este un produs rezidual. Mai degrabă o problemă clinică decât una socială. …

Luăm în considerare dacă ar trebui sau nu să publicăm Protocoalele Sionului pentru propaganda noastră în Franța.

23 Noiembrie 1939

La Führer. El povestește despre circumstanțele atentatului. Totul pare un miracol. Este ferm convins că Otto Strasser este omul din spate. Dar vom descoperi toate urmele. Acum vine mai întâi o publicație despre rușinea fără margini a serviciilor secrete. Vorbește despre profețiile lui Nostradamus. Ele sunt pur și simplu uluitoare pentru timpul nostru. Führer este extrem de interesat de ele, dar refuză să le citească. Îmi povestește că, în tinerețea sa, o țigăncușă a vrut să-i ghicească în palmă, dar s-a retras brusc, complet șocată. Poate că este posibil să prezici soarta cu precizie. Dar omul care acționează trebuie să acționeze și să fie pregătit atunci când șansa apare.

Aceasta este adevărata putere a Führerului. El are curajul de a lua decizii în momentele cheie. Pericolul este întotdeauna același. Chiar și Bismarck și Friedrich au avut nevoie de un curaj deosebit. Führerul îi admiră foarte mult pe amândoi. El pune cu mândrie ideea Imperiului German în fața Angliei și Franței. Ce poveste măreață de împărați avem noi! În schimb, istoria monarhiei engleze este un roman de budoar.

5 Decembrie 1939 (I.7.220–221)

Cu Führer-ul. … Ascultă totul cu mare atenție și îmi împărtășește punctul de vedere asupra Chestiunii Jidănești și celei Poloneze.

Pericolul jidănesc trebuie alungat de noi. Dar el se va întoarce totuși peste câteva generații. Nu există un leac real împotriva lui.

6 Decembrie 1939 (I.7.222)

Du Prel raportează despre situația din Guvernământul General.

Îngrozitor! Mai sunt multe de făcut. Nimic nu s-a schimbat la Varșovia.

A izbucnit o epidemie de tifos și o foamete. La Lublin, se așteaptă ca jidanii să fie expulzați.

19 Decembrie 1939 (I.7.236–237)

Jidanii încearcă din nou să se infiltreze în viața culturală. În special de cei care sunt pe jumătate jidani. Când vor servii în forțele armate, atunci vor avea un caz favorabil. Cu toate acestea, resping toate cererile din acest domeniu.

Gândurile mele despre Chestiunea Jidănească în timpul războiului se bucură de aprobarea Führer-ului.

El intenționează să elimine din armată pe toți care sunt pe jumătate-jidani. Altfel, vor apărea incidente continue.

27 Decembrie 1939

Contele Bethlen a avut amabilitatea să anunțe lumii că Ungaria va sta cu arma la picior și își va revendica pretențiile abia la încheierea păcii. Tipic unguresc! Este atât de ungur încât nu se sfiește doar să gândească astfel de lucruri, dar să le și rostească cu voce tare!

3 Ianuarie 1940

Contele Teleki cere, ca un ungur tipic, noi teritorii ca urmare a neparticipării Ungariei la război. O haită lașă și ingrată!

24 Martie 1940

Reuters difuzează minciuna unui ultimatum German către România.Dar noi suntem rapizi cu o dezmințire la îndemână. Respins!

25 Martie 1940

Reprezentantul Reuter, care a adus minciuna despre un ultimatum German, a fost expulzat din București.

31 Martie 1940

Molotov a vorbit despre menținerea prieteniei germano-ruse, atacuri severe împotriva puterilor occidentale, fără pact nordic, atitudine temperată față de Japonia, avertisment pentru România în vederea Basarabiei. În general, putem fi mulțumiți. Dar totuși, Londra încearcă să extragă miere din asta.

Raport din România: regele exercită în prezent toată puterea. S-a îndepărtat destul de mult de Anglia și s-a apropiat de noi. Interesant. Șansele noastre de victorie cresc acum și acolo.

10 Mai 1940

Raport din Ungaria: supuși jidanilor, în fond dușman al Germanilor, dar în exterior prietenos ca o pisică. Încă nu știe de partea cui să se pună. Cine dă mai mult? Tipic unguresc.

6 Iunie 1940 (I.8.159)

Cu rapiditate vom putea să ne ocupăm de jidani după război.

25 Iunie 1940

Stalin îl informează pe Schulenburg că intenționează să acționeze împotriva României. Aceasta este împotriva acordului. Vom vedea.

28 Iunie 1940

Moscova a transmis în sfârșit, la București, ultimatumul mult așteptat. Regele cel laș, Carol, este acum prins la strâmtoare. Stalin însă profită de moment — a sosit timpul lui. Un jefuitor de cadavre! Toate acestea vin pe seama succeselor noastre. Noi le facem altora victoria ușoară.

29 Iunie 1940

România a cedat în fața Moscovei. Basarabia și nordul Bucovinei sunt cedate Rusiei. Pentru noi, este departe de a fi un lucru plăcut. Rușii profită de această situație. România a capitulat necondiționat sub presiunea Moscovei. Domnii bolșevici și domnii fasciști își fac victoria mai ușoară decât noi.

4 Iulie 1940

Regele României cere ajutor Führer-ului. Rușii ignoră linia de demarcație stabilită. La fel, Lituania se agită și își însușește noi teritorii din Finlanda. Ungaria primește de la noi ordin să păstreze calmul. Deodată, s-au înarmat și sunt cuprinși și înfierbântați de dorința de acțiune militară.

6 Iulie 1940 (I.8.207)

Presa jidănească americană este complet de partea lui Churchill. Brusc Franța nu mai este acea națiune democratică ideală. Acum e pleava care trebuie smulsă din rădăcini.

11 Iulie 1940

În politică liniște. Ungurii Teleki și Csáky la München cu Ciano, primiți de Führer. Ei vor să culeagă roadele. Dar noi rămânem reci. Trebuie să facă ceva. Românii, de frică de Moscova, ne fac cele mai nebune oferte. Așa trebuie să se întâmple. Garda de Fier vrea chiar să-l alunge pe Carol. Ar merita-o. Acum putem să punem ordine în Europa. Rusia, aproape de închidere caută să înghită cât mai mult. Aici trebuie să fim atenți.

17 Iulie 1940

Rușii continuă să-și adune trupele. Noi nu suntem mai prejos. Regele Carol cere o ocupație militară Germană, indiferent de moment și loc. Frica de Moscova, altfel, Balcanii riscă să se demobilizeze.

20 Iulie 1940 (I.8.229)

Discutăm multe alte lucruri: că trebuie neutralizat criminalul obișnuit înainte de crimă, nu după; că avocații noștri nu vor înțelege niciodată asta; și că jidanii aparțin aceastei categorii. Altfel vor acționa ca niște spirite ale dezordinii. Mai vorbim despre lupta dificilă a mișcării în acest domeniu.

21 Iulie 1940

Ungurii au prezentat Führer-ului cele mai obraznice cereri. Führerul le-a recomandat să lupte pentru asta. Atunci ei au dat înapoi. El are un profund dispreț pentru acești maghiari. Ei se află sub cel mai antisocial regim pe care îl cunoaște istoria. De aceea și afecțiunea lor pentru pseudo-democrația engleză. Führer le-a recomandat Românilor, printr-o scrisoare către Regele Carol, să fie clari cu Ungaria și să le vină în întâmpinare. Se pare că Ungurii nu merită deloc asta. Plutocrația este cancerul acestor state. Și jidanii.

26 Iulie 1940 (I.8.238)

Marele plan pentru evacuarea jidanilor din Berlin a fost aprobat.

În plus, toți jidanii europeni ar trebui deportați în Madagascar după război.

27 Iulie 1940

Ieri: abia au sosit vești din Anglia. Politica stagnează în general, cu excepția faptului că Românii sunt la Führer. El le va spune câteva lucruri și vor avea și ei de suferit. Mai ales în raport cu Ungaria și Bulgaria.

29 Iulie 1940

Führer i-a primit acum și pe Bulgari. Țel: liniște și dreptate în Balcani. Românii vor trebui să plătească.

Raport din București: acolo domnesc cele mai nebune condiții politice. Regele este un porc desăvârșit. Face totul din oportunism. Deja pregătit pentru fugă. Merită să fie spânzurat. Așa ceva stă pe un tron și pretinde că este acolo prin harul lui Dumnezeu. România nu are niciun tânăr conducător, deoarece conducătorul Gărzii de Fier a fost împușcat. Sărmanul Codreanu!

30 Iulie 1940

Führer-ul a îndemnat Românii și Bulgarii să adopte o politică conciliantă și echilibrată. Însă Românii refuză să cedeze ceva. Și fără acest gest, nu poate exista echilibru pe Balcani.

31 Iulie 1940

România poartă discuții despre oferte foarte modeste pentru Ungaria.

3 August 1940

Raport despre România: situația rămâne dezastruoasă. Acest porc de rege va ruina întreaga țară. Doar corupție și înșelăciune. Și niciun fel de urmaș de lider. O pradă a bolșevismului, dacă doar ar apuca. Aici trebuie să fim atenți.

6 August 1940

La prânz, la Führer: îmi povestește despre primirea Românilor. Au făcut o impresie [!] mai bună decât cei de dinainte. Nu sunt gangsteri, ca regele lor. Totuși, nu vor să cedeze nimic. În rest, acești regi! Țarul Ferdinand al Bulgariei i-a scris Führer-ului o scrisoare în care îi spunea că în timpul războiului mondial a vrut și a putut să înainteze spre Salonic, dar a fost oprit de la Berlin din cauza legăturii Hohenzollern cu familia regală greacă. O altă formă de conduită în război. Pentru regi, Führer-ul nu simte decât dispreț. Îi redau opinia severă a lui Bengt Berg despre regele suedez. La acest punct, Führer-ul este de acord cu mine. Dar cel mai rău este Carol din România: un porc!

17 August 1940 (I.8.276)

Mai târziu, vrem să trimitem jidanii în Madagascar. Și ei pot construi acolo propriul lor stat.

22 August 1940

Diverse știri: România și Bulgaria s-au înțeles. Detalii încă necunoscute.

25 August 1940

România a respins cererile exagerate ale Ungariei. Ungurii cer de zece ori mai mult decât este România dispusă să ofere [!]. În aceste condiții, nicio înțelegere nu este posibilă. Germanii, în ciuda tuturor tentațiilor, preferă să se alieze cu România și nu cu Ungaria. O lovitură severă pentru Budapesta. Ungurii au plecat, dar Românii probabil nu vor da curs acestei amenințări goale.

26 August 1940

România și Ungaria sunt acum separate. Ungurii sunt prea neobrăzați în cererile lor. Ambele părți își mobilizează rezerviștii, dar cel mai probabil este doar un bluf.

Ribbentrop și Ciano se întâlnesc cu Ungurii și Românii la Viena. Acolo se va face presiune asupra ambelor părți.

28 August 1940

Ungurii îi provoacă pe Români, dar prin metode extrem de ridicole. Începători! Așa ceva trebuie să știi să faci și să fi învățat.

29 August 1940

Ungaria cere mult peste măsură. Führerul i-a avertizat serios la Viena: pe Balcani nu vrem război. Ungaria mobilizează trupele, dar dacă va îndrăzni să pornească la marș, consecințele ei vor fi dezastruoase. Führerul este furios.

31 August 1940

La prânz, la Führer. Am putut să stăm de vorbă patru ore și să abordăm toate problemele urgente. Rezumatul pe scurt [!]:

[..]Din cauza problemei petrolului, vrea și liniște pe Balcani; de aceea a exercitat presiuni la Viena. Ungurii primesc foarte mult, iar Românii acceptă, deși protestează. Totuși, la final, ei cedează. În schimb, noi și Italia garantăm granițele lor, chiar și împotriva Rusiei. Moscova își va pierde rapid pofta de conflict. Nu vor să se ia cu noi: nu suntem Englezi și nici Finlandezi. România și Ungaria sunt nemulțumite, dar aceasta este soarta arbitrilor. Liniște pe Balcani. Și primim petrolul nostru.

1 Septembrie 1940

Decizia de arbitraj Ungaria – România a fost acceptată. În Ungaria au avut loc mari sărbători de bucurie, în timp ce România a pierdut mult. Dar în schimb are garanția noastră. Presa rusă s-a făcut mică și rezervată. Budapesta a fost nevoită să semneze un protocol extrem de cuprinzător pentru protecția minorității germane. Londra joacă rolul ciudat al tâlharului supărat, căruia i-au scăpat din mână toate câștigurile.

2 Septembrie 1940 (I.8.301)

Apoi un zbor agitat către Kattowitz [Katowice, Polonia, aproape de Auschwitz].

Poporul german de aici este emoționant. O primire foarte frumoasă.

Bracht îmi raportează despre diversele probleme provinciale. Polonezii s-au resemnat cu soarta lor, iar jidanii au fost împinși afară.

3 Septembrie 1940

În România, în special în Ardeal, au loc mari demonstrații de protest împotriva Axei. Unele dintre ele au un caracter foarte agresiv. Sperăm că nu vor merge prea departe! Ar fi extrem de periculos pentru ei.

6 Septembrie 1940

În România, generalul Antonescu a fost numit. I-a smuls regelui aproape toate atribuțiile. Din statul regal nu mai rămâne mare lucru. Acest Carol va culege încă o dată plata pentru faptele sale mizerabile. Un ticălos de primă clasă!

7 Septembrie 1940

Regele Carol a fost alungat cu rușine și dispreț. Jidanca lui, Lupescu, fuge. Antonescu este acum conducătorul statului. Entuziasm mare în București. În România se desfășoară o revoluție națională, pe care Codreanu o pregătise, dar nu apucase să o trăiască. Regele trădător, însă, cade victimă acesteia.

7 Septembrie 1940

În România se face tabula rasa. Regele Carol a abdicat, în favoarea fiului său. Să sperăm că acest porc regal va fi împușcat înainte să apuce să fugă în Elveția. Tot un prinț, tot un Hohenzollern. Antonescu s-a poziționat fără echivoc de partea Axei și a recunoscut, de asemenea, arbitrajul de la Viena.

8 Septembrie 1940

Antonescu se impune bine în România. A adus-o înapoi pe regina mamă și a trimis o telegramă foarte călduroasă Führerului. Porcul de Carol este tratat în presa din București cu orice altceva, dar nu cu laude.

9 Septembrie 1940

Antonescu îi scrie Führer-ului că ar dori să-l întâlnească pentru a primi îndrumări privind politica externă a României. Regele Carol a fugit în străinătate cu jidanca lui, Lupescu. Garda de Fier a deschis focul asupra trenului său, dar – din păcate, fără succes. Un rege fugar! Astfel se încheie unul dintre cele mai întunecate capitole ale politicii balcanice.

România și Bulgaria s-au înțeles. Antonescu lucrează bine.

11 Septembrie 1940

Din rapoartele Reuter răzbate acum o groază rece. Regele Carol a fugit împreună cu jidanca sa la Lugano. El a „protejat-o" personal cu revolverul. Un Hohenzollern! Manevrele sale de corupție sunt tot mai mult descoperite. Un porc mituit! Întregul Balcani este corupt, cu excepția Bulgariei, care are un rege înțelept și un popor curajos.

12 Septembrie 1940

Hühnlein raportează despre România. Acolo nu există o atmosferă favorabilă față de noi. Ungurii au primit și ei prea mult. Regele Carol vrea acum să plece în Portugalia. Un rege vagabond.

16 Septembrie 1940

Antonescu a format un cabinet al Gărzii de Fier. Horia Sima viceprim-ministru. Testamentul lui Codreanu este pus în aplicare. Mortul conduce și regele e viu. Aceasta este răzbunarea destinului.

24 Septembrie 1940

A fost trimis un mare grup de reporteri în Basarabia, unde are loc acum marele proces de relocare.

9 Octombrie 1940

Am plasat măsuri de securitate militară în România. Presa internațională face un mare tam-tam. Noi nu divulgăm nimic în legătură cu aceasta.

10 Octombrie 1940

Se răspândesc mari zvonuri despre România. Noi lăsăm lucrurile să curgă liniștit, pentru a menține inamicul în ceață. Până acum au ajuns doar mici detașamente de trupe, dar ele sunt deja suficiente pentru a agita o lume întreagă.

12 Octombrie 1940

Ungurii se dezlănțuie în teritoriile cedate împotriva Românilor. O șleahtă de porci! Raskin raportează din România: Garda de Fier e acolo unde eram noi în Februarie 1933. Material de conducere bun, încă existent. Antonescu bine impus. Cei mai mulți dintre cei din Garda de Fier vor ceva de genul unui protectorat German.

13 Octombrie 1940

Misiunile noastre militare au ajuns în România și au fost întâmpinate cu mare repeziciune.

14 Octombrie 1940

La insistența mea, facem acum publică și noi misiunea militară din România. Nu mai puteam păstra tăcerea mult timp.

17 Octombrie 1940

Moscova a emis o dezmințire obraznică în legătură cu problema României, pretinzând că nu ar fi fost consultată la timp și așa mai departe. A fost un mare circ pentru SUA, cum era de așteptat. Acolo se vorbește deja despre o presupusă invazie a trupelor rusești în România, dar este pură absurditate. Moscova nu va îndrăzni niciodată.

23 Octombrie 1940

Tschammer raportează despre situația din Ungaria: naziștii capătă tot mai multă putere, iar o criză guvernamentală pare iminentă. În rest, intelectualitatea e clar ostilă Germaniei – așa ne răsplătesc pentru ajutorul oferit. Ungurii sunt un popor cu adevărat dezordonat și nerecunoscător.

2 Noiembrie 1940 (I.8.406)

Cu Führer-ul. Epp are întrebări coloniale. Koch și Forster, întrebări despre Est.

Führer-ul aduce din nou în glumă vorba despre pace.

Toți vor să-și descarce gunoiul asupra Guvernului General: jidani, bolnavi, leneși etc. Și [Hans] Frank se opune. Nu chiar fără motiv. Vrea să facă din Polonia o națiune model. Dar asta merge prea departe. Nu poate, și nici nu trebuie. Conform Führer-ului, Polonia este un mare rezervor de muncă pentru noi — un loc de unde să luăm oameni și să-i folosim pentru munci inferioare. Trebuie să-i obținem de undeva. Lui Frank nu-i place asta, dar trebuie să o accepte.

Și mai târziu îi vom împinge și pe jidani afară din această zonă.

22 Noiembrie 1940

Raport din Ungaria: sub conducerea lui Horthy, țara este profund ostilă Germaniei. Un sistem feudal corupt, complet străin valorilor noastre. Cu o asemenea Ungarie nu vom reuși niciodată să facem ceva. Trebuie, într-un final, să fie răsturnată.

24 Noiembrie 1940

La prânz, am avut o masă cu Antonescu alături de Führer, într-un cerc restrâns. Antonescu face o impresie puternică, masculină. Îi poți deja atribui multă încredere.

Legionarii lui sunt încă oarecum imaturi, dar toți sunt pasionați și au idealism. Asta deja reprezintă multă valoare. Unul dintre ei vorbește cu o profundă admirație despre Führer. Sunt copleșiți de respect față de Căpitanul[Codreanu] lor asasinat. Antonescu nu este considerat complet de-al lor, deoarece nu este un legionar. Dar nu există fricțiuni serioase între ei. Horia Sima nu este prezent, dar mi-l descriu ca fiind tânăr și energic. Și complet integru, ceea ce înseamnă mult pentru România. Ministrul de Externe Sturdza nu dă impresia unui om deosebit.

Deasupra tuturor stă umbra lui Codreanu, care este venerat ca un sfânt. În testamentul său, drumul politic al României este trasat clar alături de Germania. Mi se povestește despre cum a fost ucis într-un mod bestial de un rege care nu merita să-i lingă cizmele. Cât timp poate un mort să influențeze pe cei vii?

Problema Jidănească este miezul problemei în România. Unul din zece oameni este jidan. Asta mai cere multă muncă. Dar acești oameni sunt tineri, așadar mai putem avea speranțe. Führerul răspunde la această remarcă, spunând că este convins că România a depășit punctul cel mai de jos al dezvoltării sale politice.

Antonescu a semnat Pactul Tripartit cu un discurs foarte bine structurat.

Jidanii sunt folosiți pentru a atrage Statele Unite în război. Dar asta va mai dura.

26 Noiembrie 1940

Führer-ul este într-o dispoziție excelentă. Își exprimă cele mai mari aprecieri pentru Antonescu, care a apărat cu pasiune naționalitatea poporului său. Nici România, nici Ungaria nu recunosc arbitrajul de la Viena. Dar nici nu este un lucru grav. Un pic de agitație pe Balcani este întotdeauna o garanție bună. Acum, însă, ar trebui să păstreze liniștea.

30 Noiembrie 1940

În România, Garda de Fier a împușcat 64 dintre vechii corupți. Aici nu poți decât să spui bravo!

30 Decembrie 1940

Transporturile noastre de trupe către România atrag cea mai mare atenție în presa mondială, în special în cea americană. Senzație! Noi tăcem despre asta, pentru a ascunde intențiile. Statele Unite alunecă tot mai adânc în psihologia războiului. Dar chiar va declara Roosevelt război acum? Mă îndoiesc serios.

15 Ianuarie 1941

Ducele îl vizitează sâmbătă pe Conducător la Obersalzberg. Este opera lui Alfieri și una foarte bună. Acolo trebuie spus totul pe față. Și Antonescu este așteptat acolo. Are o ceartă cu Horia Sima, lucru de altfel de așteptat. Dar Antonescu are opinia publică de partea lui.

22 Ianuarie 1941

La București, legionarii creează agitație. Conflictul dintre Antonescu și Sima este dur, deși aproape nerostit. Majoritatea pare să-l susțină pe Antonescu, care face o impresie foarte bună.

23 Ianuarie 1941

În România are loc o luptă acerbă între Antonescu și Legionari pentru controlul politic. Antonescu se află într-o mare dificultate și ordonă să se tragă asupra Gărzii – cea mai proastă decizie pe care o putea lua. Este greșit să ne situăm atât de clar de partea lui Antonescu. Garda reprezintă poporul, iar împotriva poporului nu se poate guverna. Situația din București este în haos total. Garda refuză să mai negocieze cu trimisul nostru Fabricius – și nici eu nu aș fi vrut asta în locul lor. Trebuie să evităm să împingem Garda în ostilitate față de Reich, iar pentru asta dau instrucțiuni corespunzătoare presei.

24 Ianuarie 1941

Situația din România rămâne neclară. Legionarii continuă rebeliunea, iar Antonescu ordonă să se tragă asupra lor. Führer-ul îl susține – el vrea un tratat cu un stat, nu cu o ideologie.

Rapoartele din Sofia indică faptul că legionarii controlează mari regiuni ale țării, deși încă nu se poate evalua corespunzător. Oricum, eu unul sunt cu inima de partea lor.

25 Ianuarie 1941

Se pare că Antonescu a reușit să înăbușe răscoala legionarilor. Nu discutăm acum cu ce metode, dar va plăti scump pentru asta. Nu se poate conduce o țară cu armata împotriva propriului popor. Deși s-a impus prin forța armată, situația din România încă nu este complet clară. Dar dacă acum guvernează împotriva Legiunii, atunci

văd negru pentru viitorul său politic. Legiunea poate că a greșit. Însă ce semnifică aceasta: ea a declanșat o revoluție, iar oprirea acesteia nu este de dorit, dacă nu se intenționează a provoca poporului un prejudiciu grav.

26 Ianuarie 1941

Situația în România rămâne încă neclară. Se pare că Antonescu a pus chiar și o recompensă pentru capturarea lui Horia Sima. Încă neconfirmat, dar ar fi perfect plauzibil pentru un general atât de lipsit de simț politic. Legiunea a fost zdrobită fără milă. Însă regimul Generalilor nu vor gasi în asta o sursă de bucurie pe termen lung.

La București a început vânătoarea legionarilor. Antonescu nu mai are rețineri și și-a arătat adevărata față. Vai de cei învinși!

27 Ianuarie 1941

În România, spiritul legionar a fost acum stins în sânge. Numai în București au murit 1.200 de oameni, pe care Antonescu îi învinuiește chiar și în discursul său. Vrea să dea socoteală „de la Horia Sima până la ultimul rătăcit” și se bazează totodată pe sprijinul Reich-ului. Este îngrozitor. Politica corupe oare caracterul? Legionarii au făcut greșeli grave, dar totuși rămân idealiști și se ridică mult deasupra francmasonilor, jidanilor și escrocilor care acum îl aplaudă pe Antonescu. Cu siguranță, Garda de Fier nu s-a putut controla, dar oare noi știam în 1933 și 1934? Așa se destramă o mișcare fără Conducător. Te-ai putea speria și acum la gândul a ce s-ar fi ales de noi dacă Führerul ar fi lipsit. O soartă binevoitoare ni l-a păstrat mereu, și doar de aceea am învins.

30 Ianuarie 1941

Antonescu i-a raportat Führerului îndeplinirea misiunii, pentru care primește mulțumiri. Pierderile Gărzii sunt enorme. Horia Sima rămâne de negăsit.

31 Ianuarie 1941

Führer îl susține pe Antonescu pentru că are nevoie de el din punct de vedere militar. E un aspect. Da, înțeleg că Antonescu e util din punct de vedere militar, dar de ce a fost nevoie să distrugem Legiunea.

1 Februarie 1941

Fosta ambasadoare a României a venit la Magda și i-a povestit despre suferințele din țară. Soțul ei fusese arestat, iar legionarii erau persecutați cu cruzime. Antonescu era manipulat de jidani și francmasoni într-o adevărată frenezie sângeroasă – lucru de așteptat.

4 Februarie 1941

Fritzsche raportează din România că situația e mai serioasă decât se credea, dar în esență se confirmă ceea ce observasem. Antonescu nu are niciun sprijin real, iar Legiunea este pe cale să treacă în tabăra anti-Germană, simțindu-se trădată de noi. Ne aflăm între două forțe opuse. Antonescu a început să tragă fără reținere, pe seama noastră. Acum e în pat, cu febră mare și nervos. În multe privințe, responsabil este trimisul nostru, Fabricius, acesta nu a mediat deloc problema. Antonescu trebuie – sau vrea deja – să numească dușmani ai Germaniei în funcțiile vacante. E o adevărată tragedie pentru popor! Dacă armata noastră s-ar retrage, Germanii din România ar fi nevoiți să plece, altfel vor fi nimiciți. O revoluție creată de diplomați. Diletantism steril.

5 Februarie 1941

Voi lua exemplul României. Führer-ul vede clar situația: Antonescu nu se va impune în fața generalilor săi. Totuși, pentru a nu eșua, trebuie să se bazeze pe Legiune. Führer-ul nu are o părere bună despre Horia Sima – este prea neimportant ca statut, face prea multe apeluri și prea puțin lucru concret. Cu toate acestea, el presează Antonescu spre reconciliere.

În acest moment, interesul nostru principal este să menținem liniștea în România. De aceea trebuie să avem acolo un partener de încredere. Personal, cred că s-ar fi putut lucra mai bine cu Legiunea decât cu Antonescu, dar Führer-ul consideră că Legiunea este prea mistică și prea puțin realistă. Numai Antonescu poate aduce Armata și Legiunea împreună, însă atât Legiunea, cât și Armata trebuie curățate temeinic.

În prezent, trebuie să fim egoiști naționali și să ne concentrăm pe interesul practic. Führer-ul are dreptate aici. Legiunea nu se compară cu partidul, iar Antonescu nu se compară cu Führer-ul – asta este România. Rămâne de văzut dacă Antonescu va putea vreodată să conducă Legiunea, așa cum crede Führer-ul, rănile sunt prea adânci. Cel mai important acum este să menținem liniștea pe Balcani, cel puțin până la primăvara. Ne interesează mai mult petrolul românesc decât forma statului.

7 Februarie 1941

Antonescu a emis o nouă lege de stat, care aproape prevede exclusiv pedeapsa cu moartea. Un general furios, fără popor. Cât va reuși să reziste așa?

13 Februarie 1941

Raport despre România de la fostul ambasador Român de aici: se spune că Antonescu ar fi un instrument al masonilor, care l-ar fi incitat împotriva Legiunii. Nu este chiar așa, dar există un sâmbure de adevăr în acest lucru.

15 Februarie 1941

Antonescu publică un raport general despre revolta din țară. Conform raportului, Horia Sima este singurul vinovat. Dar acest lucru să-l creadă copiii și intelectualii.

17 Februarie 1941

Glaß raportează din Balcani. În România, lucrurile sunt exact cum le-am descris. Antonescu nu are susținere populară. Dar A.A. îl susține. Masonii au reușit să-și recupereze vechile poziții și chiar și jidanii s-au implicat din nou. Bietul Antonescu! Acum a abolit oficial și caracterul legionar al statului. Dacă vom continua așa, ne vom îndrepta într-o direcție foarte greșită.

28 Februarie 1941

Antonescu continuă să aresteze într-o veselie pe oricine prinde, în ciuda promisiunilor sale. O adevărată înșelătorie!

6 Martie 1941

Noi rapoarte din România: „Rezultatul electoral” al lui Antonescu este complet falsificat. Jidanii sunt din nou obraznici, Generalii și francmasonii conduc.

18 Martie 1941 (I.9.193)

Viena va fi în curând complet fără jidani.

Și acum se presupune că urmează rândul Berlinului.

Deja discut acest lucru cu Führer-ul și cu Dr. Frank.

El îi pune pe jidani la muncă, și într-adevăr sunt ascultători.

Mai târziu, vor trebui să părăsească complet Europa.

19 Martie 1941 (I.9.195)

Zbor devreme către Posen. … Aici, tot felul de indivizi au fost lichidați, mai ales gunoaiele jidovești. Asta trebuie făcut. Explic situația lui Greiser.

22 Martie 1941 (I.9.199)

Mă ocup de zor cu sprijinul cultural pentru muncitorii străini care lucrează în Reich. Sunt câteva sute de mii.

De asemenea, linia dură față de prizonierii de război este oarecum atenuată. Depindem de munca lor harnică.

Jidanii înșiși nu pot fi evacuați din Berlin, pentru că 30.000 lucrează în industria de armament.

Cine ar fi crezut că acest lucru este posibil?

Comentariu – Thomas Dalton:

Iunie 1941 a fost o lună importantă: Germanii au invadat Rusia, iar Einsatzgruppen au fost activate pentru a proteja trupele de atacurile partizanilor din spate — o situație deosebit de problematică, deoarece partizanii erau civili, iar trupele nu puteau fi văzute ripostând aparent împotriva civililor neînarmați.

Totuși, trebuiau să facă ceva pentru a se proteja, iar forța letală era adesea singura soluție practică.

26 Martie 1941

În România, lucrurile sunt exact cum am anticipat: Antonescu este complet izolat, alegerile sale au fost o farsă[a câștigat cu 99.9%], iar poporul nu mai are încredere în el, mai ales la sate, unde majoritatea este încă loială Legiunii. Horia Sima încă nu poate fi găsit. Masonii și jidanii sunt la putere. Însă Legiunea, în acest moment, nu mai este capabilă să guverneze din cauza pierderilor mari. Antonescu controlează măcar statul acum, dar cât va mai putea să țină acest control?

1 Aprilie 1941

Îi povestesc Führerului câteva detalii despre Ciano, care îl tulbură profund. Este un mare profitor, care și-a pierdut orice respect în Italia. Pe deasupra, prost, needucat, lipsit de tact și grosolan. Führerul se pronunță cu cea mai mare severitate împotriva nepotismului și a favoritismului familial. Și în Spania, și în România. Poporul nu poate tolera asta. Mussolini ar trebui să-l trimită pe Ciano în deșert. Dar pe cine să pună în locul lui?

12 Aprilie 1941

Horthy emite un apel: Ungaria își ia teritoriile înapoi prin forță.

16 Aprilie 1941

Horia Sima îi oferă lui Antonescu, printr-o scrisoare, mâna împăcării. Antonescu o respinge brusc și stă cu totul pe un cal mare. Bănuiesc că va regreta asta într-o zi. Și România va avea probabil mult de suferit din această cauză.

19 Aprilie 1941

Raport din Ungaria: diverse relatări ale motivelor sinuciderii lui Teleki. Un lucru este cert: că Budapesta vrea să poată purta două poveri, să câștige teritoriu prin noi și să nu strice relațiile cu Londra. Horthy este în aceasta un adevărat maghiar, adică un șarlatan și ipocrit. Trebuie să te ferești întotdeauna de unguri. Te înșală și pe față, și pe la spate.

21 Aprilie 1941

În România, se cere din nou Ardealul. Și Antonescu se alătură acestui apel.

24 Aprilie 1941

L-am primit pe noul ambasador român Bossy. Un levantin unsuros tipic.Așa ceva a schimbat Antonescu în locul Legiunii. Îți vine să plângi, chiar dacă nu ne privește pe noi. Bossy nu are decât frică de Rusia. Antonescu vrea să termine cu Legiunea după război. Dacă numai nu iese invers. Nu vrea partid, doar patria. Fraza asta o cunoaștem. În spatele ei se ascund toți dușmanii patriei.

26 Aprilie 1941

Ungurii se comportă groaznic. Germanii noștri din teritorii au preferat să rămână cu sârbii decât să meargă la unguri. Este un adevărat scandal. Fuhrerul a avut o discuție severă cu Horthy. Acesta i-a promis că va schimba aceste condiții scandaloase. Vrea să se adreseze publicului ungar printr-o proclamație. De fapt, oamenii nu au nimic împotriva Germanilor, ci doar clasa superioară maghiară.

6 Iunie 1941

Raport din România: așa cum am anticipat, Antonescu nu are susținerea populară. Politica sa externă nu este acceptată, deoarece nimeni nu îl apără. Legiunea face încercări inutile de a-și relua activitatea.

8 Iunie 1941

Despre România nu se vorbește decât de rău. Antonescu vrea să-i îndepărteze pe generali, dar nu găsește civili competenți. Legiunea a fost desființată, iar în loc să-i lase la guvernare pe conducătorii ei, le face proces. Iar poporul îl privește cu indiferență și dispreț.

20 Iunie 1941 (I.9.390)

Dr. Frank vorbește despre Guvernul General.

Acolo deja se așteaptă cu bucurie deportarea jidanilor.

Jidănimea din Polonia se descompune treptat. O pedeapsă justă pentru instigarea poporului și provocarea războiului.

Führer-ul a prezis asta și jidanilor.

3 Iulie 1941

Jidanii din Moldova trag în soldații Germani. Dar Antonescu face curățenie. El se comportă cu adevărat admirabil în acest război.

13 Iulie 1941 (II.1.58)

Primim din nou rapoarte de pe frontul estic despre atrocitățile teribile comise de bolșevici. Jidanii din Moscova continuă să aplice metoda lor infamă de a da vina pe noi pentru faptele lor rele. Dar întreaga lume este de acord că nu este un cuvânt de adevăr în aceasta.

18 Iulie 1941

Între Ungaria și România a izbucnit o foarte dură și ofensatoare ceartă în presă privind modul de ducere a războiului. Ne străduim din răsputeri să o temperăm în momentul de față; dar simpatiile mele sunt exclusiv de partea românilor. Ungurii se poartă cu obrăznicie, provocator și rebel. Ei au fost până acum întotdeauna beneficiarii performanțelor noastre militare; ei înșiși nu au realizat aproape nimic.

Comentariu - Thomas Dalton:

Apoi, la sfârșitul lunii Iulie, Goebbels a scris un eseu scurt pentru Das Reich; lucrarea a fost intitulată simplu „Mimikry” (Mimicrie RO, Mimicry ENG), și se ocupa explicit de ceea ce el considera a fi tendința jidanilor pentru minciună și înșelăciune. Un fragment extins este inclus aici, pentru comparație cu însemnările din jurnal:

MIMICRIE

Jidanii sunt maeștri în a se adapta la împrejurările lor fără a-și schimba în vreun fel natura. Ei sunt imitatori. Au un instinct natural care simte pericolul, iar impulsul lor de auto-conservare le oferă de obicei moduri și mijloace eficiente de a scăpa de pericol fără riscuri pentru viețile lor sau fără a necesita vreun act de curaj.

Comportamentele lor viclene și alunecoase sunt greu de detectat. Trebuie să fii un student experimentat al jidanilor pentru a recunoaște ce se întâmplă. Răspunsul lor atunci când au fost descoperiți este simplu și primitiv. Se manifestă printr-o rușine perfidă care este de succes pentru că, de obicei, nu se gândește că ar putea exista o asemenea lipsă de rușine.

Schopenhauer a spus odată că jidanul este maestrul minciunii. Jidanul este atât de expert în a răsuci adevărul încât poate să-i spună adversarului său inocent exact opusul adevărului chiar și despre cele mai evidente lucruri din lume. Face acest lucru cu o impertinență atât de uluitoare încât ascultătorul ajunge să devină nesigur, moment în care jidanul a câștigat de obicei.

Jidanii numesc aceasta chutzpah. Chutzpah este o expresie tipic jidănească care nu poate fi tradusă în nicio altă limbă, deoarece chutzpah este un concept care se regăsește doar între jidani. Alte limbi nu au avut nevoie să inventeze un astfel de cuvânt, deoarece nu cunosc fenomenul. În esență, înseamnă impertinență nelimitată, un tupeu de necrezut și lipsă de rușine.…

Bolșevismul este, de asemenea, o expresie a chutzpah-ului jidănesc. Liderii turbulenți ai partidelor jidănești și capitaliștii jidani iscusiți au reușit cea mai neobrăzată lovitură de stat care se putea imagina. Au mobilizat așa-zisul proletariat pentru lupta de clasă prin exploatarea nemiloasă a problemelor reale sau imaginate.

Scopul lor era dominația jidănească totală. Plutocrația grosolană a folosit socialismul pentru a stabili cea mai crasă dictatură financiară. O revoluție mondială trebuia să extindă acest experiment din Uniunea Sovietică în restul lumii. Rezultatul ar fi fost dominația jidănească mondială…

Până atunci, liderii bolșevici jidani s-au menținut cu abilitate în umbră, probabil în convingerea greșită că ne pot înșela. Litvinov și Kaganovich erau rar văzuți în public. Însă, în culise, ei își desfășurau munca lor vicleană. Încercau să ne convingă că bolșevicii jidani din Moscova și plutocrații jidani din Londra și

Washington erau duşmani. În secret, însă, plănuiau să ne sufoce. Acest lucru este dovedit prin faptul că s-au împăcat imediat ce jocul lor diabolic a fost dezvăluit. Popoarele ignorante de pe ambele părți, care cu siguranță au fost uşor şocate de o asemenea privelişte, au fost liniştite prin măsuri aplicate cu mult tact…

Ei [comuniştii şi capitaliştii] par diferiți doar pentru cei care nu ştiu prea multe. Pentru experți, sunt la fel ca două boabe de mazăre în păstaie. Aceiaşi jidani sunt la lucru, fie pe scenă, fie în culise. Când se roagă în Moscova şi cântă Internaționala în Moscova, ei fac ceea ce jidanii au făcut întotdeauna. Ei practică mimicria. Se adaptează condițiilor din jurul lor, încet, pas cu pas, pentru a nu destabiliza sau trezi pe alții. Sunt supărați pe noi pentru că i-am descoperit. Ştiu că noi îi recunoaştem pentru ceea ce sunt. Jidanul este în siguranță doar atunci când poate rămâne ascuns. Îşi pierde echilibrul atunci când simte că cineva vede prin el. Expertul în Chestiunea Jidănească vede imediat în insultele şi plângerile lor izbucnirile de ură tipice Vechiului Testament. Acestea ne-au venit în cale de atâtea ori încât au pierdut orice urmă de originalitate. Sunt de interes psihologic pentru noi. Aşteptăm calm până când furia jidănească ajunge la apogeu. Atunci încep să se destrame. Încep să arunce prostii şi, brusc, se trădează…

Poți spune că oricine are jidanii de partea lui a şi pierdut. Ei sunt cel mai bun indicator al înfrângerii ce va veni. Ei poartă sămânța distrugerii. Sperau că acest război va aduce lovitura finală împotriva Germaniei Național-Socialiste şi o Europă trezită. Vor cădea. Chiar şi astăzi auzim strigătele popoarelor disperate şi seduse din întreaga lume: „Jidanii sunt vinovați! Jidanii sunt vinovați!" …

Fără milă sau iertare, lovitura va ateriza. Duşmanul lumii va cădea, iar Europa va avea pace.

Scurt, concis și la obiect, acest eseu marchează un pas semnificativ în capacitatea lui Goebbels de a transmite un mesaj convingător și concentrat. O sarcină centrală pentru naționaliștii-socialiști a fost să arate legătura profundă dintre capitalism și comunismul marxist: ambele sunt materialiste, ambele sunt exploatatoare, ambele duc la violență și suferință în masă și, cel mai important, ambele sunt conduse în mod proeminent de jidani. Influența jidănească în ambele ideologii este de necontestat, iar acum—din Iulie 1941—alianța militară dintre Anglia/Franța și Uniunea Sovietică a lui Stalin oferă dovada finală a colaborării lor. Atât jidanii din est, cât și cei din vest lucrau acum împreună pentru a înfrânge Germania lui Hitler.

Singura putere globală dispusă să sfideze domnia jidănească trebuie să fie înfrântă cu orice preț.

Începând din August, Goebbels ne oferă comentarii tot mai frecvente și extinse asupra Problemei Jidănești. Acest lucru se datorează parțial urgenței sporite aduse de războiul din est, dar și pentru că, în acea perioadă, a început să dicteze însemnările, în loc să le scrie el însuși. Șase însemnări importante au apărut în luna August:

7 August 1941 (II.1.189)

În Ghetoul din Varșovia a avut loc o creștere a cazurilor de tifos; deși au fost luate măsuri pentru a asigura că nu va părăsi ghetoul. Jidanii au fost întotdeauna purtători de boli infecțioase. Ei trebuie fie închiși într-un ghetou și lăsați în pace, fie lichidați; altfel, vor infecta mereu populația sănătoasă a națiunilor civilizate.

11 August 1941 (II.1.213)

În țările baltice [ocupate], tendințele de a forma propriile guverne și de a scăpa cât mai repede de Germani au devenit și mai puternice. În marile orașe, jidanii sunt pedepsiți. Sunt măcelăriți pe străzi de organizațiile de autoapărare ale popoarelor baltice. Ceea ce a profețit Führer-ul se adeverește: dacă jidănimea reușește să provoace din nou un război, își va pierde astfel [baza de] existență.

12 August 1941 (II.1.218)

Problema jidănească a devenit din nou extrem de acută în capitala Reich-ului. În acest moment, numărăm 70.000 de jidani în Berlin, dintre care nu mai mult de 30.000 muncesc; ceilalți trăiesc ca paraziți de pe munca națiunii gazdă. Aceasta este o situație intolerabilă. Diferitele departamente ale autorităților Reich-ului de nivel înalt încă se opun unei soluții radicale la această problemă. Dar nu voi lăsa acest lucru să treacă. Nu vreau să trăiesc din nou ce s-a întâmplat în 1938, soluționarea problemei jidovești—de către mulțime. Dar acest lucru este împiedicat pe termen

lung doar dacă luăm măsuri adecvate și la timp. Mai presus de toate, când soldații noștri se vor întoarce din Est, nu vor înțelege cum este încă posibil în Berlin ca jidanii să aibă personal de serviciu Arian și să locuiască în apartamente cu șase sau opt camere, în timp ce familiile Germane, femeile și copiii soldaților de pe front trăiesc în pivnițe umede sau în camere de mansardă înguste.

De asemenea, consider necesar ca jidanii să poarte o insignă. Ei sunt activi în viața publică ca defetiști și stricători de atmosferă. Prin urmare, este imperativ ca ei să fie recunoscuți ca jidani de îndată ce deschid gura. Nu trebuie lăsați să vorbească în numele poporului German. Nu au nimic în comun cu poporul German, dimpotrivă, trebuie excluși din el.

Comentariu - Thomas Dalton:

Aici avem prima menţiune a insignei jidăneşti—steaua galbenă cu inscripţia „Jude”—pe care jidanii vor trebui să o poarte. Este o idee veche, datând din anii 1200 în Europa, de a marca fizic jidanii pentru a-i identifica într-o populaţie în rest Albă. Având în vedere că majoritatea jidanilor din zilele noastre sunt fizic indistinctibili de Albi, se poate înţelege valoarea imensă a unei astfel de acţiuni pentru cei care se opun jidanilor. Doar imaginaţi-vă, de exemplu, dacă fiecare personalitate jidănească de televiziune, magnat financiar sau academician ar fi marcată clar şi vizibil ca jidan. Numărul al acestor indivizi pur şi simplu ar şoca media publicului şi ar schimba întreaga dinamică a discuţiilor actuale despre „antisemitism”.

14 August 1941

Din România vine, din păcate, o veste neplăcută: Antonescu a devenit din nou ceva mai moale în Chestiunea Jidănească. Jidanilor li se cere să subscrie la împrumuturile de război, și de aceea le oferă o serie de avantaje. Este o decizie nechibzuită. Ar fi putut pur și simplu să le ia banii și să-i folosească pentru efortul de război. Dar Antonescu este, la urma urmei, doar un general și nu un politician.

18 August 1941 (II.1.254)

Este diferit cu Problema Jidănească. Toți Germanii sunt în prezent împotriva jidanilor. Jidanii trebuie să fie puși la locul lor. Când realizezi că mai sunt 75.000 de jidani în Berlin, dintre care doar 23.000 lucrează, pare un fapt grotesc. Nici nu putem informa poporul German, altfel cu siguranță ar avea loc pogromuri. Noi, Germanii, avem astfel onoarea de a duce războiul, iar între timp, jidanii paraziți, care așteaptă înfrângerea noastră pentru a o exploata în favoarea lor, sunt susținuți de puterea noastră națională. Această stare este absolut scandaloasă. Mă voi asigura că va fi oprită cât de curând.

19 August 1941 (II.1.265-266, 269)

Referitor la problema jidănească, mă impun complet în fața Führer-ului. El este de acord că vom introduce o insignă mare și vizibilă pentru toți jidanii din Reich, pe care trebuie să o poarte în public; astfel putem elimina pericolul ca jidanii să acționeze ca defetiști și plângăcioși fără a fi recunoscuți. De asemenea, dacă în viitor nu vor lucra, le vor fi acordate rații mai mici decât celor din poporul German. Asta este corect și firesc. Cel care nu lucrează, nu trebuie să mănânce. Este e tot ce ne mai lipsea în Berlin, de exemplu, ca din 76.000 de jidani, doar 26.000 să muncească, iar restul să trăiască nu doar din munca aceasta, dar și din rațiile populației din Berlin! În plus, Führer-ul mi-a promis că va deporta jidanii din Berlin în Est cât mai curând posibil, când primele mijloace de transport vor fi disponibile. Acolo vor fi tratați într-un climat mai aspru. …

Discutăm Problema Jidănească. Führer-ul este convins că profeția sa din Reichstag—că dacă jidănimea ar reuși să provoace un alt război mondial, acesta s-ar încheia cu distrugerea lor—este confirmată. Se adeverește în săptămânile și lunile următoare cu o certitudine aproape înspăimântătoare. În Est, jidanii trebuie să plătească prețul; în Germania au plătit parțial deja și vor plăti și mai mult în viitor. Ultima lor speranță este America de Nord, iar acolo vor trebui și ei să plătească în curând.

Jidovimea este un corp străin între națiunile civilizate, iar activitățile sale în ultimele trei decenii au fost atât de devastatoare încât reacția poporului este de înțeles, necesară—ba chiar, am putea spune, o necesitate naturală. În orice caz, în lumea ce va veni, jidanii nu vor avea prea multe de râs. În Europa, astăzi, deja există un front aproape unit împotriva jidănimii. Acest lucru este deja evident în întreaga presă

europeană—și nu doar pe această temă, ci și pe multe altele, există o opinie complet unitară.

20 August 1941 (II.1.278)

Despre Problema Jidănească, acum încep să iau măsuri. Pentru că Führer-ul mi-a permis să introduc o insignă pentru jidani, cred că, datorită acestei identificări a jidanilor, pot acționa rapid fără documentație legală. Insigna jidănească ar trebui să fie o mare Stea a lui David galbenă, cu cuvântul „Jidan" scris peste ea. Dacă fiecare jidan poartă această insignă, jidanii nu vor mai putea apărea curând în centrele noastre urbane. Vor fi forțați să dispară din viața publică.

Îl rog pe Gutterer să convoace conducerea comunității jidănești din Berlin și să impună reglementări stricte pentru toți jidanii din Berlin. În primul rând, jidanii trebuie acum să fie puși la muncă. Voi emite un ultimatum: ori se integrează rapid în procesul de muncă, ori vor accepta că cei 76.000 de jidani vor primi rații alimentare doar pentru 23.000 de lucrători. Dacă îi duci pe jidani la înfometare, îi vei aduce curând la muncă.

Viața publică din Berlin trebuie să fie rapid curățată de prezența lor. Chiar dacă, în acest moment, nu este posibil să facem din Berlin un oraș fără jidani, cel puțin jidanii nu trebuie să mai apară în public. În plus, Führer-ul mi-a promis că pot expulza jidanii din Berlin imediat după sfârșitul campaniei noastre din Est. Berlinul trebuie să devină un oraș fără jidani. Este revoltător și scandalos că 76.000 de jidani, dintre care cei mai mulți sunt paraziți, pot umbla prin capitala Reich-ului German. Ei strică nu doar peisajul stradal, dar și atmosfera. Deși va fi mult mai diferit când vor purta o insignă, acest lucru se va opri complet doar când vor fi îndepărtați.

Trebuie să abordăm această problemă fără nicio sentimentalitate. Trebuie doar să ne imaginăm ce ar face jidanii cu noi, dacă ar avea puterea să o facă—pentru a ști ce trebuie să facem, deoarece avem puterea. În orice caz, rămân vigilent în ceea ce privește acțiunile ulterioare asupra Problemei Jidănești. Deși mai trebuie să depășesc rezistența birocratică și parțial sentimentală din partea autorităților Reich-ului, nu sunt nici surprins, nici descurajat. Am început lupta împotriva jidănimii în Berlin în 1926 și este ambiția mea să nu mă opresc până când ultimul jidan nu va fi plecat din Berlin.

Iar în ceea ce privește Problema Jidănească din România, se poate constata astăzi, că, de pildă, un om ca Antonescu merge în această privință încă și mai radical decât am făcut-o noi până acum. Dar eu nu voi avea odihnă și nu voi înceta până când nu vom fi aplicat și noi față de jidănime, toate consecințele!

Comentariu – Thomas Dalton:

Apoi, la 11 septembrie 1941, în Des Moines, Iowa, faimosul susținător al păcii și opozant al războiului Charles Lindbergh a ținut cel mai important discurs al său, în care a avertizat publicul american asupra presiunii tot mai mari din interiorul Statelor Unite de a intra în război. Lindbergh a identificat trei factori principali care împingeau țara spre conflict: britanicii, administrația Roosevelt și jidanii.

Primul este evident – britanicii pierdeau grav în fața lui Hitler și aveau disperată nevoie de intervenția americană. Roosevelt, așa cum am explicat mai devreme, avea mulți consilieri jidani care îl împingeau să intre în război, în ciuda lipsei oricărei amenințări directe la adresa intereselor americane. Iar, desigur, jidanii americani, în general, îi urau pe național-socialiști și doreau cu ardoare să implice Statele Unite în război.

Mesajul lui Lindbergh a fost remarcabil de clar și oferă un punct de comparație interesant cu cuvintele lui Goebbels. Îl citez pe larg:

DISCURSUL LUI LINDBERGH DE LA DES MOINES

Au trecut acum doi ani de când a început acest ultim război european. Din acea zi din Septembrie 1939 și până în prezent, s-a manifestat un efort tot mai puternic de a forța Statele Unite să intre în conflict. Acest efort a fost susținut de interese străine și de o mică minoritate din propriul nostru popor; dar a fost atât de reușit încât, astăzi, țara noastră se află pe marginea și în pragul războiului.

În acest moment, când războiul este pe punctul de a intra în a treia sa iarnă, este potrivit să analizăm circumstanțele care ne-au adus în această poziție. De ce suntem în pragul războiului? Era necesar să ne implicăm atât de profund? Cine este responsabil pentru schimbarea politicii noastre naționale dintr-una de neutralitate și independență într-una de implicare în afacerile europene? ...

Subterfugiile și propaganda care există în țara noastră sunt evidente din toate părțile. În această seară, voi încerca să străpung o parte din acest văl, pentru a ajunge la faptele goale care se ascund dedesubt.

Când a început acest război în Europa, era clar că poporul american era ferm opus ideii de a intra în el. Și de ce n-ar fi fost? Aveam cea mai bună poziție defensivă din lume; aveam o tradiție de independență față de Europa; iar singura dată când am participat la un război european, problemele Europei au rămas nerezolvate, iar datoriile către America au rămas neplătite.

Sondajele naționale au arătat că, atunci când Anglia și Franța au declarat război Germaniei, în 1939, mai puțin de 10% din populația noastră susținea un curs similar pentru America. Dar existau diverse grupuri de oameni, aici și în străinătate, ale căror interese și convingeri necesitau implicarea Statelor Unite în război. Voi indica în această seară unele dintre aceste grupuri și le voi descrie metodele de acțiune. În acest scop, trebuie să vorbesc cu maximă sinceritate, căci, pentru a le contracara eforturile, trebuie să știm exact cine sunt.

Cele trei grupuri cele mai importante care au împins această țară spre război sunt britanicii, jidanii și administrația Roosevelt…

Să analizăm aceste grupuri, pe rând. Mai întâi, britanicii: este evident și perfect de înțeles că Marea Britanie dorește ca Statele Unite să intre în război de partea ei. Anglia se află acum într-o situație disperată. Populația ei nu este suficient de numeroasă, iar armatele ei nu sunt suficient de puternice pentru a invada continentul european și a câștiga războiul pe care l-a declarat Germaniei…

Al doilea grup important pe care l-am menționat este cel jidănesc. Nu este greu de înțeles de ce jidanii doresc prăbușirea Germaniei naziste. Persecuțiile pe care le-au suferit în Germania ar fi suficiente pentru a face dușmani amarnici din orice popor. Nicio persoană care are un simț al demnității umane nu poate justifica persecutarea rasei jidănești în Germania.

Dar, în același timp, nicio persoană onestă și cu viziune nu poate privi politica lor pro-război de astăzi fără a vedea pericolele pe care o astfel de atitudine

le implică, atât pentru noi, cât și pentru ei. În loc să agite spiritele pentru război, grupurile jidănești din această țară ar trebui să se opună lui prin toate mijloacele posibile, pentru că ei vor fi printre primii care îi vor simți consecințele.

Toleranța este o virtute care depinde de pace și de tărie. Istoria arată că ea nu poate supraviețui războiului și devastărilor. Câțiva jidani cu viziune largă înțeleg acest lucru și se opun intervenției. Dar majoritatea încă nu o fac. Cel mai mare pericol pe care îl reprezintă pentru această țară constă în posesiunile lor largi, influența lor vastă și în proprietățile lor extinse în cinematografie, presă, radio și în guvernul nostru.

Nu atac nici poporul jidănesc, nici pe cel britanic. Admir ambele rase. Dar afirm că liderii ambelor popoare, din motive care sunt la fel de ușor de înțeles din perspectiva lor, pe cât sunt de nepotrivite din a noastră — motive care nu sunt americane — doresc să ne implice în război…

Când au început ostilitățile în Europa, în 1939, aceste grupuri au realizat că poporul american nu avea nicio intenție de a intra în război. Știau că ar fi fost inutil să ne ceară o declarație de război în acel moment. Dar au crezut că țara noastră poate fi atrasă în conflict aproape în același mod în care am fost atrași în cel precedent.

Au planificat: mai întâi, să pregătească Statele Unite pentru un război străin sub pretextul apărării americane; în al doilea rând, să ne implice în război, pas cu pas, fără ca noi să ne dăm seama; și, în al treilea rând, să creeze o serie de incidente care să ne forțeze în conflict.

Desigur, aceste planuri trebuiau să fie acoperite și sprijinite de întreaga putere a propagandei lor.

Teatrele noastre au fost curând pline de piese care glorificau războiul. Jurnalele de actualități au pierdut orice urmă de obiectivitate. Ziarele și revistele au început să piardă publicitate dacă publicau articole împotriva războiului. A fost declanșată o campanie de discreditare împotriva persoanelor care se opuneau intervenției.„A 5-a Coloană", „trădător", „nazist", „antisemit" — acești termeni au fost aruncați neîncetat asupra oricui îndrăznea să sugereze că intrarea Statelor Unite în război nu era în interesul național. Oameni și-au pierdut locurile de muncă doar pentru că s-au declarat deschis împotriva războiului. Mulți alții nici nu au mai îndrăznit să vorbească. …

Grupurile pro-război au reușit primele două dintre cele trei etape majore care duceau la conflict. Cel mai mare program de înarmare din istoria noastră este deja în desfășurare. Ne-am implicat în război din aproape toate punctele de vedere — mai puțin cel al luptelor propriu-zise. Singurul pas care mai rămâne este crearea unui număr suficient de „incidente", iar deja vedeți primele dintre acestea desfășurându-se, conform planului — un plan care nu a fost niciodată prezentat poporului american pentru a-i cere aprobarea.

Și, într-adevăr, doar 90 de zile mai târziu, a avut loc „incidentul" necesar: Pearl Harbor.

Privit în ansamblu, un discurs cu adevărat remarcabil — și totuși, aproape necunoscut astăzi în Statele Unite, din motive evidente.

4 Septembrie 1941

După ce Finlandei i s-au atribuit intenții de pace separată, acum se încearcă același lucru și cu România. La Antonescu, firește, nu poate fi vorba de așa ceva. În cazul Finlandei, situația e oarecum diferită.

5 Septembrie 1941

În România, situația internă nu s-a stabilizat încă. Garda de Fier rămâne în stare de mobilizare și dorește să reintre în guvern sau, cel puțin, să i se permită din nou o existență politică oficial tolerată. Antonescu, însă, deocamdată rămâne neînduplecat. Problema Jidănească este tratată când cu laxitate, când cu un radicalism extrem. Iar în Basarabia, jidanii sunt considerați trădători ai țării și acuzați că lovesc în spatele frontului aflat în luptă. Furia populației este intensificată de Garda de Fier, iar guvernul este constrâns să acționeze energic pentru a răspunde măcar parțial voinței poporului.

16 Septembrie 1941

Acum au fost descoperite pregătiri care fuseseră făcute pentru eliminarea lui Antonescu în România. Există totuși posibilitatea ca inamicul, în situația sa complet fără ieșire, să ajungă până la urmă la această idee. Ar fi, desigur, o catastrofă, iar cea mai mică posibilitate a unei astfel de catastrofe nu poate fi asumată astăzi de nimeni în lume.

24 Septembrie 1941 (II.1.480–481, 485)

Și în ceea ce privește Problema Jidănească, am unele lucruri importante de discutat cu Heydrich. În cazul jidanilor din Berlin, vom elimina dorința acestora de a-și ascunde însemnele; și, oricum, sunt de părere că jidanii trebuie evacuați din Berlin cât mai repede posibil.

Acest lucru se va realiza de îndată ce vom fi încheiat problemele militare din Est. În cele din urmă, ei vor fi transportați în lagărele ridicate de bolșevici.Aceste lagăre au fost construite de jidani; este firesc ca acum să fie populate de jidani…

Führerul este de părere că jidanii trebuie îndepărtați treptat din întreaga Germanie.

Primele orașe care trebuie să devină libere de jidani sunt Berlin, Viena și Praga.

Berlinul este primul pe listă, și sunt încrezător că, în cursul acestui an, vom reuși să transportăm o parte considerabilă a jidanilor berlinezi către Est.

Comentariu – Thomas Dalton:

Primele trenuri cu jidani au plecat din Berlin spre Est în luna Octombrie.

Este de remarcat că jidanii — cel puțin o parte dintre ei — urmau acum să fie trimiși în lagărele bolșevice capturate, pentru a fi utilizați ca forță de muncă, în loc să fie pur și simplu abandonați într-un „climat aspru”.

9 Octombrie 1941 (II.2.81)

Și Antonescu se opune acum cu cea mai mare asprime tendințelor din România către o pace separată. El afirmă că va rămâne loial de partea noastră până la victoria finală. Iar unui asemenea om de onoare i se poate da, pe drept, deplină crezare.

Presa americană rezistă cu disperare acuzațiilor noastre potrivit cărora jidănimea joacă un rol crucial în viața politică și economică a Americii.

Acolo, atacurile noastre devin din ce în ce mai jenante pentru ei, iar acum se străduiesc cu disperare să demonstreze că numărul jidanilor din guvern este nesemnificativ. Dar acesta nu este factorul decisiv. Jidanii nu trebuie să stea în guvern pentru a-și menține și extinde poziția de putere; ei preferă să rămână în umbră, de unde trag sforile păpușilor care dansează pe voia lor.

Comentariu – Thomas Dalton:

O observație interesantă: jidanii adesea nu acționează prin putere directă, ci prin intermediul unor proxiuri ne-jidani, în guvern și în afaceri. Jidanii sunt „păpușarii” (Drahtzieher), cum îi plăcea lui Hitler să spună. Ei îi atrag pe Albii influenți cu funcții bine plătite, donații uriașe sau mită mascată pentru a le servi interesele.

Și, din păcate, prea adesea această strategie funcționează — chiar și în zilele noastre.

19 Octombrie 1941 (II.2.142)

Mauer raportează despre execuțiile în masă ale jidanilor din Ucraina. El cere insistent material educațional pentru poporul ucrainean, deoarece aceștia nu înțeleg de ce este necesară represiunea dură împotriva jidanilor. Bolșevismul a redus treptat instinctul antisemit al popoarelor din Uniunea Sovietică; într-un anumit sens, trebuie să o luăm de la capăt.

24 Octombrie 1941 (II.2.169)

Începem, treptat, expulzarea jidanilor din Berlin către Est.

Câteva mii au fost deja puse în mișcare. La început, sunt trimiși la Łódź [Polonia].

O mare agitație în cercurile afectate. Jidanii trimit scrisori anonime presei străine, cerând ajutor, și într-adevăr, unele mesaje ajung în țările străine.

Interzic orice altă informare pentru corespondenții străini cu privire la aceste fapte. Totuși, acest lucru nu va împiedica extinderea măsurii în zilele următoare.

Nu se poate face nimic. Chiar dacă, pentru moment, este neplăcut să vezi această chestiune discutată pe scena mondială, trebuie acceptat acest dezavantaj. Principalul lucru este ca capitala să devină liberă de jidani; și nu mă voi odihni până când acest scop nu va fi pe deplin atins.

27 Octombrie 1941

Pe lângă aceasta, Antonescu se îndreaptă acum, într-un mod deosebit de aspru și apăsător, împotriva unui protest al conducătorului jidanilor din România, Filderman, care se plânge de presupusele maltratări ale jidanilor în România.

Antonescu îi aruncă în față întregul registru al păcatelor jidanilor români, în special din Basarabia, care a fost pur și simplu strigător la cer. Și această scrisoare-răspuns a lui Antonescu, care va fi publicată pe larg în ziarele românești, va fi preluată la fel de amplu și de presa germană, astfel încât în ansamblu putem lansa acum o nouă

mare campanie anti-jidănească, ceea ce le va prinde bine mai ales mic-burghezilor noștri, care sunt pe cale să-i reprimească în umanitatea lor pe drăgălașii jidănei, numai fiindcă acum trebuie să poarte o stea galbenă.

2 Noiembrie 1941 (II.2.221–222)

[Zburăm dis-de-dimineață spre Vilnius, Lituania.] …Acolo ne întâmpină locotenent-colonelul Zehnpfennig, care ne conduce mai întâi prin oraș. Vilnius are un sfert de milion de locuitori, dintre care aproape un sfert sunt jidani. Totuși, rândurile jidanilor au fost puternic rărite de lituanieni după invazia trupelor Germane.

Jidanii au fost activi mai ales ca spioni și informatori GPU [sovietici], iar nenumărați intelectuali și naționaliști lituanieni își datorează moartea lor.Tribunalul de răzbunare instituit de lituanieni și polonezi, care constituie încă majoritatea orașului, a fost înspăimântător. Mii de jidani au fost împușcați, și chiar și acum sute de alții. Toți au fost strânși în ghetourile lor.

Faptul că nu au fost uciși toți se datorează doar împrejurării că jidanii controlează întreaga industrie de meșteșuguri din Vilnius, iar lituanienii, nefiind potriviți pentru munca manuală, depind complet de jidani…

Orașul nu arată aproape niciun semn al războiului.Dar, la o scurtă plimbare prin ghetou, priveliștea este îngrozitoare. Aici, jidanii zac unii peste alții — figuri hidoase, de care nu te poți atinge, nici măcar privi. Jidanii și-au creat propria administrație, care are și o funcție de poliție. Ei stau la intrarea în ghetou — separat de restul orașului — de pază și în poziție de drepți.

Chiar și acum 10 ani, nu mi-aș fi putut imagina că așa ceva ar putea deveni realitate. Figuri îngrozitoare se târăsc prin străzi, și nu mi-ar plăcea să le întâlnesc noaptea. Jidanii sunt păduchii omului civilizat. Ei trebuie, într-un fel, îndepărtați, altfel vor reveni iarăși să joace rolul lor chinuitor și sâcâitor.

Doar dacă se acționează cu brutalitatea necesară se poate avea succes împotriva lor. Când sunt cruțați, devii mai târziu victima lor.

4 Noiembrie 1941 (II.2.231)

După-amiaza, scriu un articol despre Problema Jidănească. Din nou, tratez foarte detaliat toate argumentele decisive în tratarea acestei probleme și trasez o serie de concluzii pentru comportamentul German — mai ales în război — față de jidani.

Cred că jidanii nu vor mai avea prea mult de râs în zilele și săptămânile următoare, datorită acestui articol.

Comentariu – Thomas Dalton:

Articolul la care face referire avea să se dovedească a fi unul dintre cele mai importante: „Jidanii sunt vinovați!" (Die Juden sind schuld!).

Acesta a fost publicat în ediția din 16 Noiembrie a revistei Das Reich și a provocat o reacție imediată în întreaga lume.

Textul este uimitor prin condamnarea sa explicită și prin modul în care atinge esența problemei.

Cu greu ne-am putea imagina astăzi ce scandal ar izbucni dacă un al doilea om în stat al unei mari puteri mondiale ar face o asemenea declarație.

Datorită importanței sale, articolul este reprodus integral mai jos:

JIDANII SUNT VINOVAȚI!

Responsabilitatea istorică a jidanilor lumii pentru izbucnirea și extinderea acestui război a fost dovedită atât de clar, încât nu mai este nevoie să fie discutată mai departe. Jidanii au dorit război, și acum îl au. Dar profeția Führerului din 30

Ianuarie 1939 către Reichstagul German se împlineşte de asemenea: dacă Jidănimea internaţională a finanţelor va reuşi să arunce din nou lumea în război, rezultatul nu va fi bolşevizarea lumii şi astfel victoria Jidanilor, ci distrugerea rasei jidăneşti din Europa.

Vedem împlinirea profeţiei. Jidanii primesc o pedeapsă care este, fără îndoială, grea — dar mai mult decât meritată. Jidănimea mondială a greşit în a-şi calcula forţele disponibile pentru acest război, iar acum experimentează treptat distrugerea pe care o planificase pentru noi, şi pe care ar fi dus-o la capăt fără ezitare dacă ar fi avut puterea. Pier prin legea lor proprie: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte."

Fiecare jidan este duşmanul nostru în această luptă istorică, indiferent dacă vegetează într-un ghetou polonez, îşi duce existenţa sa parazitară la Berlin sau Hamburg, ori sună trâmbiţele războiului la New York sau Washington. Toţi jidanii, prin însăşi naşterea şi rasa lor, fac parte dintr-o conspiraţie internaţională împotriva Germaniei Naţional-Socialiste. Ei vor înfrângerea şi nimicirea ei şi fac tot ceea ce le stă în putinţă pentru a o aduce. Faptul că nu pot face nimic în interiorul Reichului nu este nicidecum un semn al loialităţii lor, ci dovada măsurilor potrivite pe care le-am luat împotriva lor.

Una dintre aceste măsuri este instituirea stelei galbene pe care fiecare jidan trebuie să o poarte. Am dorit să-i facem vizibili ca jidani, mai ales dacă ar fi încercat măcar în cea mai mică măsură să dăuneze comunităţii Germane. Este o măsură remarcabil de umană din partea noastră, o măsură igienică şi profilactică pentru a ne asigura că jidanul nu se poate infiltra nevăzut în rândurile noastre ca să semene dezbinare.

Când jidanii au apărut pentru prima dată, acum câteva săptămâni, pe străzile Berlinului împodobiţi cu steaua lor jidănească, reacţia iniţială a cetăţenilor capitalei Reichului a fost surprinderea. Doar puţini ştiau că mai existau atâţia jidani în Berlin. Fiecare a descoperit brusc pe cineva în vecinătate care părea un concetăţean inofensiv, care poate că se plângea sau critica puţin mai mult decât normal, şi pe care nimeni nu-l bănuia a fi jidan. Se ascunsese, imitând împrejurimile, adoptând culoarea fundalului, adaptându-se mediului, pentru a aştepta momentul potrivit. Cine dintre noi îşi imagina că duşmanul era chiar lângă el, că un auditor tăcut sau isteţ asculta conversaţiile de pe stradă, din metrou sau

din rândurile din fața prăvăliilor de țigări? Există jidani care nu pot fi recunoscuți prin semne exterioare. Aceştia sunt cei mai periculoşi.

Se întâmplă mereu ca, atunci când luăm vreo măsură împotriva jidanilor, ziarele engleze sau americane să o raporteze a doua zi. Chiar şi astăzi, jidanii mai au legături secrete cu duşmanii noştri din străinătate şi le folosesc nu doar în propriul lor interes, ci şi în toate chestiunile militare ale Reichului. Duşmanul se află în mijlocul nostru. Ce ar putea avea mai mult sens decât să facem cel puțin acest lucru vizibil în mod limpede pentru cetățenii noştri?

În primele zile după introducerea stelei jidăneşti, vânzările de ziare din Berlin au crescut vertiginos. Fiecare jidan de pe stradă cumpăra un ziar pentru a-şi ascunde semnul lui Cain. Deoarece acest lucru a fost interzis, au început să se vadă jidani pe străzile din partea de vest a Berlinului în compania străinilor nejidani. Aceşti lachei jidani ar trebui, de fapt, să poarte ei înşişi steaua jidănească. Scuza pe care o dau pentru comportamentul lor provocator este întotdeauna aceeaşi: că jidanii sunt, la urma urmei, şi ei ființe omenești. Nu am negat niciodată asta, după cum nu am negat nici umanitatea ucigaşilor, violatorilor de copii, hoților şi proxeneților — deşi nu am simțit niciodată nevoia să defilăm pe Kurfürstendamm alături de ei! Fiecare jidan este un jidan decent care a găsit un goy prost şi ignorant care îl crede decent! Ca şi cum acesta ar fi un motiv să le oferim jidanilor un fel de escortă onorabilă. Ce absurditate.

Jidanii trebuie să se bazeze treptat tot mai mult pe ei înşişi şi, de curând, au găsit un nou şiretlic. Ei îl cunoşteau bine pe bunul German Michel din noi, mereu gata să verse lacrimi sentimentale pentru nedreptățile făcute lor. Brusc, ai impresia că populația jidănească a Berlinului constă numai din bebeluşi neputincioşi a căror slăbiciune copilărească ar putea să ne înduioşeze, sau pe doamnele bătrâne şi fragile. Jidanii îi trimit pe cei demni de milă. Pot provoca confuzie pentru o vreme în unele suflete nevinovate, dar nu şi pe noi. Noi ştim exact care este situația.

Pentru binele nostru, trebuie să câştigăm războiul. Dacă îl pierdem, aceşti jidani care par inofensivi s-ar transforma brusc în lupi turbați. Ar ataca femeile şi copiii noştri pentru a se răzbuna. Există destule exemple în istorie. Aşa au făcut în Basarabia şi în Țările Baltice atunci când bolşevismul a pătruns acolo, deşi nici popoarele, nici guvernele lor nu le făcuseră nimic. Nu există cale de întoarcere în lupta noastră împotriva jidanilor — chiar dacă am vrea, ceea ce nu vrem. Jidanii trebuie îndepărtați din comunitatea Germană, căci ei pun în pericol unitatea noastră națională.

Aceasta este o lege elementară de igienă rasială, națională și socială. Ei nu ne vor lăsa niciodată în pace. Dacă ar putea, ar împinge o națiune după alta în război împotriva noastră. Cui îi pasă de greutățile lor — ale celor care nu urmăresc decât să sileacă lumea să accepte dominația lor financiară sângeroasă? Jidanii sunt o rasă parazitară care se hrănește, asemenea unei ciuperci putrezite, pe culturile popoarelor sănătoase, dar ignorante. Există o singură măsură eficientă: îndepărtați-i definitiv.

Cât de stupide și lipsite de judecată sunt argumentele prietenilor înapoiați ai jidanilor în fața unei probleme care preocupă omenirea de milenii! Cum ar rămâne cu gura căscată dacă ar putea vedea vreodată pe jidanii lor dragi la putere! Dar atunci ar fi prea târziu. De aceea, este datoria unei conduceri naționale să ia toate măsurile necesare pentru a împiedica un asemenea lucru. Există diferențe între oameni, așa cum există diferențe între animale. Unii oameni sunt buni, alții răi. La fel și în cazul animalelor. Faptul că jidanul încă trăiește printre noi nu este dovada că el aparține printre noi — după cum un purice nu este un animal de casă doar pentru că trăiește într-o casă.

Când domnul Bramsig sau doamna Knöterich simt milă pentru o bătrână care poartă steaua jidănească, ar trebui să-și amintească și că un nepot îndepărtat al acestei bătrâne, cu numele de Nathan Kaufman, stă la New York și a pregătit un plan prin care toți Germanii sub vârsta de 60 de ani vor fi sterilizați(se referă la Theodore Newman care a scris cartea Germany Must Perish!) Ar trebui să-și amintească faptul că un fiu al unchiului ei îndepărtat este un instigator la război numit Baruch, Morgenthau sau Untermyer, care stă în spatele domnului Roosevelt, împingându-l spre război — și că, dacă aceștia vor reuși, un soldat american onest dar ignorant ar putea într-o zi să-l împuște mortal pe singurul fiu al domnului Bramsig sau al doamnei Knöterich. Totul va fi spre folosul jidănimei, din care face parte și această bătrână, oricât de fragilă și vrednică de milă ar părea.

Dacă noi, Germanii, avem un defect fatal în caracterul nostru național, acela este uitarea. Această slăbiciune vorbește bine despre decența și generozitatea noastră omenească, dar nu întotdeauna despre înțelepciunea sau inteligența noastră politică. Credem că toți ceilalți sunt la fel de binevoitori ca și noi. Francezii amenințau, în iarna lui 1939/40, că vor dezmembra Reichul, spunând că noi și familiile noastre va trebui să stăm la coadă la bucătăriile lor de campanie pentru a primi ceva cald de mâncare. Armata noastră a înfrânt Franța în șase săptămâni, după care am văzut soldați Germani dând pâine și cârnați femeilor și copiilor

francezi înfometați, precum și benzină refugiaților din Paris pentru a le permite să se întoarcă acasă cât mai curând posibil — ca acolo să poată răspândi măcar o parte din ura lor împotriva Reichului.

Așa suntem noi, Germanii. Virtutea noastră națională este slăbiciunea noastră națională. Nu vrem să ne schimbăm prea mult, iar atâta vreme cât buna noastră natură, faimoasă în toată lumea, nu face un mare rău, de ce am face-o? Totuși, Klopstock ne-a dat un sfat bun: să nu fim prea binevoitori, din moment ce dușmanii noștri nu sunt suficient de nobili pentru a trece cu vederea greșelile noastre.

Dacă acest sfat se aplică undeva, se aplică în relațiile noastre cu jidanii. Nepăsarea aici nu este doar o slăbiciune, ci o neglijare a datoriei și o crimă împotriva siguranței statului. Jidanii tânjesc după un singur lucru: să răsplătească prostia noastră prin sânge și teroare. Nu trebuie să ajungem niciodată acolo. Una dintre cele mai eficiente apărări este o duritate neiertătoare, rece, împotriva distrugătorilor poporului nostru, împotriva instigatorilor războiului, împotriva celor care ar profita dacă am pierde — și, prin urmare, și împotriva victimelor, dacă vom câștiga.

De aceea, trebuie să spunem din nou și iarăși:

1. Jidanii sunt distrugerea noastră. Ei au început acest război și îl conduc. Ei vor să distrugă Reichul German și poporul nostru. Acest plan trebuie împiedicat.

2. Nu există distincții între jidani. Fiecare jidan este un dușman jurat al poporului German. Dacă nu-și arată pe față ostilitatea, este doar din lașitate și viclenie, nu pentru că ne-ar iubi.

3. Jidanii sunt vinovați pentru fiecare soldat german care cade în acest război. Ei îl au pe conștiință și trebuie să plătească pentru asta.

4. Dacă cineva poartă steaua jidănească, el este un dușman al poporului. Oricine are de-a face cu el este același lucru cu un jidan și trebuie tratat ca atare. El câștigă disprețul întregului popor, căci este un laș care îi părăsește pe ai săi pentru a se alătura dușmanului.

5. Jidanii se bucură de protecția dușmanilor noștri. Aceasta este toată dovada de care avem nevoie pentru a arăta cât de dăunători sunt pentru poporul nostru.

6. Jidanii sunt agenții dușmanului. Cel care stă de partea lor îl ajută pe dușman.

7. Jidanii nu au niciun drept să pretindă egalitate cu noi. Dacă doresc să vorbească pe stradă, la coadă în fața prăvăliilor sau în mijloacele de transport public, trebuie ignorați — nu doar pentru că pur și simplu greșesc, ci pentru că sunt jidani care nu au dreptul la o voce în comunitate.

8. Dacă jidanii apelează la sentimentalitatea ta, dă-ți seama că ei se bazează pe uitarea ta — și arată-le că îi vezi prin ceea ce sunt și îi disprețuiești.

9. Un dușman decent va merita generozitatea noastră după ce vom fi câștigat. Jidanul însă nu este un dușman decent, oricât ar încerca să pară așa.

10. Jidanii sunt responsabili pentru război. Tratamentul pe care îl primesc din partea noastră nu este deloc nedrept. Ei și l-au meritat pe deplin.

Este treaba guvernului să se ocupe de ei. Nimeni nu are dreptul să acționeze de unul singur, dar fiecare are datoria să sprijine măsurile statului împotriva jidanilor, să apere aceste măsuri în fața altora și să nu se lase amăgit de niciun truc jidănesc. Securitatea statului cere acest lucru de la noi toți.

Goebbels comentează reacția lumii în însemnarea sa din 17 Noiembrie:

17 Noiembrie 1941 (II.2.304)

Într-o telegramă publicată, Churchill se poziționează deschis de partea jidanilor. El este un slujitor desăvârșit al jidanilor. Rolul dezastruos jucat de jidani la izbucnirea războiului ar trebui subliniat din nou la procesul Grynszpan din Berlin, în Ianuarie. Jidanii nu suferă nicio nedreptate în soarta lor actuală, ci primesc doar înapoi ceea ce au dat.

Articolul meu despre jidani este citat pe larg în presa mondială. Presa elvețiană intervine cu remarci marginale ușor critice. Dar opoziția față de tendințele expuse în acest articol nu este atât de puternică pe cât s-ar fi presupus inițial. Antisemitismul crește în toată Europa, și acest lucru va fi cu atât mai evident cu cât războiul continuă.

18 Noiembrie 1941 (II.2.309)

Heydrich îmi vorbește despre intențiile sale privind deportarea jidanilor din Reich. Problema este mai dificilă decât am presupus la început. În orice caz, 15.000 de jidani vor trebui să rămână în Berlin, deoarece sunt angajați în efortul de război și în lucrări periculoase. De asemenea, un număr de jidani bătrâni nu pot fi deportați către Est; pentru ei se va organiza un ghetou jidănesc într-un orășel din Protectorat.

A treia fază, care va începe la începutul anului viitor, va urma procedura pe care am propus-o eu: curățarea zonei oraș cu oraș, astfel încât, atunci când o evacuare a orașului începe, să fie și terminată cât mai curând posibil, iar efectul asupra opiniei publice să nu fie nici prea îndelungat, nici prea dăunător. Abordarea lui Heydrich asupra acestei chestiuni este de asemenea foarte consecventă. El este ceva ce nu realizasem până acum: un gânditor politic isteț.

22 Noiembrie 1941 (II.2.340–341)

În ceea ce privește Chestiunea Jidănească, Führerul este de acord pe deplin cu părerile mele. El dorește o politică energică împotriva jidanilor, dar una care să nu ne provoace dificultăți inutile. Evacuarea jidanilor va fi făcută oraș cu oraș. Încă nu se știe când va veni rândul Berlinului; dar când va veni, evacuarea trebuie executată cât mai repede posibil.

În ceea ce privește căsătoriile mixte jidănești, în special în cercurile artistice, Führerul recomandă o abordare oarecum rezervată, pentru că el crede că aceste căsătorii vor dispărea treptat de la sine și nu ar trebui să ne albim părul din cauza lor.

24 Noiembrie 1941

Antonescu a obținut la alegerea sa 3,4 milioane de voturi „da”, 68 de voturi „nu”. M-aș jena să fac public un asemenea rezultat. Așa se fac alegerile în Balcani.

27 Noiembrie 1941

Am o discuție îndelungată cu Mihai Antonescu, ministru adjunctul al lui Ion Antonescu, care îmi precizează, în treacăt, că nu este rudă cu Mareșalul. Este un om inteligent, foarte plăcut și încă destul de tânăr. Îmi prezintă pe larg situația internă din România și abordează și tema delicată a Gărzii de Fier, aflată în prezent complet înlăturată. Actualul Guvern Românesc rămâne loial și neclintit de partea noastră și a politicii noastre de război. Despre fostul rege Carol nu se mai vorbește în România decât cu dispreț. Antonescu mă roagă insistent să fac o vizită la București în iarna următoare; consideră că ar avea un mare ecou și ar fi benefică politicii noastre comune.

29 Noiembrie 1941

Mihai Antonescu îmi face o vizită de curtoazie, care se transformă, în cele din urmă, într-o discuție foarte intensă și extrem de interesantă, întinsă pe aproape o oră și jumătate.Este inteligent, energic și, mai presus de toate, un susținător fanatic al obiectivelor Naționale-Românești.Aduc doar în treacăt chestiunea Ungariei, iar el izbucnește imediat. Argumentele sale sunt clare și bine întemeiate. Îi detestă pe Unguri din adâncul sufletului — la fel ca toți Românii.

Ungurii au luat Românilor o parte asupra căreia nu au nici un temei moral, strategic sau geopolitic.

Cu toate acestea, îi recomand lui Antonescu să nu își promoveze revendicările teritoriale în presă, ci mai degrabă prin crearea unei atmosfere clar favorabile

Germaniei, ceea ce ar fi mai eficient.Polemicile și campaniile de presă sunt, în acest moment, cât se poate de inoportune pentru noi.Câtă vreme purtăm războiul împotriva bolșevismului, nu ne putem permite o criză în Balcani și ar trebui, dacă vreuna ar amenința să izbucnească, s-o eliminăm imediat.Antonescu înțelege foarte bine acest lucru.Îmi promite că va face tot posibilul ca polemicile, devenite tot mai frecvente în ultima perioadă, să înceteze. La rândul meu, îi promit că voi folosi întreaga mea influență pentru a contribui la îndreptarea nedreptății care, în mod evident, a lovit România.

Ungurii sunt, cea mai nepopulară națiune din Balcani. Ei duc, într-adevăr, o politică a minorităților care este de-a dreptul scandaloasă. Politică care a afectat și minoritatea Germană.

Antonescu îmi pune la dispoziție documente și exemple care sunt de-a dreptul înspăimântătoare. Îi laud în mod special dăruirea soldățească a armatei române, care a contribuit în mod decisiv la neutralizarea imaginii proaste a poporului român, rămasă din timpul regimului Carol.Aceasta îl mulțumește vizibil pe Antonescu. Ca om, este remarcabil de plăcut: un fanatic, dar în același timp un spirit limpede. Mă roagă insistent să vin la București la începutul anului viitor pentru câteva zile, iar eu îi promit — într-o măsură — că voi veni.Cred că o astfel de vizită ar putea fi cu adevărat benefică.

13 Decembrie 1941 (II.2.498–499)

În privința Chestiunii Jidănești, Führerul este hotărât să limpezească apele. El le profețise jidanilor că, dacă vor provoca din nou un război mondial, vor trăi propria lor distrugere. Aceasta nu a fost doar o frază goală. Războiul Mondial este aici, iar distrugerea jidănimei trebuie să fie consecința necesară.

Această problemă trebuie privită fără niciun fel de sentimentalism. Nu suntem aici pentru a-i compătimi pe jidani, ci pentru a simpatiza cu propriul nostru popor German. Dacă poporul German a sacrificat acum din nou până la 160.000 de morți în campania din Est, atunci autorii acestui conflict sângeros trebuie să plătească cu viața lor.

14 Decembrie 1941 (II.2.503)

Asasinii din Paris nu au fost găsiți. Așa că generalul Stülpnagel se vede nevoit să ia o serie dintre cele mai dure măsuri. Interdicția de circulație timpurie din Paris a fost abolită, dar mulți jidani sunt deportați din Franța ocupată către regiunile din Est. În multe cazuri aceasta este echivalentă cu o sentință la moarte. Jidanii rămași se vor gândi de două ori înainte să provoace tulburări sau acte de sabotaj împotriva trupelor Germane.

Între timp, generalul von Stülpnagel a executat 100 de jidani și comuniști. El oferă o explicație foarte plauzibilă și psihologic bine gândită pentru populația pariziană, care nu va rămâne fără efect.

18 Decembrie 1941 (II.2.533–534)

Vorbesc cu Führerul despre Chestiunea Jidănească. El este hotărât să acționeze consecvent și să nu fie descurajat de sentimentalismul burghez. Mai presus de toate, jidanii trebuie să părăsească Reich-ul. Discutăm posibilitățile, mai ales pentru a curăța Berlinul cât mai repede posibil.

Se vor ridica, desigur, obiecții — din partea Planului de Patru Ani, din partea Ministerului Economiei — pentru că aproximativ 13.000 de jidani sunt angajați în industria de armament din Berlin; dar, cu puțină bunăvoință, ei pot fi înlocuiți cu prizonieri de război bolșevici. În orice caz, vom aborda această problemă cât mai curând posibil, mai ales atunci când vom avea capacitatea necesară de transport. Berlinul nu poate fi considerat complet consolidat atâta timp cât jidanii locuiesc și lucrează în capitală.

În plus, molâul burghez are mereu scuze noi pentru a salva jidănimea. Mai înainte era vorba de banii jidănești și de influența jidănească, iar acum e vorba de muncitorii jidani. Intelectualii Germani și societatea Germană nu au deloc un instinct anti-jidănesc. Vigilența lor nu este ascuțită. De aceea este necesar să rezolvăm această

problemă, deoarece este probabil că, dacă rămâne nerezolvată, va duce la cele mai devastatoare consecințe după moartea noastră.

Toți jidanii trebuie deportați către Est. Nu ne interesează prea mult ce se întâmplă cu ei acolo. Ei și-au dorit singuri această soartă, ei au început războiul, și acum trebuie să plătească prețul.

Führerul îmi povestește apoi despre vizita făcută de regina-mamă a României, o descrie ca fiind o prințesă tipică. A venit împreună cu fiul ei, tânărul rege Mihai, și s-a plâns în fața Führerului că fiul ei urmează să devină rege — lucru pentru care, spunea ea, nu ar fi deloc potrivit: e prea lipsit de inteligență, nu a învățat nimic, nu știe nimic și, pe deasupra, are și un caracter prost.

Führerul consideră că misiunea național-socialismului este să creeze în toată Europa adevărate conduceri populare. Monarhia este o instituție depășită. Și tânărul rege Mihai este o personalitate extrem de discutabilă: prost, greoi, împovărat de complexe de inferioritate, pe deasupra lipsit de tact și insistent; într-un cuvânt: rege. Antonescu ar face bine pur și simplu să-l pună deoparte.

Suntem norocoși că nu trebuie să purtăm astfel de poveri. Noi avem o conducere populară în sensul cel mai bun al cuvântului. Monarhia aduce întotdeauna cu ea o formă de conducere plutocratică. Nici Ungaria nu a depășit încă această etapă.Totuși, avem motive serioase de îngrijorare în privința Ungariei, deoarece Horthy este grav bolnav, iar moartea sa pare posibilă. Acest lucru ar fi cât se poate de neplăcut acum, căci la state atât de mici nu se poate ști ce se întâmplă când dispare conducătorul.

9 Ianuarie 1942

Chiar și regele Carol se anunță acum în SUA. El vrea să preia conducerea „românilor liberi”. Se vede deci ce fel de figuri dubioase fac politică de cealaltă parte și cine reprezintă viitorul Europei. Este inutil să intrăm în detaliile declarațiilor acestei figuri ale corupției. Ar fi de neimaginat ce s-ar întâmpla cu Europa dacă partea adversă ar obține victoria. Acesta este și unul dintre motivele principale pentru care poporul German stă unit ca un singur om pentru a respinge amenințarea inamică. Și celelalte popoare, vor înțelege treptat, care le este datoria și obligația acum.

16 Ianuarie 1942

Mareșalul Antonescu încă nu reușește să atragă forțele politice active de partea sa. Se spune că vicepreședintele său, Mihail Antonescu, ar fi comis numeroase omisiuni. Legiunea există încă, chiar dacă cu o arie de acțiune redusă, iar opoziția dintre vechiul și noul regim din România rămâne nerezolvată.

Carol al României, care încerca să se prezinte în Statele Unite drept liderul „României libere", este respins cu sânge rece de biroul Reuter și lăsat deoparte. Aceasta este o mutare bună din partea englezilor; pentru că, cu Carol, cu adevărat nu mai putea exista niciun fel de stat.

3 Februarie 1942

Am primit un raport din București. Românii devin din ce în ce mai insistenți; își ridică din ce în ce mai ferm pretențiile asupra Transilvaniei, iar având în vedere sacrificiile de sânge pe care trupele române le fac pe frontul de Est, acest drept nu poate fi chiar ignorat. Ungurii și-au obținut dreptul asupra Ardealului prin fel de mijloace neloiale; se pare că, pe termen lung, nu va fi de evitat o anumită revizuire a acestei situații.

5 Februarie 1942 (II.3.254–255)

Chestiunea Jidănească ne dă din nou bătăi de cap — de data aceasta nu pentru că am mers prea departe, ci pentru că nu am mers destul de departe. În rândul unor mari părți ale poporului German, ideea câștigă teren că Chestiunea Jidănească nu poate fi considerată rezolvată până când toți jidanii nu vor fi părăsit Reich-ul.

Îi cer lui Sztojay — așa cum i-am cerut de curând și locțiitorului prim-ministrului Român, Mihai Antonescu — să se abțină măcar de la polemici de presă pe tema teritoriilor, iar Sztojay îmi promite acest lucru.

14 Februarie 1942

Discut cu Funk situația economică și de criză actuală.

El are dificultăți extraordinare cu România. Antonescu nu livrează ceea ce a promis. Parțial, nici nu este în stare să o facă. Întârzierea Românilor nu se datorează atât Mareșalului, cât tânărului Mihail Antonescu, care joacă un rol destul de nefast în domeniul economic.

Grotesc se manifestă faptul că nici Italienii, nici Spaniolii nu vor să lase materialul de război livrat lor să fie socotit în contul livrărilor ce trebuie să ni se facă; aceasta, cer ei, trebuie amânată până după Război.

Noi livrăm deci Italienilor material de război, dar trebuie să plătim separat mărfurile pe care Italienii ni le livrează nouă. Este într-adevăr o cruce grea. Noi purtăm Războiul nu doar prin jertfă de sânge, ci și prin aport de materiale și muncă.

Nu este decât drept și firesc ca după Război să luăm în mâinile noastre, în mod definitiv, conducerea Europei și să nu ne lăsăm abătuți de niciun alt stat, oricât de mare ar fi și oricât de mari pretenții ar ridica. Poporul German are astăzi atât de mult de suferit și de îndurat, încât își câștigă pe drept poziția sa hegemonică în Europa și își dobândește pentru aceasta un drept moral.

15 Februarie 1942 (II.3.320–321)

Bolșevismul este o doctrină a diavolului, și odată ce ai suferit din cauza acestei plăgi, nu mai vrei să ai nimic de-a face cu ea. Suferințele poporului rus sub bolșevism sunt de nedescris. Acest terorism jidănesc trebuie smuls din toată Europa, cu rădăcină și tulpină. Aceasta este sarcina noastră istorică.

De exemplu, este deosebit de caracteristic pentru relația poporului rus cu bolșevismul faptul că, atunci când am încercat să determinăm populația din [orașul ucrainean] Harkov să treacă liniile bolșevice, această încercare a eșuat complet. Populația pur și simplu s-a întins la pământ și a refuzat să se miște. Bărbați, femei și copii au preferat să fie împușcați decât să fugă la propriii lor soldați. Ce se poate spune despre un regim care produce asemenea consecințe morale într-un popor — și cât de necesar este pentru noi să eliminăm acest regim pentru ca Europa să-și poată recăpăta pacea și liniștea!

Această doctrină a diavolului, numită bolșevism, nu trebuie să continue să existe pe un continent pe care există Național-Socialismul. Amândouă nu pot trăi una lângă alta.

Jidănimea va trăi fără îndoială o catastrofă odată cu bolșevismul. Führerul și-a exprimat din nou părerea că este hotărât să curețe fără milă Europa de jidani. Aici nu trebuie să existe nicio tendință sentimentală. Jidanii merită catastrofa pe care o trăiesc astăzi. Ei își vor trăi propria distrugere odată cu distrugerea dușmanilor noștri.

Trebuie să accelerăm acest proces cu o răceală nemiloasă, și prin aceasta facem un serviciu incalculabil omenirii, care a fost chinuită de jidănime de milenii. Această atitudine antisemită neînduplecată trebuie să prevaleze printre propriul nostru popor, chiar și în cele mai încăpățânate cercuri. Führerul a exprimat această idee cu vigoare și a repetat-o apoi unui grup de ofițeri — să mestece la asta.

18 Februarie 1942 (II.3.335)

Seara am vizionat, într-un cerc restrâns, un film polonezo-yiddish, Dybukul. Acest film este menit să fie o producție de propagandă jidănească. Efectul său, însă, este atât de antisemit încât nu poți decât să te miri cât de puțin se cunosc jidanii pe ei înșiși și cât de puțin își dau seama ce este respingător pentru o persoană ne-jidan și ce nu este. Vizionând acest film, devine din nou limpede că rasa jidănească este cea mai periculoasă care locuiește globul și că nu trebuie să le arătăm nici milă, nici indulgență. Această pleavă trebuie smulsă din rădăcină și tulpină; altfel nu va fi posibil să se aducă pace lumii.

20 Februarie 1942

În Camera Deputaților din Ungaria, cel mai mare fiu al lui Horthy este desemnat prin aclamație ca succesorul său. Este vorba despre o manevră politică de mari proporții. Dar ne abținem de la orice comentariu în acest sens. Horthy este extrem de sensibil în ceea ce privește familia sa, și în prezent nu ne putem permite să intrăm într-un conflict, mai ales având în vedere faptul că Ungaria urmează să declare mobilizarea generală, din cauza unei chestiuni interne cu maghiarii. Cel mai mare fiu al lui Horthy este un adept declarat al iudaismului, anglofil până în măduva oaselor, fără

nicio pregătire profundă și fără un înțeles politic vast – pe scurt, un om cu care, dacă ar fi fost regentul Ungariei, am fi avut unele dificultăți de rezolvat. Dar acum nu este momentul să ne ocupăm de asemenea probleme delicate. În vremuri de criză, diavolul mănâncă muște, iar în război acceptăm tacit și un regent-delegat în Ungaria care nu ne este deloc pe plac. Oricum, după război, mai avem și alte treburi de făcut.

3 Martie 1942

Primesc un raport din Ungaria privind alegerea adjunctului Regentului în persoana fiului cel mare al lui Horthy. Această alegere este cea mai mare escrocherie care a fost vreodată organizată; tipic balcanic. Ea a avut loc sub cea mai puternică presiune din partea lui Horthy. Fiul său este un filo-semit declarat, dușman al Axei, anglofil și cine știe ce alte vicii mai are. De la el nu avem ce aștepta prea mult. De asemenea, mari părți ale Parlamentului au fost împotriva lui; doar că nu au îndrăznit să ia poziție împotrivă, de frica lui Horthy, care duce o adevărată politică de clan și, cu cât îmbătrânește, cu atât devine mai înverșunat în egoismul său de neam. Că Horthy este filo-semit am spus-o mereu; dar cursul său filo-semit va fi, fără îndoială, continuat și mai intens dacă puterea va fi preluată de fiul său. Se vorbește deja și despre intențiile lui Horthy de a interzice mișcarea Crucii cu Săgeți. Ne-am ales niște aliați minunați! Dar dintre ei, ungurii clar sunt cei mai nesiguri.

6 Martie 1942 (II.3.423, 425–426)

În [Camera Comunelor britanică] s-a lansat un atac frontal împotriva pieților negre. Ei declară fără ezitare că jidanii sunt principalii implicați în speculațiile de pe piața alimentară. Din nou, în prim-plan sunt emigranți jidani care au plecat din Germania în Anglia. Jidanii rămân întotdeauna aceiași. Trebuie ori să-i stigmatizezi cu o stea galbenă, ori să-i pui în lagăre de concentrare, ori să-i împuști, ori, dacă nu, să-i lași să sature întreaga viață publică cu corupție, mai ales în timpul unui război. Nu există o cale de mijloc. Sunt convins că metoda noastră este cea mai țintită și cea mai reușită.

Pe parcursul acestui război, englezii vor descoperi cât de neținută și nereușită este metoda lor. Ziarele jidănești autoritare din Londra dau semne de teamă că, în urma scandalului anti-jidănesc, în special în privința alimentelor, antisemitismul din

Anglia ar putea crește semnificativ. Rabinii predică deja în sinagogi împotriva acțiunilor de corupție jidănească. Dar asta nu le va folosi prea mult; așa cum o pisică nu poate trăi fără șoareci, tot astfel jidanul nu poate trăi fără împins și înșelăciune, pentru că aceasta este în firea lor.

Un raport al SD [serviciul de securitate] mă informează despre situația din Rusia ocupată. Este mai precară decât se presupune în general. Pericolul partizanilor crește de la o săptămână la alta. Partizanii domină întregi zone în Rusia ocupată și își exercită teroarea acolo. De asemenea, mișcările naționale au devenit mai rebele decât se presupunea la început. Aceasta se aplică atât Statelor Baltice, cât și Ucrainei.

Peste tot, jidanii acționează ca agitatori și instigatori. Prin urmare, este explicabil că, în mare parte, ei trebuie să plătească cu viața. În general, cred că, cu cât mai mulți jidani sunt lichidați în timpul acestui război, cu atât situația în Europa va fi mai consolidată după război. Nu trebuie să lăsăm să prevaleze un fals sentimentalism aici. Jidanii sunt nenorocirea Europei; trebuie să fie îndepărtați într-un fel, altfel ei ne-ar putea îndepărta pe noi.

7 Martie 1942 (II.3.431–432)

Am citit un raport detaliat de la SD și poliție privind o soluție finală a Chestiunii Jidănești. Aceasta implică un număr imens de noi puncte de vedere. Chestiunea Jidănească trebuie rezolvată într-un cadru pan-european. Există mai mult de 11 milioane de jidani în Europa. Ei vor trebui concentrați mai întâi în Est; poate mai târziu, după război, li se poate atribui o insulă, cum ar fi Madagascar.

În orice caz, nu poate exista pace în Europa până când ultimul jidan nu este exclus complet din teritoriul european. Aceasta ridică o serie întreagă de întrebări foarte delicate. Ce se întâmplă cu jumătățile de jidan? Cu rudele prin alianță? Cu soții sau soțiile căsătorite cu jidani? Se pare că avem încă multe de făcut și, în contextul rezolvării acestei probleme, fără îndoială, vor apărea numeroase tragedii personale. Dar acest lucru este inevitabil. Situația este acum coaptă pentru o soluție finală a Chestiunii Jidănești.

Generațiile viitoare nu vor mai avea energia sau vigilența instinctivă. De aceea, facem bine să procedăm radical și consecvent. Sarcina pe care ne-o asumăm astăzi va fi un avantaj și o binecuvântare pentru urmașii noștri.

16 Martie 1942 (II.3.478)

Am citit un raport SD despre situația din Estul ocupat. Activitatea partizană a crescut vizibil în ultimele săptămâni. Ei duc un război de gherilă bine organizat. Este foarte dificil să ajungi la ei, pentru că folosesc metode teroriste în zona pe care o ocupăm, astfel încât populația se teme să mai colaboreze loial cu noi.

Vârfurile de lance ale acestei activități partizane sunt comisarii politici și, mai ales, jidanii. Prin urmare, s-a dovedit din nou necesar să se împuște mai mulți jidani. Nu va fi nicio pace în aceste zone atâta timp cât jidanii vor fi încă activi acolo. Sentimentalismul este complet deplasat aici. Ori trebuie să sacrificăm viețile propriilor noștri soldați, ori trebuie să împiedicăm fără milă dezintegrarea ulterioară prin elemente criminale și haotice din spatele frontului.

20 Martie 1942 (II.3.513)

În cele din urmă am vorbit despre Chestiunea Jidănească. Aici, Führerul este la fel de neînduplecat ca întotdeauna. Jidanii trebuie să părăsească Europa, dacă este necesar, prin aplicarea celor mai brutale metode.

Viceprim-ministrul României, Mihail Antonescu, ține un discurs extrem de dur împotriva Ungariei. Materialul pe care îl prezintă este, în esență, corect. El atacă politica Ungariei față de România de parcă am fi pe cale să intrăm într-un război deschis între cele două țări. Este, desigur, o abordare foarte nechibzuită, dar, pe de altă parte, oarecum de înțeles, având în vedere că Ungurii duc, într-adevăr, o politică ce nu poate decât să irite România până la capăt.

În orice caz, nu vom răspunde acestei provocări. Nu am mari așteptări de la acest incident și sunt aproape sigur că Englezii vor încerca să-l exploateze în propria lor propagandă. Führerul regretă că Antonescu nu a reușit să colaboreze cu Garda de Fier. În România s-a ajuns astfel la o stare de imobilitate. Partidele au dispărut, dar Antonescu nu are niciun grup politic de putere pe care să se poată sprijini. Asta îi va costa scump într-o zi.

21 Martie 1942

Mihail Antonescu a reușit, într-adevăr, performanța ca Englezii să se agațe cu toată forța de discursul său și să încerce să semene și mai multă vrajbă între România și Ungaria. Trimit instrucțiuni Ministerului de Externe de la București să atragă atenția asupra acestui fapt. Poate că astfel, elementele zgomotoase din România își vor veni puțin în fire.

Un raport venit din Ungaria arată că Kailay este, în realitate, totul, numai prieten al Germaniei nu. El provine dintr-o clică anglofilă și astăzi doar joacă rolul unui prieten al Axei. Horthy lucrează activ la consolidarea pozițiilor politice anti-Germane.

Întreaga sa ambiție este îndreptată spre întemeierea unui adevărat clan Horthy. El urmărește să fie proclamat Rege al Ungariei pentru ca apoi, treptat, să-și aducă fiul cel mare în poziția de Regent și, astfel, să creeze un fait accompli.

În momentul de față nu putem întreprinde nimic împotriva domnilor Unguri; dar mai târziu va veni, poate, cândva ora. Întreaga clică maghiară este atât de dezgustător de egoistă, încât nici nu merită să se emită o judecată asupra ei. Ei se potrivesc în cercul nostru al Axei ca pumnul pe ochi. Dumnezeu să facă să vină odată ora în care să putem da socoteală.

22 Martie 1942

Citesc un nou raport despre politica de putere personală a lui Horthy în Ungaria. Acolo se dezvăluie un capitol de politică de culise care nu poate fi descris altfel decât balcanic. Horthy este un prieten declarat al jidanilor, iar fiul său chiar mai mult decât el. De aceea, este foarte semnificativ faptul că tocmai presa jidănească l-a susținut pe tânărul Horthy pentru regența adjunctă.

Jidanii nu au nimic de temut din partea lui Horthy sau a familiei sale. Este deosebit de grăitor că politica Ungariei — oricât de zgomotos ar pleda ea pentru prietenia cu Axa — se îndreaptă în prezent în favoarea jidanilor și împotriva Germanilor. De la Unguri nu avem nimic de așteptat în caz de primejdie. Clanul Horthy este, probabil,

cea mai disprețuitoare formațiune politică ce se mișcă astăzi pe Balcani. Slavă Domnului că nu i-am considerat niciodată pe Unguri altfel decât se dovedesc acum.

Ei nu mă dezamăgesc, ci doar confirmă în întregime părerea pe care o aveam dinainte despre ei. De aceea, în această dispută pe care Mihail Antonescu a declanșat-o atât de stângaci, Românii ne sunt mai aproape de inimă decât Ungurii. Desigur, adversarul profită acum pe deplin de situație. Radioul de la Londra se desfată aproape jubilând în știri alarmiste, pretinzând că Ungurii invadează România, vice-versa, și alte asemenea absurdități.

Dar Ungurii se vor păzi bine. Ei sunt curajoși doar la adăpostul armatei Germane. Să acționeze singuri? Pentru asta le lipsește curajul. Păcat că avem nevoie de ei tocmai acum. Poate că ar fi fost mai înțelept ca, în timpul campaniei din Sud-Est, să fi făcut curățenie și în Ungaria.

25 Martie 1942

În Ungaria se răspunde diplomatic, cu o formulare evazivă, la discursul lui Mihai Antonescu, exprimându-se opinia că nu se dorește implicarea în acest conflict public. Este, fără îndoială, o mișcare destul de abilă din partea guvernului Kailay. Având în vedere recepția destul de rece la care au fost supuși din partea noastră, pare că acum încearcă să se prezinte într-o lumină mai favorabilă.

27 Martie 1942 (II.3.561)

Începând cu Lublin, jidanii din Guvernul General sunt acum deportați către Est. Se folosește o metodă destul de barbară, una care nu poate fi descrisă aici, și nu mai rămâne mare lucru din jidanii înșiși. În ansamblu, se poate spune că aproximativ 60 la sută dintre ei vor trebui lichidați, în timp ce doar 40 la sută pot fi folosiți pentru muncă.

Fostul conducător de district al Vienei, care execută această acțiune, o face cu mare grijă și într-un mod care nu atrage prea multă atenție. Asupra jidanilor se abate o judecată care, deși barbară, le este pe deplin meritată. Profeția pe care Führerul a făcut-o despre ei, pentru faptul că au provocat un nou război mondial, începe să se împlinească într-un mod teribil.

Nu trebuie să fim sentimentali în legătură cu aceste lucruri. Dacă nu am lupta împotriva jidanilor, ei ne-ar distruge. Este o luptă pe viață și pe moarte între rasa Ariană și bacilul jidănesc. Niciun alt guvern și niciun alt regim nu ar avea puterea să rezolve în general această problemă. Și aici, Führerul este campionul neînfricat al unei soluții radicale, care, judecând după situație, este necesară și de aceea pare de neocolit.

Slavă Domnului că avem acum, în vreme de război, o serie întreagă de oportunități care ne-ar fi fost refuzate în timp de pace. Trebuie să profităm de aceasta. Ghetourile golite din orașele Guvernului General vor fi acum umplute din nou cu jidani deportați din Reich — un proces care va fi repetat din când în când. Jidănimea nu mai are motive de râs; reprezentanții lor din Anglia și America organizează și susțin astăzi războiul împotriva Germaniei, iar reprezentanții lor din Europa trebuie să plătească scump — și asta este pe deplin drept.

29 Martie 1942 (II.3.576)

În mare parte, jidanii sunt din nou evacuați din Berlin. Aproximativ o mie pe săptămână sunt trimiși spre Est. Rata sinuciderilor printre jidanii ce urmează să fie evacuați este extraordinar de ridicată. Dar acest lucru nu mă preocupă. Jidanii nu merită alt destin decât cel pe care îl îndură astăzi. I-am avertizat atât de mult timp și atât de stăruitor să nu continue în felul lor de până acum; au ignorat avertismentul nostru și acum trebuie să plătească pentru aceasta.

10 Aprilie 1942 (II.4.76–77)

Pe plan intern, nu prea am ce raporta. Contrar tuturor așteptărilor, rata sinuciderilor [în rândul germanilor] scade vizibil. Astăzi, nimeni nu mai are dorința de a-și pune capăt vieții de bunăvoie. Doar printre jidani sinuciderile cresc rapid. Este o veste binevenită.

În Berlin mai avem acum puțin peste 40.000 de jidani. Aceasta este, desigur, o scădere accentuată față de perioada de dinainte de național-socialism, dar totuși prea mulți. În momentul de față nu pot iniția evacuări riguroase, pentru că bărbații jidani

rămași sunt necesari în procesul de înarmare. Dar și pentru asta se va găsi, fără îndoială, o soluție în săptămânile următoare.

12 Aprilie 1942

Îmi anulez deocamdată vizita planificată la București. În acest moment ea nu este oportună, mai ales în contextul controversei extrem de aprinse dintre București și Budapesta. Mihai Antonescu a spart o grămadă de porțelan cu ultimul său atac polemic împotriva Ungariei. Dacă aș merge acum la București, ar însemna o demonstrație care, în clipa de față, ar fi destul de nedorită.

14 Aprilie 1942 (II.4.95–96)

Procesul Grynszpan urmează acum să înceapă la mijlocul lunii mai. Mai am de făcut câteva pregătiri. Pregătirile Departamentului de Justiție nu sunt, din anumite puncte de vedere, prea inteligente psihologic. De exemplu, problema homosexualității, care de fapt nu este în discuție, a fost adusă în cadrul dezbaterilor, iar chestiunea evacuărilor jidănești urmează, de asemenea, să fie tratată public. Asta este o stângăcie de neconceput.

Propaganda inamică se va agăța de aceste câteva puncte și ar putea încerca să transforme procesul în contrariul său. Mă voi asigura că aceste două chestiuni nu sunt deloc discutate în sala de judecată. Restul pregătirilor sunt aliniate la directivele mele și, dacă sunt duse la bun sfârșit, vor conduce fără îndoială procesul spre un rezultat reușit.

19 Aprilie 1942 (II.4.130)

Au loc discuții foarte intense în cercurile competente privind ce trebuie făcut cu jidanii de rasă mixtă. Fără îndoială, ei constituie un obstacol serios pentru soluția radicală a Chestiunii Jidănești. Pe de o parte se argumentează că ar trebui sterilizați, iar pe de altă parte că ar trebui expulzați. Pozițiile nu sunt încă suficient de clarificate pentru a se putea lua o decizie.

20 Aprilie 1942 (II.4.133–134)

Cel mai recent act de sabotaj [în Franța] împotriva unui tren militar german, care a provocat câteva victime, va fi răspuns cu represalii dure. Numărul execuțiilor va fi dublat, iar peste o mie de comuniști și jidani vor fi trimiși în Est. Acolo nu vor mai găsi prea mult amuzament în a tulbura politica Germaniei de ordine în Europa.

24 Aprilie 1942 (II.4.159–160)

Mi se prezintă câteva statistici privind proporția jidănimii în radioul, filmul și presa americană. Procentul este cu adevărat înfricoșător. Jidanii controlează 100% din industria cinematografică și între 90 și 95% din presă și radio. Aceste fapte explică războiul mental confuz purtat de cealaltă parte.

Jidanii nu sunt atât de deștepți pe cât ar dori să ne facă să credem. Dacă se află în pericol, devin cei mai proști dintre draci.

…

Nimic nou nu se întâmplă în Est. Bolșevicii au răspuns deja la propaganda noastră și ne prezintă trupele ca pe niște canibali. Este rușinos felul în care cealaltă parte calomniază și minte. Dar oriunde privești, păpușarul din umbră este jidănimea internațională. Vom face un mare serviciu umanității dacă îi vom îndepărta în sfârșit din viața publică și îi vom băga în carantină.

27 Aprilie 1942 (II.4.184)

Am vorbit din nou în detaliu cu Führerul despre Chestiunea Jidănească. Atitudinea lui față de această problemă este neînduplecată. El vrea cu orice preț să împingă jidanii afară din Europa. Așa și trebuie.

Jidanii au adus atâta nenorocire continentului nostru, încât cea mai aspră pedeapsă aplicată lor este încă prea blândă. Himmler implementează în prezent o amplă strămutare a jidanilor din orașele germane către ghetourile din est. Am aranjat să se

filmeze pe larg această acțiune. Avem nevoie urgentă de acest material pentru educarea viitoare a poporului nostru.

29 Aprilie 1942 (II.4.201)

Serviciul de Securitate (SD) mi-a dat un raport al poliției despre situația din Est. Pericolul partizan continuă să existe cu o intensitate neschimbată în zonele ocupate. Partizanii ne-au cauzat, de altfel, mari dificultăți în timpul iernii, și aceste dificultăți nu s-au diminuat odată cu începutul primăverii.

Cu jidanii din toate teritoriile ocupate din est se face scurt proces. Zeci de mii trebuie să muște țărâna, iar profeția Führerului se împlinește pentru ei: jidănimea trebuie să plătească pentru că a declanșat un nou război mondial prin dezrădăcinarea completă a rasei lor.

11 Mai 1942 (II.4.273)

[Gerhard] Schach îmi raportează despre problemele legate de districtul Berlin. Mai presus de toate, trebuie să ne ocupăm din nou de Problema Jidănească. În ciuda loviturilor grele primite în Berlin, ei sunt încă obraznici și răzvrătiți.

Încă mai sunt 40.000 de jidani în Berlin. Este extrem de dificil să-i deportăm în Est, deoarece o mare parte dintre ei lucrează în industria de muniții și, conform reglementărilor, jidanii trebuie deportați numai împreună cu familiile lor. Restul sunt bătrâni, împotriva cărora nu putem face nimic deocamdată.

12 Mai 1942

Antonescu ține cu ocazia sărbătorii naționale românești una dintre discursurile sale poetice. Nu se poate abține să nu îi lovească pe unguri cu aluzii răutăcioase. Noi eliminăm aceste săgeți împotriva Budapestei din versiunea germană a discursului. Nu avem niciun interes să adâncim și mai mult conflictele de pe Balcani.

15 Mai 1942 (II.4.293)

Un raport din Paris mă informează că o parte dintre asasinii teroriști au fost identificați. Aproximativ 90% sunt jidani din est. Acum urmează să li se aplice un regim mai riguros. Cred că ar fi cel mai bine dacă i-am deporta sau lichida pe toți jidanii din est rămași încă în Paris. Prin natură și rasă, ei vor fi oricum întotdeauna dușmanii noștri.

Nu putem aștepta altceva de la ei decât să tragă asupra ofițerilor și soldaților Germani. Prin urmare, sunt de părere că e mai bine să se predea ei decât noi.

Mihai Antonescu, mi-a scris o scrisoare redactată într-un ton destul de pretențios, despre disputa sa cu Ungurii. În această scrisoare el dorește un sprijin publicistic mai puternic din partea Reich-ului. Ribbentrop mă roagă să o trimit înapoi lui Antonescu fără a fi citită. Sunt de acord cu această procedură. Nu putem tolera în acest moment niciun fel de conflicte în Sud-Est. Dictatul de la Viena trebuie acceptat, inclusiv de către Români. Ce se va întâmpla cu dictatul mai târziu nu ne privește acum. În orice caz, în prezent este cu totul imposibil să redeschidem această chestiune.

Antonescu nu va fi prea încântat de procedura adoptată aici, dar nu-l pot ajuta, din păcate. Și el a acționat foarte indisciplinat și acum trebuie să plătească pentru asta.

17 Mai 1942 (II.4.305)

Încercăm acum să evacuăm, la scară mai largă jidanii rămași în Berlin către Est. O treime din toți jidanii care mai trăiesc în Germania se află în capitala Reichului. Desigur, aceasta este o situație intolerabilă pe termen lung.

Motivul principal este că, în Berlin, un număr relativ mare de jidani lucrează în industria de armament, iar, conform reglementărilor, familiile lor nu pot fi evacuate

nici ele. Caut anularea acestei reglementări și voi încerca să-i îndepărtez pe toți jidanii din Berlin care nu sunt implicați direct în industriile de război.

21 Mai 1942

În România, se acționează acum — paradoxal — chiar împotriva Grupului Etnic German. Acestuia i s-a interzis să poarte uniformă și, pe deasupra, i se aduc diverse alte nedreptăți. Situația a escaladat atât de mult, încât Killinger s-a gândit pentru o vreme să demisioneze. Totuși, Românii fac apoi unele concesii în privințe minore.

Antonescu a promis, inclusiv în urma protestului lui Ribbentrop, să-l tragă la răspundere pe vicepreședintele său, Mihail Antonescu, pentru perturbarea repetată a politicii Axei în Balcani. Firește, nu este de așteptat să rezulte prea mult din aceasta. Diplomația românească se găsește, în raport cu Ungurii, într-o situație într-adevăr foarte dificilă. Nu se poate pretinde prea ușor ca România să se resemneze pe termen lung cu Arbitrajul de la Viena.

24 Mai 1942 (II.4.350, 355)

Vedem în această compunere [de fapte] cât de corectă este politica noastră față de jidani și cât de necesar este să continuăm, în cel mai radical mod, vechiul nostru curs de acțiune, asigurându-ne că cei 40.000 de jidani care mai sunt în Berlin — care, în realitate, sunt criminali eliberați, fără nimic de pierdut — vor fi rapid concentrați sau evacuați. Cea mai bună soluție, desigur, ar fi lichidarea.

[Führerul] recunoaște în Stalin un om de talie care se înalță deasupra figurilor democratice ale puterilor anglo-saxone. Știe, de asemenea, că jidanii sunt hotărâți, sub orice circumstanțe, să aducă victoria în acest război, știind că înfrângerea înseamnă lichidarea personală pentru ei. Este un război mondial de dimensiuni enorme în care trebuie să ieșim victorioși dacă Reich-ul nu vrea să fie distrus. Abia acum realizăm ce a pregătit Stalin, ca om al jidănimii, în acest război împotriva Reich-ului.

27 Mai 1942

Am primit din Ungaria un raport profund descurajator. El arată că acolo se duce o politică care poate fi calificată fără ezitare drept ostilă Reich-ului. Amiralul Horthy este principalul exponent al acestei direcții. Se pare — după informații credibile — că are deja în Anglia un intermediar menit să-i pregătească terenul în eventualitatea în care victoria nu ar reveni Puterilor Axei, așa cum el însuși anticipează. În consecință, guvernul ungar evită să trimită contingente suficiente de trupe pe Frontul de Est.

În ultimele săptămâni, obiectul central al luptei politice din Ungaria a fost întrebarea dacă Bardossy va prelua din nou Ministerul de Externe. Dar Bardossy a cerut garanții ferme privind menținerea unui curs pro-Axă al guvernului — garanții care, firește, nu i-au putut fi oferite.

Fiul lui Horthy, ales locțiitor al Regentului prin metode profund corupte, pare a fi o „bijuterie" de prim rang. Horthy senior ar dori, dacă s-ar putea, ca coroana ungară să devină ereditară în familia sa; numai că mai există încă numeroase obstacole.

Întregul sistem politic ungar este vizibil plutocratic. De aceea la Budapesta există o atracție atât de puternică spre Anglia. Familia Horthy este strâns legată de jidanii unguri — fapt din care se poate deduce ușor că nu vor să aibă prea mult de-a face cu linia noastră ostilă jidanilor.

28 Mai 1942 (II.4.386)

În mod similar, acum voi duce lupta împotriva jidănimii din Berlin. Voi întocmi imediat o listă cu ostaticii jidani și voi începe arestările masive. Nu am niciun interes să îmi fie tras un glonț în stomac de un jidănel din est de 22 de ani — astfel de tipi sunt printre asasinii de la expoziția anti-sovietică. Zece jidani în lagăre de concentrare sau sub pământ îmi sunt mai dragi decât unul în libertate. Trebuie să procedăm fără sentimentalism. Astăzi purtăm o luptă pe viață și pe moarte, iar cel care va câștiga va fi acela care își apără cu cel mai mare vigor existența personală și politică. Asta va fi, fără îndoială, cazul nostru.

29 Mai 1942 (II.4.393)

În Reich se observă, din când în când, primele semne ale unei propagande anti-guvernamentale în creștere. Cu siguranță aceasta vine din partea jidănimii. Jidanii care rămân în Reich reprezintă, în mod natural, un contingent extrem de periculos. Ei chiar aparțin închisorii. Faptul că pot circula liber înseamnă că viața publică este mereu în pericol și că acest pericol crește pe măsură ce criza se adâncește. În permanență încerc să transport cât mai mulți jidani în Est; odată ce sunt scoși din raza noastră de acțiune, nu ne mai pot face rău, cel puțin pentru moment.

Trebuie menționat în treacăt că ministrul slovac de interne Mach se pronunță acum cu maximă vehemență împotriva ungurilor, care vor să ocupe pentru ei înșiși trecătorile carpatice. Ungurii duc o politică ce nu merită decât cel mai profund dispreț. Acest aliat ne poate costa, în anumite circumstanțe, extrem de scump. În plus, dintre toți partenerii noștri de alianță, ungurii sunt cei mai nesiguri și mai puțin demni de încredere. Ei vor să lupte cât mai puțin posibil, dar să moștenească cât mai mult posibil.

30 Mai 1942 (II.4.406)

Germanii sunt implicați în mișcări subversive numai dacă sunt seduși de jidani. Prin urmare, trebuie să lichidăm pericolul jidănesc, indiferent de prețul pe care îl va avea. Cât de puțin se pot adapta, în realitate, jidanii la viața din Europa de Vest se poate vedea din faptul că, acolo unde sunt reconduși în ghetou, devin rapid ghetoizați.

Civilizația din Europa de Vest reprezintă pentru ei doar o pojghiță exterioară de vopsea. Totuși, există și elemente jidănești care acționează cu o brutalitate și o răzbunare periculoasă. De aceea Führerul nu vrea ca jidanii să fie evacuați în Siberia. Acolo, în condițiile de trai cele mai dure, fără îndoială ar dezvolta din nou un element puternic de viață. Ar prefera mult mai mult să-i stabilească în centrul Africii. Acolo ar trăi într-un climat care, cu siguranță, nu i-ar face nici puternici și nici rezistenți. În orice caz, scopul Führerului este de a face ca Europa de Vest să fie complet liberă de jidani. Ei nu mai pot avea niciun fel de patrie aici.

Comentariu – Thomas Dalton:

Aceasta pare a fi singura referire la o deportare posibilă în Africa continentală; Hitler făcuse deja referire la Siberia încă din mijlocul anului 1941. Dar evident că aceasta din urmă era acum exclusă — un climat prea aspru, care i-ar fi întărit pe jidani, iar această perspectivă era deranjantă atât pentru Hitler, cât și pentru Goebbels. În orice caz, vedem din nou aici elementele unei „soluții finale" adevărate: deportarea în ghetouri temporare din est, și apoi, în final, eliminarea lor completă din masivul terestru eurasiatic.

4 Iunie 1942

Sub regimul lui Antonescu, jidanilor li s-a dat din nou prilejul să se lățească. Ei au fost, în cea mai mare parte, eliberați din lagărele de concentrare și acum terorizează populația. Aici lipsește Garda de Fier, care ar putea să intervină cu o mătură de fier împotriva lor. Antonescu își dă acum curând seama că un regim care nu se sprijină pe o mișcare populară nu poate continua să se mențină. Jidanii duc în România un joc nelegiuit și, cel mai probabil, vor fi siliți să-l plătească în chip foarte sângeros la o viitoare revoltă a poporului.

17 Iunie 1942 (II.4.544)

Influența jidănească în viața publică americană, în special în politică, este enormă. Roosevelt este, așa cum se spune, omul din față al jidănimii internaționale, iar aceștia văd Statele Unite, într-o oarecare măsură, ca fiind Țara Promisă.

17 Iulie 1942

Trimisul României, Bossy, mă vizitează pentru a-mi transmite mulțumirile Guvernului Român pentru modul excelent în care presa și radioul German au evidențiat faptele de arme ale Românilor în cucerirea Sevastopolului. Cu această ocazie discut cu Bossy și situația internă a României. În prezent, ea este relativ stabilizată. Mareșalul pare să se fi impus chiar și în rândurile largi ale Gărzii de Fier, în principal datorită succeselor sale militare.

Și situația alimentară din România este bine organizată. Țară preponderent agrară, România poate suporta încă destule lovituri înainte de a ajunge în dificultate.

Bossy mă roagă să permit publicarea unei reviste Românești în Germania, așa cum există deja una ungară. Revista ungară face uneori, chiar dacă sub masca cercetării științifice, propagandă împotriva României și împotriva Arbitrajului de la Viena. Ar fi greu să refuzăm Românilor o posibilitate similară, cu excepția cazului în care am interzice și libertatea pe care Ungurii o au încă.

Voi obține documentele necesare asupra acestei chestiuni și apoi voi lua decizia.

20 August 1942

Finlandezii au o mare valoare combativă. Ei duc războiul într-un stil admirabil. Întreaga națiune este implicată în efortul de război. Prin acest război, finlandezii și-au câștigat dreptul de a pretinde conducerea nordului Europei.

Nici Românii nu sunt de disprețuit. Calitativ nu se ridică la nivelul finlandezilor, dar Antonescu a reușit totuși să scoată tot ce se putea scoate din acest popor și acum ei dau absolut tot ce sunt în stare să dea.

Italianii sunt slabi, atât în Africa de Nord, cât și pe Frontul de Est. Nu sunt un popor soldat. Au realizat și mai puțin decât am fi putut aștepta de la ei chiar și cu pretenții minime. Dar faptul că ungurii ajung să fie clasați chiar și în spatele lor spune deja multe. Ei nu realizează absolut nimic. Acțiunile lor militare se bazează doar pe intimidare și fanfaronadă. Urmăresc peste tot scopuri extrem de egoiste și, atunci când se simt în superioritate, dau dovadă de o brutalitate sălbatică. Părerea noastră despre ei nu trebuie revizuită în niciun fel, nici măcar în privința performanțelor militare.

21 August 1942 (II.5.378)

Conducătorul SS responsabil îmi raportează despre condițiile din ghetoul [Varșovia]. Jidanii sunt acum, în mare parte, evacuați și stabiliți în Est. Acest proces se desfășoară destul de generos. Aici, Chestiunea Jidănească este abordată în locul potrivit, fără sentimentalism și fără prea multe considerații. Doar așa poate fi rezolvată problema jidănească.

În jurul orei 12, vine vestea că fiul lui Horthy, Stefan, vice-regentul, a căzut în est în această dimineață, în timp ce îndeplinea o misiune de zbor. Deși acest fapt poate fi regretabil pentru regentul Horthy, din punctul de vedere al evoluției Ungariei, acesta poate fi considerat un aspect pozitiv. Stefan Horthy a fost una dintre cele mai nefaste figuri din politica ungară, un adversar al Axei și, mai ales, al Reichului, un aliat al jidanilor și al celor care îi susțineau. În urma acestuia, Ungaria nu a pierdut prea mult, vă spun eu.

15 Septembrie 1942 (II.5.505)

Schirach a ținut un discurs la Congresul Tineretului European, care se întrunește acum la Viena. Acest discurs se caracterizează printr-o rară naivitate. Printre altele, Schirach a explicat că a evacuat zeci de mii de jidani din Viena și i-a trimis în ghetourile din est.

1 Octombrie 1942 (II.6.37)

Ventilare extraordinar de agresivă și ascuțită împotriva jidănimii [de către Führer], pe care o amenință cu distrugerea, în măsura în care se apropie de zona noastră. Mă întorc cu Führerul la Cancelarie. Vorbim din nou despre Chestiunea Jidănească. Aici, Führerul adoptă aceeași poziție radicală pe care o am și eu. De asemenea, este de părere că trebuie să îndepărtăm complet jidanii din Reich, și mai ales din Berlin. El susține absolut acțiunile mele în această privință și m-a încurajat să prevăd în bătălia mea împotriva dificultăților ridicate de alte birouri, în special Ministerul de Interne.

10 Octombrie 1942

Ungurii îmi cer organizarea unei săptămâni culturale ungare la Berlin. Refuz acest lucru; căci cu siguranță, dacă am fi acceptat, două zile mai târziu ar fi apărut Românii, și atunci aș fi avut probabil întregul ținut Balcanic pe cap pentru iarna care vine. Cred că avem alte treburi de făcut iarna aceasta decât să organizăm săptămâni culturale.În rest, am încheiat cu Românii un acord cinematografic deosebit de avantajos. Italienii încercaseră să ne submineze aici, dar am reușit în ultimul moment să redresez situația, astfel am încheiat un acord mult mai favorabil decât cel pe care l-ar fi obținut italienii.

11 Octombrie 1942

Este interesant și merită menționat în treacăt că ungurii n-au prezentat pentru presa lor toate pasajele cu tentă socialistă din ultima cuvântare a Führerului ținută la Sportpalast. Statul maghiar plutocratic s-a simțit, se pare, profund atins și rănit în însăși esența sa de aceste formulări.

20 Octombrie 1942

Mi se prezintă un raport confidențial despre situația economică din România, iar lucrurile nu sunt deloc încurajatoare. Acolo există o rețea de interese, caracteristică

statelor balcanice. Mihai Antonescu, care mereu joacă rolul idealistului în fața mea, este un mic uneltist și lucrează intens din umbră, nu întotdeauna în interesul Germaniei.

1 Noiembrie 1942

Un raport secret din România despre Mihail Antonescu. Din acest raport reiese că locțiitorul prim-ministrului român este o figură cam dubioasă. În anii 1937 și 1938 a ținut discursuri puternic anti-Germane și anti-Axă. Faptul că astăzi se străduiește atât de mult să ne câștige bunăvoința este doar o dovadă că îl apasă conștiința. În rest, este vorba despre o personalitate extrem de ambițioasă, de care trebuie să te ferești. Antonescu poate fi folosit în lupta împotriva sovietismului, însă lupta împotriva puterilor anglo-saxone nu-i trezește mare entuziasm. Prudența este deci necesară.

27 Noiembrie 1942 (II.6.344)

Jidanii au devenit din nou obraznici peste tot, chiar și în zona Reich-ului. Voi avea grijă ca cel puțin să fie deportați din Berlin cât mai repede posibil. Deja săptămâna viitoare un transport de 5.000 de jidani din Berlin va pleca spre zona de Est.

6 Decembrie 1942 (II.6.401)

A fost făcută o nouă propunere privind lichidarea căsătoriilor dintre jidani. Conform acestei propuneri, se dorește trecerea la divorțuri forțate, iar în alt caz, la evacuare. Nu consider că această metodă este adecvată în acest moment. Ea cauzează din nou atât de multă neliniște și confuzie în opinia publică, încât nu ar merita să o implementăm acum. În cele din urmă, Führerul mi-a dat și un ordin să mă asigur că cei care sunt jidani total[rasial], care nu au privilegii, vor fi îndepărtați din Germania. Odată ce vor pleca toți, vom putea aborda apoi problema celor care mai rămân.

9 Decembrie 1942 (II.6.415)

Jidanii din întreaga lume se mobilizează împotriva noastră. Vorbesc despre atrocități îngrozitoare împotriva rasei jidănești pe care, se presupune, le-am comis în Polonia și acum ne amenință, prin Londra și Washington, cu aducerea unui pedepse teribile pentru toți vinovații după război. Aceasta nu ne va opri însă în a aduce o soluție radicală la Chestiunea Jidănească. În orice caz, vom lăsa pur și simplu această amenințare să treacă. Probabil că jidanii nu vor mai avea niciodată nimic semnificativ de spus în Europa.

12 Decembrie 1942 (II.6.434)

Propaganda atrocităților privind Polonia și Chestiunea Jidănească capătă forme anormale de cealaltă parte. Nu cred că vom scăpa de acest subiect în timp, păstrând tăcerea. Trebuie să răspundem cu ceva, dacă nu vrem să riscăm să fim îngropați treptat. Cel mai bine este acum să trecem la ofensivă și să aducem în discuție atrocitățile englezești din India sau din Orientul Mijlociu. Poate că atunci britanicii vor tăcea; în orice caz, vom schimba subiectul.

13 Decembrie 1942 (II.6.438-439)

Chestiunea persecuției jidănești în Europa este dată cu prioritate absolută în știrile engleze și americane. Totuși, din când în când, acest lucru nu se întâmplă cu forța așteptată. În esență, cred că atât englezii, cât și americanii sunt fericiți că curățăm această rămășiță jidănească. Dar jidanii vor presa și vor exercita presiuni asupra presei britanice și americane. Nu vom discuta niciodată public acest subiect, dar în schimb dau ordine să începem o campanie de atrocități împotriva englezilor, privind tratamentul lor față de popoarele coloniale, ceva ce trebuie făcut într-un stil grandios și cu repetare uniformă. Sper că acest lucru va reuși să convingă englezii să răspundă la acuzațiile noastre; atunci nu suntem doar atacați, ci și atacatori.

…

Italienii, apropo, sunt extrem de leneși în tratamentul Chestiunii Jidănești. Ei protejează jidanii italieni atât în Tunis, cât și în Franța ocupată și nu permit să fie recrutați pentru muncă sau obligați să poarte Steaua lui David. Acest lucru arată din nou că fascismul nu îndrăznește să se ocupe cu adevărat de problemele fundamentale, dar este foarte superficial când vine vorba de problemele-cheie. Chestiunea Jidănească ne cauzează multe necazuri. Peste tot, chiar și printre aliații noștri, jidanii au prieteni care îi ajută, ceea ce este o dovadă că joacă încă un rol important chiar și în tabăra Axei. Cu atât mai mult cu cât le-a fost luată puterea chiar în Germania.

14 Decembrie 1942 (II.6.445-446)

Jidanii fac lumea întreagă să devină rebelă datorită atrocităților presupuse din Polonia. Acum vor să cheme SUA și Anglia ca puteri protectoare. Britanicii sunt oarecum rezistenți la aceste aspirații ale jidănimii. Evident că nu vor să adâncească prea mult Chestiunea Jidănească în propria lor țară, deoarece, chiar și în Anglia, antisemitismul crește constant, conform a ceea ce citesc în diverse rapoarte. În orice caz, jidanii pun la cale toate capcanele pentru a crea panică în opinia publică globală.

…

Rabinii jidani din Londra au organizat o mare adunare de protest sub tema „Anglia, trezește-te.” Este pur și simplu prea amuzant de pus în cuvinte că jidanii sunt acum obligați, după 15 ani, să fure sloganele noastre și să cheme lumea filo-semită să lupte împotriva noastră, folosind același slogan pe care l-am folosit noi când chemam lumea anti-semită să lupte împotriva jidănimii. Dar nu le va fi de folos. Rasa jidănească a pregătit acest război și este originatorul spiritual al întregii nenorociri care a căzut asupra lumii. Jidănia trebuie să plătească pentru crima sa, exact cum a profețit Führerul în discursul său din Reichstag: adică prin ștergerea rasei jidănești din Europa și poate chiar din întreaga lume.

15 Decembrie 1942 (II.6.449)

Jidanii fac un zgomot înfiorător despre renașterea acestui grup de partid. În general, cartierul jidănesc a devenit recent extrem de activ. Jidanii din Londra au ținut o zi

de doliu pentru atrocitățile presupuse pe care le-am comis împotriva lor în Polonia. Nu reacționez deloc la acest teatru de propagandă jidănească, dar prefer să dau ordine ca evenimentele din India și Orientul Mijlociu să fie accentuate prin propaganda germană. Facem o campanie de propagandă similară cu cea pe care britanicii o fac pe Chestiunea Jidănească. Presupun că în curând vor pierde interesul de a continua să vorbească cu noi în acel ton despre Chestiunea Jidănească.

17 Decembrie 1942 (II.6.461)

Jidanii continuă să facă tărăboi despre atrocitățile presupuse din Polonia. Acum fac o nouă propunere ca Suedia să primească jidanii polonezi. Americanii ar trebui să finanțeze această inițiativă. Pentru noi, nu ar putea fi nimic mai bun; pentru că acolo unde apar jidanii, acolo vine și antisemitismul—mai ales cu jidanii polonezi. În plus, aud de la Ministerul de Externe că suedezii ar putea fi dispuși să primească jidanii polonezi, într-o oarecare măsură. Asta ar fi într-adevăr vârful lipsei de instinct politic.

Eden vorbește în Camera Comunelor despre Problema Jidănească din Polonia. Din întreaga această campanie de propagandă se poate observa cât de mare este influența jidănimii asupra opiniei publice britanice. Aproape că nu există niciun om autoritar sau un ziar important care să se opună dorințelor propagandistice ale jidănimii. Dar am trecut prin atâtea etape dificile în Problema Jidănească, încât nu trebuie să ne facem griji din cauza acestui lucru. Oricum, încă mai avem destui jidani pe mâini, încât jidănimea mondială va fi atentă să nu acționeze împotriva noastră într-un mod care să ne supere.

18 Decembrie 1942 (II.6.467)

Chestiunea Jidănească joacă un rol extraordinar, atât în rândul inamicilor, cât și în serviciile de știri neutre. Suedezii protestează ipocrit față de tratamentul nostru asupra jidănimii din Polonia, dar nu sunt dispuși să-i primească în țara lor. Ziarele importante din Stockholm sunt acum ferm împotriva primirii jidanilor din Ghetoul Varșoviei. Probabil că ar fi un lucru bun ca suedezii să primească câteva mii de astfel de jidani în țara lor. Asta le-ar da o lecție practică despre Chestiunea Jidănească și probabil că ar înțelege măsurile noastre mult mai bine decât pare a fi cazul acum.

Jidanii din Ierusalim țin proteste zgomotoase împotriva noastră. Au ținut o zi de post și la Zidul Plângerii au invocat blestemul jidănesc din Vechiul Testament împotriva Führerului, Göring, Himmler și împotriva mea. Până acum nu am observat niciun efect asupra mea. În plus, trebuie să cunoști acești jidani pentru a-i putea manipula corect. Ei încearcă acum să agite întreaga lume doar pentru a incita opinia publică împotriva Reich-ului național-socialist și a convingerilor sale antisemite. Singurul răspuns la aceasta este să continuăm așa cum facem acum, cu severitate și fără compromisuri. Ești pierdut dacă dai cel mai mic semn de slăbiciune.

19 Decembrie 1942 (II.6.472)

Jidanii continuă să facă zgomot. Ei încearcă să incite întreaga opinie publică mondială împotriva noastră. Ca răspuns, îmi întăresc și eu propaganda anti-engleză și, acum, anti-bolșevică. Apropo, este interesant cum jidanii încearcă o astfel de campanie. Nu lasă nicio metodă de propagandă neîncercată. Odată sunt obraznici, altă dată teatrali, iar altădată solemni. În prezent, au adoptat abordarea solemnă.

Eden a susținut un discurs în Camera Comunelor despre problema jidănească și a răspuns întrebărilor plantate. Rothschild, „venerabilul parlamentar", cum îl numește presa engleză, a luat cuvântul și a ținut un discurs emoționant plângând soarta jidănească din Polonia. La sfârșitul ședinței, membrii Camerei Comunelor au ținut un minut de reculegere; toți parlamentarii s-au ridicat de la locurile lor ca un omagiu tăcut adus jidănimii.

A fost destul de potrivit pentru Camera Comunelor britanice. Parlamentul este cu adevărat un fel de bursă a jidănimii. Englezii, în orice caz, sunt jidanii dintre Arieni. Parfumatul Ministru de Externe englez, Eden, se potrivește perfect printre aceste personaje din sinagogă. Întreaga lui educație și întregul său comportament poate fi caracterizat ca fiind complet jidănesc.

20 Decembrie 1942 (II.6.479)

Propaganda inamică este extrem de agresivă. Jidanii, de asemenea, își ridică vocea din nou. Emil Ludwig Cohn, într-un interviu în presa americană, cere distrugerea completă a economiei Germane și a potențialului de război German. Campania jidănească împotriva noastră crește în volum. Ce nu vor face jidanii pentru a

discredita Reich-ul! Lucrează generos și obraznic. Dar nu vor ajunge la scopul lor, la fel cum nu l-au atins nici în Reich.

31 Decembrie 1942

Horia Sima, liderul fostei Gărzi de Fier Românești, care se află în Germania în custodie onorabilă și care fugise în Italia, ne-a fost predat astăzi de italieni, după lungi negocieri; el se află acum în mâinile SD-ului la Berlin. Românii acordă o importanță maximă ca Horia Sima să nu fie eliberat public și să nu primească nicio posibilitate de a provoca agitații.

1 Ianuarie 1943

Cazul Horia Sima a stârnit agitație uriașă. L-am supravegheat prea lejer și, astfel, a reușit să fugă în Italia. Îți poți imagina ce neliniște a provocat asta în cercurile conducătoare din România. Telegrame tensionate au zburat în toate direcțiile, iar noi am insistat ca Italienii să-l predea. Führer-ul a fost extrem de iritat de fuga lui Horia Sima și hotărâse deja să-l condamne la moarte și să permită executarea sentinței. A renunțat însă la ideea de a da un asemenea exemplu. Dar pentru Horia Sima trebuie să fie limpede că nu mai poate fi vorba de nicio libertate de mișcare pentru el. A fost predat acum în mâinile [—], unde va fi păzit strict și fără nicio menajare. Cazul Horia Sima ar fi putut, în anumite condiții, să afecteze grav relațiile germano-române. Acum însă pretutindeni domnește din nou doar bucurie și liniște. Pericolul principal era ca Horia Sima să fugă în Anglia și să formeze acolo o contraguvernare națională. În străinătatea inamică, Horia Sima este, firește, mult mai periculos decât regele Carol, care — după cum bine se știe — nu mai joacă absolut niciun rol.

3 Ianuarie 1943 (II.7.37)

Africa de Nord pare să fie într-o stare de dezordine politică. Acolo unde ajung trupele lui Roosevelt, aduc cu ele foamea și domnia jidănească. Jidanii din Africa de Nord

Franceză au preluat acum conducerea. Au ieșit complet din nou în prim-plan. Este uimitor cât de îngust văd lucrurile jidanii din întreaga lume. Se pare că nu au învățat nimic din exemplul dat în Germania. Se pare că sângele vărsat de noi asupra lor nu le-a dat niciun fruct. Vor continua acest joc frivol cu focul până când vor fi complet distruși. Acest lucru corespunde și profeției Führerului, atunci când a spus la începutul războiului că acesta nu se va încheia cu distrugerea rasei ariene, ci cu expulzarea jidănimii din Europa.

9 Ianuarie 1943

Cealaltă tabără desfășoară o amplă campanie de agitație privind situația internă din România. Agenția Reuters publică relatări din care s-ar crede că România se află în plin război civil. În realitate, nu este deloc așa. Desigur, fuga lui Horia Sima în Italia a stârnit o rumoare considerabilă în țară. Antonescu s-a adresat Führer-ului, cerând insistent o soluție. A subliniat, pe bună dreptate, că poate fie să ducă războiul, fie să se ocupe de politica internă — dar nu pe amândouă simultan. Prin urmare, are nevoie de o autoritate deplină în interior și cere sprijin german fără rezerve. Iar acest sprijin i-a fost acordat. Horia Sima a fost trimis acum în lagărul de concentrare Sachsenhausen. Liderul naționaliștilor români era pe punctul de a provoca un pericol uriaș pentru Reich.

Să nu uităm că România, pierzând cea mai mare parte a diviziilor sale pe Frontul de Est, se confruntă cu efecte politice interne extrem de serioase. Pe de altă parte, trebuie observat că diviziile românești nu s-au retras doar din lașitate, ci și din lipsă de armament modern. Pur și simplu nu se puteau opune monstruoaselor tancuri bolșevice. Todenhöfer îmi aduce cele mai recente informații despre situația internă a României, care poate fi încă socotită stabilă și consolidată. Nu cred nici că Românii vor părăsi rândurile noastre; oricum nu au altă opțiune decât să lupte, altfel ar fi înghițiți de bolșevism. Antonescu ține, cu prilejul zilei sale de naștere, un discurs în fața demnitarilor români, declarându-și hotărârea de a continua lupta cea mai radicală. Aceasta corespunde pe deplin dorințelor noastre. Atâta vreme cât voința de rezistență a românilor nu este subminată de nechibzuințele Gărzii de Fier, nu văd, deocamdată, niciun pericol real aici.

23 Ianuarie 1943 (II.7.177)

Situația de astăzi, atât de critică și extrem de tensionată, a fost cauzată în principal de eșecul total al aliaților noștri. Pur și simplu, nu au vrut să lupte, iar la prima înaintare a rușilor, de îndată ce zăreau un tanc, fie au lăsat armele și au fugit, fie și-au ridicat mâinile în semn de predare.

Nu a existat în niciun fel vorba despre hotărârea de luptă. Italienii s-au comportat exact ca în Africa de Nord. Ungurii, alături de Români, s-au gândit mereu doar la viitoarele lor dispute teritoriale. Dacă s-ar întocmi o listă a competenței militare, s-ar putea spune doar: românii sunt slabi, italienii și mai slabi, iar ungurii sunt cei mai slabi, sub orice critică.

De exemplu, ei au abandonat complet echiparea unei divizii de tancuri și au fugit; mai mult, în unele cazuri, au atacat chiar și trenurile goale, care trebuiau să transporte răniții acasă, pentru a pleca spre Budapesta; doar cu arma goală au putut fi opriți să nu provoace panică.

Führerul este de părere, la fel ca și mine, că problema jidănească din Berlin trebuie rezolvată cât mai repede posibil. Atât timp cât încă mai găsim jidani în Berlin, nu putem vorbi despre securitatea internă. Jidanii trebuie, de asemenea, îndepărtați din Viena cât mai repede posibil.

Ungurii nu fac nici cât o ceată de pulbere când vine vorba de încredere. Ei nu se gândesc decât la viitoarea lor confruntare cu România și vor să-și cruțe forțele pentru asta, fără să înțeleagă că, dacă noi pierdem războiul, nu va mai fi vorba de nicio ciocnire cu Românii, ci vor trebui să se confrunte cu bolșevismul – și asta în condiții lipsite de speranță.

17 Ianuarie 1943

În România mocnește o criză politică. Maniu, fost politician al regimului, se profilează tacit drept adversar al guvernării și deja se poartă ca și cum ar fi succesorul Mareșalului Antonescu. Diplomații din țările neutre îl prezintă în rapoartele lor drept omul zilei de mâine. Eu însă cred că își culege laurii prea devreme, fiindcă Antonescu nu e genul de om care să fie înlăturat pe nepregătite de un civil.

23 Ianuarie 1943

În ceea ce privește România, Führerul a luat deja măsurile necesare pentru ca o dezertare să fie imposibilă, prin dislocarea în țară a contingentelor de trupe de care era nevoie. Aici suntem deci relativ liniștiți, cu atât mai mult cu cât sud-estul ar fi, firește, zona cea mai potrivită pentru o invazie anglo-americană și nu avem voie să-l pierdem sub nicio formă. România este în special absolut indispensabilă pentru continuarea războiului nostru, căci acolo se află potențialul nostru petrolier. Lui Antonescu i s-a adus acest lucru la cunoștință destul de pe șleau, iar el este suficient de inteligent încât să înțeleagă. Este evident că și în România există cercuri care ar vrea să iasă cât mai curând posibil din coaliția noastră. Toți erau cu toată inima alături de noi cât timp nu erau decât victorii; toți sunt doar pe jumătate alături de noi de când au început înfrângerile și retragerile. Führerul a vorbit cu Românii foarte deschis. Ei știu exact unde se află și își pot imagina fără greș ce i-ar aștepta dacă ar comite vreo prostie.

Din România circulă zvonuri că regele ar fi provocat un mic scandal cu Mareșalul Antonescu. Tânărul acesta obraznic se apucă acum și el să facă politică. Un monarh tipic, fără înțelegere reală a situației, un simplu pion în mâinile celor care îl manevrează din umbră. Iar dacă — lucru foarte puțin probabil — regele ar reuși într-adevăr să-l răstoarne pe Antonescu, va plăti pentru asta cu propria coroană.

2 Februarie 1943

Primesc un raport detaliat despre criza recentă din România, care a fost totuși de natură destul de serioasă. Mai ales înfrângerile de pe Frontul de Est au șocat profund

opinia publică românească. La aceasta s-a adăugat apoi fuga lui Horia Sima, care a apăsat câteva zile ca o povară grea asupra opiniei publice de la București. Slavă Domnului, această criză a fost în esență depășită, în principal datorită vizitei celor doi Antonescu la Cartierul General al Führerului.

5 Februarie 1943

O informație confidențială privind situația din România indică faptul că, în anumite cercuri românești, unii încep deja să ia în calcul posibilitatea ca Puterile Axei să piardă războiul. În consecință, se depun eforturi serioase pentru acumularea unei rezerve de aur, menită să ajute la depășirea crizei care ar putea urma. În această atitudine se dezvăluie însă o naivitate copilărească. Să crezi că dacă Sovieticii ar ajunge să stăpânească Europa, ai putea să-ți salvezi pielea cu lingouri de aur este pur și simplu absurd.

8 Februarie 1943 (II.7.295-296)

Partea inamică are avantajul că este unită de jidănimea internațională. Jidănimea funcționează în toate națiunile inamice ca un element motivațional, iar noi nu avem nimic echivalent pentru a o combate. Din aceasta urmează pentru noi că trebuie să eliminăm jidănimea nu doar din teritoriul Reich-ului, dar și din întreaga Europă. De asemenea, aici Führerul adoptă punctul meu de vedere, că mai întâi este rândul Berlinului și că nu mai trebuie lăsată niciun fel de prezență a jidănimii în Berlin în viitorul apropiat.

Comentariu – Thomas Dalton:

Astfel, s-a întâmplat că, pe 18 Februarie 1943, la Sportpalast din Berlin, Goebbels a ținut discursul vieții sale—„Națiune, Ridică-te!”, cunoscut și ca discursul său „Război Total”. Intenția principală a fost de a trezi națiunea la pericolul cu care se confrunta și de a înrola toți bărbații și femeile apți pentru efortul de război. Însă o

parte semnificativă la începutul discursului a fost dedicată forțelor jidănești-bolșevice din spatele amenințării rusești. Reproduc această porțiune aici:

NAȚIUNE, RIDICĂ-TE
(DISCURSUL „RĂZBOIULUI TOTAL")

Acum trei săptămâni, am stat aici pentru a citi proclamația Führer-ului cu ocazia aniversării a 10 ani de la ascensiunea noastră la putere și pentru a vorbi cu voi și cu poporul german. Criza cu care ne confruntăm acum pe frontul de Est se află în plin apogeu. În mijlocul nenorocirilor grele cu care se confrunta națiunea în bătălia de pe Volga, ne-am adunat într-o mare adunare pe 30 Ianuarie pentru a ne arăta unitatea, unanimitatea și voința noastră puternică de a înfrunta dificultățile pe care le aveam în al patrulea an de război.…

Când Führer-ul a ordonat armatei să atace Estul pe 22 iunie 1941, noi toți știam că aceasta va fi bătălia decisivă din această mare luptă. Cunoșteam pericolele și dificultățile. Dar știam și că pericolele și dificultățile cresc mereu cu timpul, niciodată nu se diminuează. Erau două minute înainte de miezul nopții. Așteptarea mai mult ar fi dus cu ușurință la distrugerea Reich-ului și la o bolșevizare totală a continentului european.

Este de înțeles că, din cauza ascunderii ample și a acțiunilor înșelătoare ale guvernului bolșevic, nu am evaluat corect potențialul de război al Uniunii Sovietice. Abia acum vedem adevărata ei amploare. De aceea, bătălia cu care se confruntă soldații noștri în Est depășește în duritate, pericole și dificultăți orice imaginație umană. Ea cere toată puterea noastră națională. Aceasta reprezintă o amenințare pentru Reich și pentru continentul european care face ca toate pericolele anterioare să pară umbrite.

Dacă vom eșua, vom eșua în îndeplinirea misiunii noastre istorice. Tot ce am construit și făcut până acum pălesc în fața acestei sarcini gigantice pe care armata Germană o înfruntă direct, iar poporul German mai puțin direct.

Vorbesc întâi lumii și proclam trei teze cu privire la lupta noastră împotriva pericolului bolșevic din Est.

Prima teză: Dacă armata Germană nu ar fi în poziția de a frânge pericolul din Est, Reich-ul ar cădea sub bolșevism, iar întreaga Europă ar cădea curând după aceea.

A doua: Armata Germană, poporul German și aliații lor singuri au puterea de a salva Europa de acest pericol.

A treia: Pericolul ne amenință. Trebuie să acționăm rapid și hotărât, sau va fi prea târziu.

Mă voi referi acum la prima teză. Bolșevicii au proclamat întotdeauna deschis scopul lor: acela de a aduce revoluția nu doar în Europa, ci în întreaga lume, și a o arunca în haosul bolșevic. Acest scop a fost evident încă de la începuturile Uniunii Sovietice bolșevice și a fost scopul ideologic și practic al politicii Kremlinului. Clar, cu cât Stalin și ceilalți lideri sovietici cred că se apropie de realizarea obiectivelor lor care distrug lumea, cu atât mai mult încearcă să le ascundă și să le mascheze. Nu ne putem lăsa păcăliți. Nu suntem ca acele suflete timide care așteaptă ca iepurele hipnotizat să fie înghițiți de șarpe. Preferăm să recunoaștem pericolul la timp și să luăm măsuri eficiente.

Vedem nu doar ideologia bolșevismului, ci și practica sa; am avut un mare succes cu aceasta în luptele noastre interne.

Kremlinul nu ne poate înșela. Am avut 14 ani de luptă pentru putere și încă 10 ani după aceea pentru a demasca intențiile și înșelătoriile lor infame. Scopul bolșevismului este revoluția mondială jidănească. Ei doresc să aducă haos în Reich și în Europa, folosind disperarea și lipsa de speranță rezultată pentru a-și stabili tirania capitalistă, mascată sub forma bolșevismului internațional.

Nu trebuie să spun ce ar însemna aceasta pentru poporul German.O bolșevizare a Reich-ului ar însemna lichidarea întregii noastre intelectualități și conduceri și căderea muncitorilor noștri în sclavia bolșevico-jidănească. La Moscova, ei recrutează muncitori pentru batalioane de muncă forțată în tundra siberiană, așa cum a spus Führer-ul în proclamarea sa din 30 Ianuarie. Revolta stepei se pregătește pe front, iar furtuna din Est, care lovește liniile noastre zilnic cu o forță crescândă, nu este altceva decât o repetare a devastării istorice care a pus în pericol în trecut partea noastră de lume.

Aceasta este o amenințare directă la adresa existenței fiecărei puteri europene.Nimeni nu ar trebui să creadă că bolșevismul s-ar opri la granițele Reich-ului, în cazul unei victorii. Scopul politicii și războaielor sale agresive este bolșevizarea fiecărei țări și popor din lume. În fața unor intenții atât de indiscutabile, nu suntem impresionați de declarațiile de pe hârtie venite de la Kremlin sau de garanțiile oferite de Londra sau Washington. Știm că în Est ne

confruntăm cu o diavolească pervertire politică, care nu recunoaşte normele ce guvernează relaţiile dintre oameni şi naţiuni. De exemplu, când Lord Beaverbrook din Anglia spune că Europa trebuie să fie predată sovieticilor sau când principalul jurnalist american jidan, Brown, adaugă cinic că o bolşevizare a Europei ar putea rezolva toate problemele continentului, ştim ce au în minte.

Puterile europene se confruntă cu cea mai critică întrebare.Vestul este în pericol. Nu contează dacă guvernele şi intelectualii lor o realizează sau nu. Poporul German, în orice caz, nu este dispus să se aplece în faţa acestui pericol. În spatele diviziilor sovietice care vin, vedem comandourile jidăneşti de lichidare, iar în spatele lor, teroare, spectrul foametei masive şi al anarhiei complete. Iudaismul internaţional este fermentul diavolesc al descompunerii care găseşte satisfacţie cinică în a arunca lumea în cel mai adânc haos şi în a distruge culturi străvechi pe care nu ei le-au construit.

Ştim, de asemenea, responsabilitatea noastră istorică. Două mii de ani de civilizaţie occidentală sunt în pericol. Nu se poate supraestima pericolul. Este semnificativ că, atunci când cineva o numeşte pe nume, iudaismul internaţional protestează zgomotos. În Europa s-a ajuns atât de departe încât nu se poate numi un pericol ca fiind pericol când este cauzat de jidani.

Acest lucru nu ne opreşte să tragem concluziile necesare. Aşa am procedat în luptele noastre interne anterioare. Democraţia jidănească a lui Berliner Tageblatt şi a lui Vossischen Zeitung a slujit jidănismul-comunist, minimalizând şi relativizând un pericol în creştere, adormind poporul nostru ameninţat şi reducându-i capacitatea de a rezista.

Am putea vedea, dacă pericolul nu ar fi fost înlăturat, spectrul foametei, al mizeriei şi al muncii forţate pentru milioane de Germani. Am putea vedea venerabila noastră parte a lumii prăbuşindu-se şi îngropând în ruinele sale vechea moştenire a Occidentului. Acesta este pericolul cu care ne confruntăm astăzi.

Teza mea a doua: Doar Reich-ul German şi aliaţii săi sunt în poziţia de a rezista acestui pericol. Naţiunile europene, inclusiv Anglia, crede că sunt suficient de puternice pentru a rezista în mod eficient bolşevizării Europei, dacă s-ar ajunge la aceasta. Această credinţă este copilărească şi nici măcar nu merită să fie combătută. Dacă cea mai puternică forţă militară din lume nu este capabilă să frângă ameninţarea bolşevismului, cine altcineva ar putea să o facă? Naţiunile europene neutre nu au nici potenţialul, nici mijloacele militare, nici forţa spirituală pentru a oferi măcar cea mai mică rezistenţă bolşevismului.

Diviziile robotizate ale bolşevismului ar trece peste ele în câteva zile. În capitalele statelor europene mijlocii şi mici, se consolează cu ideea că trebuie să fii „înarmat spiritual" împotriva bolşevismului. Asta ne aminteşte de declaraţiile partidelor burgheze din 1932, care credeau că pot lupta şi câştiga bătălia împotriva comunismului cu arme spirituale. Era şi atunci prea stupid ca să merite să fie combătut. Bolşevismul răsăritean nu este doar o doctrină a terorismului, este şi practica terorismului. Îşi urmăreşte obiectivele cu o minuţiozitate infernală, folosind orice resursă la dispoziţie, fără a ţine seama de bunăstarea, prosperitatea sau pacea popoarelor pe care le asupreşte fără milă.…

Sunt ferm convins că domnii şi arhiepiscopii plângăreţi din Londra nu au cea mai mică intenţie de a rezista pericolului bolşevist care ar rezulta dacă armata sovietică ar intra în Europa. Jidănimea a infectat atât de profund statele anglo-saxone, atât spiritual cât şi politic, încât ele nu mai au capacitatea de a vedea pericolul. El se ascunde ca bolşevism în Uniunea Sovietică şi ca capitalism plutocratic în statele anglo-saxone. Rasa jidănească este expertă în mimetism. Îşi adoarme popoarele-gazdă, paralizându-le capacităţile de apărare. Înţelegerea noastră asupra problemei ne-a condus timpuriu la realizarea faptului că colaborarea dintre plutocraţia internaţională şi bolşevismul internaţional nu era o contradicţie, ci mai degrabă un semn al unor afinităţi profund comune. Mâna pseudo-civilizatei jidănimi a Europei Occidentale se întinde peste Germania pentru a strânge mâna jidănimii din ghetourile din Est. Europa este în pericol mortal.

Nu mă amăgesc crezând că observaţiile mele vor influenţa opinia publică din statele neutre, cu atât mai puţin din statele inamice. Acesta nu este nici scopul, nici intenţia mea. Ştiu că, având în vedere problemele noastre de pe frontul de Est, presa engleză mă va ataca mâine furioasă cu acuzaţia că am făcut primele tatonări de pace. Nu este nicidecum aşa. Nimeni în Germania nu se mai gândeşte la un compromis laş. Întregul popor se gândeşte doar la un război dur. Totuşi, ca purtător de cuvânt al naţiunii conducătoare a continentului, îmi revendic dreptul de a numi un pericol un pericol, dacă el ameninţă nu doar propria noastră ţară, ci întregul nostru continent. Noi, Naţional-Socialiştii, avem datoria de a da alarma împotriva încercării jidănimii internaţionale de a arunca continentul european în haos şi de a avertiza că jidănimea are în bolşevism o putere militară teroristică al cărei pericol nu poate fi supraestimat.

Teza mea a treia este că pericolul este iminent. Paralizia democrațiilor Europei Occidentale înaintea celei mai mortale amenințări ale lor este înfricoșătoare. Jidănimea internațională face tot ce poate pentru a încuraja o astfel de paralizie. În timpul luptei noastre pentru putere în Germania, ziarele jidănești au încercat să ascundă pericolul, până când Național-Socialismul a trezit poporul. Astăzi este exact la fel în alte națiuni. Jidănimea se dezvăluie din nou ca încarnarea răului, ca demonul plastic al decăderii și purtătoarea unui haos internațional care distruge cultura.

Aceasta explică, de altfel, politica noastră jidănească consecventă. Vedem jidănimea ca o amenințare directă pentru fiecare națiune. Nu ne pasă ce fac alte popoare în privința pericolului. Ceea ce facem noi pentru a ne apăra este treaba noastră și nu vom tolera obiecții din partea altora. Jidănimea este o infecție contagioasă. Națiunile inamice pot ridica proteste ipocrite împotriva măsurilor noastre față de jidănime și pot vărsa lacrimi de crocodil, dar asta nu ne va opri să facem ceea ce este necesar.

Germania, în orice caz, nu are intenția de a se apleca înaintea acestei amenințări, ci dimpotrivă intenționează să ia, la nevoie, cele mai radicale măsuri, și la momentul potrivit. Provocările militare ale Reich-ului în Est sunt în centrul tuturor lucrurilor. Războiul roboților mecanizați împotriva Germaniei și Europei a ajuns la punctul său culminant. În rezistența împotriva gravei și directe amenințări prin armele sale, poporul German și aliații săi din Axă îndeplinesc, în sensul cel mai adevărat al cuvântului, o misiune europeană. Lupta noastră curajoasă și dreaptă împotriva acestei plăgi mondiale nu va fi împiedicată de strigătul mondial al jidănimii internaționale. Se poate și trebuie să se încheie doar prin victorie…

Aici vedem o reiterare a unor teme familiare: asemănarea dintre comunismul jidănesc și capitalismul jidănesc; pericolul reprezentat de jidănimea mondială; abuzul jidănesc de putere mediatică; jidanii ca „ferment al descompunerii” și „demoni plastici ai decăderii”. Este, așa cum spune el, un mesaj către lume, nu doar către compatrioții săi Germani asediați.

Apoi, doar 10 zile mai târziu, Goebbels a publicat un eseu asemănător, dar mai scurt, „Criza Europeană”. Cele mai relevante pasaje sunt reproduse mai jos:

CRIZA EUROPEANĂ

Trebuie înțeleasă Problema Jidănească pentru a înțelege starea actuală a războiului. Cum altfel s-ar putea explica următoarele fapte: Puterile Axei [conduse de Germania] luptă pentru viețile lor într-o confruntare mondială, având în față bolșevismul răsăritean pe de o parte, cea mai evidentă și cea mai radicală expresie a socialismului internațional; iar pe cealaltă parte plutocrația occidentală, cea mai evidentă și cea mai radicală expresie a capitalismului internațional. Bolșevismul încearcă să-și pună o mască de civilizație occidentală, în timp ce plutocrația își pune după nevoie o pălărie iacobină și vorbește într-un amestec revoluționar menit să ascundă distanța încă existentă între ea și bolșevism.

Kremlinul spune Downing Street-ului și Casei Albe că plutocrația care domnește acolo „nu este chiar atât de rea”. La Londra și la Washington, domni în redingote și cardinali în veșmintele lor încearcă cu zel să albăstrească bolșevismul și pe Stalin, făcându-i să pară niște îngeri nevinovați. Nu există o „pietate mai mare” decât aceea a conducătorilor sovietici și nu există un „socialism mai bun” decât cel reprezentat de Roosevelt, Churchill și Eden.

Se va căuta în zadar răspunsul la această enigmă dacă nu se ia în considerare Problema Jidănească. Totuși răspunsul este clar dacă se vede cheia istoriei lumii în chestiunea rasială. Nu există decât o diferență superficială între cele două tabere inamice — doar persoanele agitatoare din prim-plan. Dacă se aruncă o lumină în spatele cortinelor, se descoperă repede cauza întregii confuzii spirituale și intelectuale, fermentul descompunerii statelor și popoarelor: Jidănimea internațională.

Plutocrația și bolșevismul izvorăsc din aceleași rădăcini într-o perioadă de declin liberal-democratic. Ele se pot deosebi în nuanțe, dar în esență sunt același lucru. Ceea ce vor poate diferi, dar ceea ce nu vor este să fie identic. Nu vor ordine între popoarele lumii. Ele depind de dezordine, anarhie și haos. Le caută, pentru că doar din aceste surse își pot extrage puterea infernală pentru rău și distrugere. Jidănimea are două căi pentru a câștiga și menține puterea asupra popoarelor

unificate: capitalismul internațional și bolșevismul internațional. Unul este fratele mai radical al celuilalt. Setea lor de putere este nelimitată. Ori de câte ori nu-și pot atinge scopul prin mijloace obișnuite, caută să introducă condiții de lipsă totală de speranță și disperare, în care pot semăna sămânța lor. În acest proces, fac constant și cu zel tot ce pot pentru a împiedica și elimina apărările naturale ale statelor și popoarelor — forțe care izvorăsc din tăria etnică a unei națiuni.

Ei încearcă să discrediteze această forță dinainte și să o împiedice să acționeze, făcând ca pericolul să pară cât mai mic și neînsemnat până când este prea târziu. Acesta este punctul procesului în care ne aflăm acum. În Noiembrie trecut, când a început să devină evident că armata Germană nu era în poziția de a menține liniile pe care le atinsese în timpul operațiunilor din vară și începutul toamnei, jocul drăcesc a început. Mingea a fost pasată înainte și înapoi între Moscova pe de o parte și Londra și Washington pe de alta.

Bolșevicii s-au îmbrăcat pentru Europa Occidentală, iar plutocrații i-au prezentat unei lumi uluite în această îmbrăcăminte inițial derutantă. Conducătorii Kremlinului și-ar fi schimbat hainele elegante cu vechiul lor veșmânt de tâlhari imediat ce își terminau treaba. Astăzi nu fac decât să exerseze mimetismul, arta aparenței și a deghizării — o artă în care jidanii sunt extraordinar de pricepuți, întrucât au trebuit dintotdeauna să o folosească pentru a-și menține existența lor precară.

Îți poți imagina bucuria cu care sovieticii citesc articole în ziare neutre și anglo-americane care prezintă bolșevismul ca întruchiparea inocenței burgheze. Nu e sigur însă dacă aceste articole sunt scrise din prostie sau din rea-voință. Dar nimeni nu va contesta faptul că ele reprezintă un pericol național, chiar continental, pentru noi toți....

Soldații noștri din Est își vor face partea. Ei vor opri furtuna din stepe și, în cele din urmă, o vor frânge. Ei luptă în condiții de neimaginat. Dar luptă o luptă bună. Ei luptă nu doar pentru propria noastră siguranță, ci și pentru viitorul Europei. Mulți dintre cei care astăzi încă nu cred asta le vor mulțumi mâine în genunchi.

Și aici, un adevăr străbate întotdeauna. De-a lungul istoriei sale zbuciumate, jidănimea a stat adesea pe marginea victoriei, doar pentru a fi aruncată în întunericul existenței sale inferioare în ultimul moment. Trebuie doar să rămânem vigilenți pentru a-i pregăti și de această dată același destin. Criza materială și spirituală a Europei se apropie de un punct culminant dramatic. Cel care este în cea

mai bună formă va obține victoria. Astăzi, mai mult ca oricând, este adevărat pentru noi acest principiu: Pregătirea este totul!

Revenim la jurnal:

2 Martie 1943(II.7.449, 454) *L

Acum îi scoatem în sfârșit pe jidani din Berlin. Au fost adunați brusc sâmbăta trecută și urmează să fie deportați spre Est cât mai repede posibil. Din păcate, cercurile noastre mai 'elevate', în special intelectualii, din nou nu au înțeles politica noastră față de jidani și chiar îi susțin într-o anumită măsură. Ca rezultat, planurile ne-au fost divulgate prematur, astfel încât mulți jidani ne-au scăpat. Dar îi vom prinde până la urmă. Sigur nu mă voi odihni până când capitala Reich-ului nu va deveni cel puțin liberă de jidani.

Göring este pe deplin conștient de ceea ce ne așteaptă pe toți dacă arătăm vreo slăbiciune în acest război. Nu își face iluzii. În ce privește problema jidănească, mai ales, am adoptat o poziție din care nu există cale de întoarcere. Și e bine așa. Experiența ne învață că o mișcare și un popor care și-au tăiat punțile în urmă luptă cu mult mai multă hotărâre decât cei care încă mai pot să se retragă.

6 Martie 1943 (II.7.487) *L

Schach îmi vorbește mult despre situația actuală din Berlin după ultimul raid aerian. Este extrem de gravă. Pagubele produse în capitală sunt foarte mari și se estimează că va dura șase până la opt luni ca să fie reparate măcar parțial.

Tocmai în acest moment, SD consideră oportun să continue evacuarea jidanilor. Din păcate, au avut loc scene neplăcute în fața unui cămin de bătrâni pentru jidani, unde s-a strâns un grup mare de oameni, unii chiar luând partea jidanilor. Dau ordin SD-ului să nu continue evacuarea într-un moment atât de critic. Mai bine o amânăm câteva săptămâni, apoi o putem face cu atât mai temeinic. Trebuie intervenit peste tot pentru a preveni pagube.

Antonescu ține un discurs care este în întregime în spiritul nostru. El reprezintă un refuz extrem de tăios la adresa mormăitorilor aristocrați din capitală. În general,

Antonescu se comportă foarte bine. Dacă soldații români ar fi la fel de dârji ca mareșalul lor, situația pe Frontul de Est ar fi mult mai bună decât este în prezent.

9 Martie 1943 (II.7.515) *L

În ce privește Problema Jidănească, [Hitler] aprobă măsurile mele și îmi ordonă în mod special să eliberez complet Berlinul de jidani. Mă voi asigura că nu există concubinaj între jidanii din Berlin și muncitorii străini. Abordările spartakiste nu vor exista în acest război în capitala Reich-ului.

11 Martie 1943 (II.7.528) *L

Evacuarea jidanilor din Berlin a dus la multe neînțelegeri. Din păcate, au fost arestați și un număr de jidani și jidănci din căsătorii privilegiate, ceea ce a provocat teamă și confuzie. Programarea arestării tuturor jidanilor într-o singură zi s-a dovedit un foc de paie din cauza comportamentului miop al unor industriași care i-au avertizat la timp. Astfel am ratat circa 4.000 de jidani. Acum rătăcesc prin Berlin fără locuință, nu sunt înregistrați și reprezintă, firește, un pericol public considerabil. Am ordonat poliției, Wehrmacht-ului și partidului să facă tot posibilul pentru a-i aresta cât mai repede.

Arestarea jidanilor și jidăncilor din căsătorii privilegiate a provocat o agitație teribilă mai ales în cercurile artistice. Tocmai în rândul actorilor asemenea căsătorii încă există într-o anumită măsură. Dar nu pot să fiu prea milos cu ei. Dacă un bărbat German găsește încă posibil să trăiască cu o jidancă, să o ia drept soție legitimă, asta spune ceva despre el, și e deplasat să fim prea sentimentali într-o asemenea chestiune în timp de război.

15 Martie 1943 (II.7.556) *L*

Führerul consideră foarte importante contrastele dintre anglo-saxoni și bolșevici. De asemenea, crede că se poate obține ceva de aici. În mod special, îmi indică să accentuez mai mult Problema Jidănească în propaganda noastră; jidanii sunt, până la urmă, cei care împing Anglia către o bolșevizare treptată.

În treacăt fie spus, modul în care mint jidanii de la Moscova poate fi văzut în pierderile exorbitante pe care ni le atribuie. Ei ar fi capturat, în regiunile ocupate fără luptă, cantități de arme pe care noi nu le-am avut niciodată. Numărul morților a fost, de asemenea, obținut simplu prin adunarea mormintelor Germanilor și ale prizonierilor din cimitire și declararea totalului ca fiind pierderi Germane. Nu poți avea nicio încredere în jidani. Îi subliniez din nou Führerului că consider necesar să îi forțăm pe jidani să părăsească teritoriul Reich-ului cât mai repede posibil. De asemenea, aprobă această procedură și îmi ordonă să nu încetez sau să fac pauză până când niciun jidan nu va mai rămâne în Reichul German.

20 Martie 1943 (II.7.595) *L*

Führerul este mulțumit de raportul meu că majoritatea jidanilor au fost evacuați din Berlin. Are dreptate când spune că războiul ne-a făcut posibilă rezolvarea unei întregi serii de probleme care nu ar fi putut fi rezolvate în vremuri normale. Oricum, jidanii vor fi cu siguranță pierzătorii acestui război, orice s-ar întâmpla.

Comentariu – Thomas Dalton:

A doua zi apare pentru prima dată în jurnal chestiunea jidanilor maghiari. Ungaria era aliat formal al Germaniei, însă liderul ei, Miklós Horthy, era cel puțin neentuziast. Situația s-a înrăutățit în Ianuarie 1943, când ungurii au suferit o înfrângere militară teribilă în fața sovieticilor, pierzând circa 80.000 de soldați. Hitler a dat vina pe influența pernicioasă a jidanilor maghiari și a cerut ca Horthy să-i pedepsească. Acesta a luat câteva măsuri nominale, dar în general a rezistat presiunilor lui Hitler.

21 Martie 1943 (II.7.602–603)

Ungurii nu sunt doar militar nesiguri, ci și politic foarte insidioși. Acest lucru se vede în modul lor de abordare al Problemei Jidănești. Horthy însuși i-a spus odată

Führerului că ungurii sunt un popor de nobili și, prin urmare, nepotriviți să se ocupe de chestiuni monetare. De aceea voia să păstreze jidanii în Ungaria, ca să poată ei regla sistemul monetar. Acesta este un punct de vedere, deși un punct de vedere stupid. În general, afirmațiile Führerului despre unguri și modul în care tratează Problema Jidănească coincid destul de bine cu rapoartele secrete transmise mie de Oficiul de Cercetare…

Oficiul de Cercetare îmi pune la dispoziție o serie de rapoarte referitoare la situația politică actuală. Din ele reiese că Ungurii au devenit extrem de nesiguri în raport cu noi. Se spune chiar că ministrul lor de externe ar fi stabilit, pe căi indirecte, un contact cu ambasadorii britanic și american la Ankara.

În aceste discuții s-ar fi afirmat că Ungurii nu mai intenționează să trimită nici măcar un singur soldat pe Frontul de Est — fapt care, de altfel, corespunde foarte bine planurilor noastre.

În ceea ce privește politica față de evrei, ei nu înaintează deloc. În fața noastră mimează adoptarea unei politici antisemite în spirit național-socialist, dar în realitate îi protejează pe evrei ori de câte ori acest lucru este posibil. Metoda descrisă aici reflectă, în fond, practica obișnuită a Ungurilor.

Raportul mai arată că Ungurii se tem doar de o ocupație germană și că, din acest motiv, rămân pentru moment în Axă — cel puțin formal.

— Consider acest raport cât se poate de plauzibil, dacă nu chiar riguros adevărat.

[Mussolini] nu poate aborda deloc Problema Jidănească, cu atât mai puțin să o rezolve. De aici spectacolul rușinos văzut în Franța: când italienii au preluat o parte din teritoriul nou ocupat, jidanii care fuseseră deja arestați de francezi, prin copierea propriei noastre legislații rasiale, au fost eliberați de italieni. Führerul intenționează să-i prezinte acest lucru lui Il Duce la Obersalzberg, cu toată obiectivitatea și răceala. Il Duce are în față decizii foarte dificile; dar toți sperăm că va acționa în beneficiul lui și al nostru.

Führerul vorbește și mai negativ despre unguri. Sunt complet nepotriviți pentru o politică coerentă Național-Socialistă sau chiar Axistă. Chiar și Horthy nu mai este o figură onorabilă. Ne-a mințit și ne-a înșelat de atâtea ori încât nu te poți baza deloc pe el.

Pe de altă parte, ce norocoși suntem! Deși avem dificultăți enorme de depășit, ele sunt cu atât mai ușor de depășit deoarece, cel puțin, avem o conducere clară. Berlinul și Reich-ul au fost făcute acum în mare parte lipsite de jidani. Ne-a costat mult efort, dar am reușit. Totuși, în Berlin încă locuiesc jidani din căsătorii mixte; aceștia ajung la un total de 17.000. Führerul este, de asemenea, foarte afectat de mărimea acestei cifre, pe care și eu o subestimasem. Îi ordonă lui Frick să faciliteze divorțul unor astfel de căsătorii și să-l înfăptuiască atunci când se exprimă măcar dorința pentru aceasta.

Cred că putem elimina o întreagă serie dintre aceste căsătorii și evacua partenerii jidani rămași din Reich. În această privință, trebuie să facem tot ce putem. Oricum, este exclus să facem compromisuri aici; dacă s-ar întâmpla nenorocirea să pierdem războiul, am fi nu doar distruși, ci complet nimiciți. De aceea, o asemenea posibilitate nu poate fi nici măcar luată în considerare, iar politica și conducerea noastră de război trebuie orientate spre a preveni ca asta să se întâmple vreodată. Cu cât procedăm mai consecvent, cu atât mai bine.

22 Martie 1943

Ungurii declară, extrem de umili și cu coada între picioare, că de acum încolo nu vor mai publica buletine de pe Frontul de Est, deoarece trupele lor nu mai participă la lupte. Un comunicat mai rușinos decât acesta probabil că niciun stat nu a emis vreodată.

29 Martie 1943

Antonescu ține cu ocazia împlinirii a 25 de ani de la alipirea Basarabiei la România un discurs extrem de ferm și de categoric. De la România nu este de așteptat o ieșire din frontul nostru la fel de ușor ca de la oricare alt aliat al nostru.

1 Aprilie 1943

Din rapoartele Oficiului de Cercetare reiese că trimisul românesc la Madrid, Dimitrescu, continuă să lucreze la obținerea unei păci separate pentru România. Se pare că reprezintă un element ostil lui Antonescu. Totuși, din propriile sale rapoarte devine clar că menține relații strânse cu Mihai Antonescu. Aceste legături sugerează că, până și în conducerea cea mai înaltă a României, s-a produs o anumită slăbire a pozițiilor.

Mihai Antonescu ar fi declarat că, la ultima sa vizită în Cartierul General al Fuhrerului, acesta se arătase extraordinar de moderat și rezonabil. Se conturează impresia că, dacă lucrurile ar fi gestionate corect în acest moment, ar exista posibilitatea unei păci cu Puterile Anglo-Saxone.

Mihai Antonescu își supraestimează însă în mod evident șansele, iar impresiile pe care susține că le-ar fi avut în Cartierul General al Fuhrerului nu corespund nicidecum realității.

11 Aprilie 1943 (II.8.90)

Ziarele engleze se plâng zgomotos de creșterea antisemitismului în Anglia. Acest lucru este foarte grăitor și va fi folosit în mod util în propaganda noastră. Profeția Führerului că iudaismul va pierde în cele din urmă acest război se împlinește din ce în ce mai mult. Jidanii cred că vor putea uza treptat poparele autoritare prin procesul îndelungat al războiului; dar au uitat că un război de durată îndelungată va crea și pentru ei o situație critică.

15 Aprilie 1943

Vizita lui Antonescu pe Obersalzberg s-a desfășurat într-o atmosferă foarte cordială. Între Führer și Antonescu a existat o concordanță generală și exhaustivă în privința evaluării situației. La sfârșitul săptămânii va urma Horthy, iar la începutul săptămânii viitoare își va face vizita și Quisling.

17 Aprilie 1943 (II.8.115) *L*

Führerul emite un ordin de a readuce Problema Jidănească în prim-planul propagandei noastre în cea mai mare măsură. Aceasta este pe deplin în concordanță cu opiniile mele și cu instrucțiunile mele de presă, adesea repetate, care din păcate nu au fost aplicate cu acuratețea dorită. Există destul material pentru a aborda Problema Jidănească.

Statele Unite au publicat acum statistici conform cărora există 5.000.000 de jidani religioși în SUA. Poți numi cu adevărat SUA un stat jidănesc de primă clasă. Vom intensifica propaganda noastră antisemită atât de mult încât, ca în vremurile noastre de luptă, cuvântul „jidan" va fi din nou pronunțat cu tonul batjocoritor pe care îl merită. Trebuie să ajungem atât de departe încât chiar și un om de stat inamic să nu se mai poată arăta lângă un jidan, fără a fi suspectat imediat de propriul popor că este un servitor al jidanilor.

Cazul Katyn constituie o ocazie bună de a redeschide Problema Jidănească în cea mai largă măsură. Aici avem o nouă întorsătură senzațională. Sub presiunea propagandei noastre intensificate colosal, inamicul în cele din urmă se îndură să-și rupă tăcerea. Sovieticii emit o declarație TASS — culmea înșelăciunii. Ei declară că ar fi fost ofițeri polonezi care, fiind în captivitate sovietică, ar fi căzut în mâinile noastre în timpul avansului. Bineînțeles că i-am fi împușcat imediat. Pe de altă parte, sovieticii pretind că gropile comune descoperite la Katyn sunt descoperiri arheologice. O idee mai stupidă nu le-ar fi putut veni jidanilor de la Kremlin.

18 Aprilie 1943 (II.8.123–126) *L*

Faptul că am readus Problema Jidănească în discuție, la ordinul Führerului, a avut un efect excepțional de bun. Antisemitismul crește rapid, chiar și în statele inamice. Astfel de rapoarte vin mai ales din Anglia. Dacă vom continua să lucrăm intens la chestiunea antisemită, jidani vor fi discreditați mult pe termen lung. Tot ce trebuie este să fim duri și hotărâți, căci Problema Jidănească este acum atât de adânc înghețată încât va fi dificil să fie repornită.

Aflu dintr-un raport secret al Oficiului de Cercetare că ziarele suedeze au rezistat prin toate mijloacele publicării rapoartelor jurnaliștilor lor de la Berlin. Se vede cât de puțin neutră este Suedia, de fapt. Și aici, jidanii își fac treaba, iar filistinii suedezi fac ceea ce li se cere sau li se comandă de către jidani…

Vizita lui Horthy la Obersalzberg s-a încheiat. În prima zi a avut loc într-o atmosferă foarte încordată. Führerul nu și-a menajat cuvintele și i-a explicat lui Horthy, mai

presus de toate, eșecul complet al politicii sale în ansamblu, în special în ceea ce privește conducerea generală a războiului și Problema Jidănească…

Problema Jidănească în Berlin nu este încă complet rezolvată. Mai există încă o întreagă serie de așa-numiți „jidani de prestigiu” — jidanii din căsătorii mixte privilegiate și chiar neprivilegiate — în Berlin. Aceasta duce la o multitudine de probleme extrem de grave. Oricum, dispun ca toți jidanii care se află încă în Berlin să fie investigați. Nu vreau jidani care să umble prin capitală cu steaua jidănească. Trebuie fie să li se ia steaua și să fie clasificați ca privilegiați, fie să fie evacuați complet din capitala Reichului. Sunt convins că eliberarea Berlinului de jidani este una dintre cele mai mari realizări ale mele politice. Dacă îmi imaginez cum arăta Berlinul când am venit aici în 1926 și cum va arăta în 1943, după ce jidanii vor fi în cele din urmă evacuați, am un sentiment real al lucrului făcut în această privință.

18 Aprilie 1943

Vizita lui Horthy la Obersalzberg s-a încheiat. Prima zi s-a desfășurat într-o atmosferă extrem de tensionată. Fuhrer a vorbit fără nicio reținere și i-a explicat lui Horthy atât erorile fundamentale ale politicii sale, cât și, în mod special, greșelile privind conducerea generală a războiului și Chestiunea Jidănească. Fuhrer a fost foarte tranșant; le-a reproșat în special Ungurilor că ar fi încercat să ia legătura cu inamicul prin Spania și Portugalia.

Horthy a negat aceste acuzații, dar fără mare efect. În cea de-a doua zi, discuțiile au intrat pe un făgaș mai ordonat. A fost redactat un comunicat similar cu cel emis după întrevederea cu Antonescu; doar că, la cererea Ungurilor, a fost eliminată mențiunea despre poziția noastră de luptă împotriva plutocrațiilor occidentale. Probabil că Ungurii consideră că, în casa spânzuratului, nu se vorbește despre funie.

Din București vin informații potrivit cărora Mihai Antonescu ar mai fi slăbit în poziție. Apăruse un mic conflict între Casa Regală și Mareșalul Antonescu. Conflictul a fost aplanat la un dejun, dar se pare că partea perdantă a fost Mihai Antonescu. Se spune că ar putea fi înlocuit cu un reprezentant al taberei Maniu. Acestea sunt însă, deocamdată, simple informații neconfirmate, care trebuie verificate mai întâi.

19 Aprilie 1943 (II.8.129) *L*

Antisemitismul pare să capete un avânt considerabil în Anglia. Acest lucru se poate vedea din faptul că acum Arhiepiscopul de Canterbury se simte obligat să vorbească împotriva lui în termeni destul de aspri. Jidanii au știut întotdeauna cum să mobilizeze bisericile pentru ei atunci când furia populară era pe cale să cășune asupra lor. Dar experiența arată că, în cazul unei propagande antisemite abil gestionate, aceasta nu ajută prea mult.

Jidanii din Anglia cer acum protecție legală împotriva antisemitismului. Știm asta din propria noastră experiență din vremurile de luptă. Dar nici aceea nu le-a adus vreun mare avantaj. Am știut întotdeauna să găsim breșe în aceste legi de protecție; și, în plus, antisemitismul, odată ce se ridică din adâncurile poporului, nu poate fi înfrânt prin lege. O lege împotriva urii față de jidani este de obicei începutul sfârșitului pentru jidani. Ne vom asigura că antisemitismul din Anglia nu se va răci. În orice caz, un război de durată este cel mai bun teren de reproducere pentru el.

23 Aprilie 1943

Din rapoartele Oficiului de Cercetare reiese că Românii nu au fost deloc atât de entuziasmați de întâlnirea de la Obersalzberg pe cât am fi sperat. Se simte o lipsă a unui obiectiv clar în politica și conducerea germană în război. În special, pare să fie la mijloc Mihai Antonescu. El este un element nesigur, un tip șovăielnic și imprevizibil.

25 Aprilie 1943 (II.8.163, 165) *L*

Dintr-un raport din teritoriile ocupate aflu că în Varșovia predomină o situație cu adevărat grotescă. Jidanii au încercat să părăsească ghetoul prin pasaje subterane. Prin urmare, aceste pasaje subterane au fost inundate. Ghetoul este acum sub foc de artilerie. O asemenea stare de lucruri într-un oraș ocupat poate fi numită orice, dar nu pacificată. Este timpul să înlăturăm jidanii din Guvernul General cât mai repede posibil…

Führerul dorește să vorbească cu mine înainte să plec în concediu, în special pentru a discuta următoarele măsuri despre Problema Jidănească, de la care are așteptări foarte mari. Aș dori, de asemenea, să obțin o prezentare generală a situației. A venit din nou timpul.

28 Aprilie 1943

Vizita lui Horthy la Obersalzberg s-a încheiat. S-a desfășurat în prima zi într-o atmosferă foarte tensionată. Führerul nu și-a menajat deloc cuvintele și i-a explicat lui Horthy cât de eronată este politica lui, atât în ansamblu, cât și în ceea ce privește conducerea generală a războiului și Problema Jidănească. Führerul a devenit foarte direct; în special le-a reproșat ungurilor că au încercat să ia legătura cu inamicul prin Spania și Portugalia. Horthy a negat asta, dar nu i-a folosit prea mult.

Comentariu – Thomas Dalton:

La începutul lunii Mai a apărut și publicarea unui alt eseu important de Goebbels, „Războiul și jidanii”. Apărut în *Das Reich*, acest articol a atras o atenție considerabilă la nivel global — poate alimentată de propaganda occidentală constantă despre atrocități. Aici, Goebbels este agresiv și chiar amenințător față de iudaismul mondial, ceea ce nu este surprinzător, având în vedere întorsătura evenimentelor împotriva națiunii sale. Vedem utilizări ample ale termenilor *vernichten* și *ausrotten*, dar, ca de obicei, niciodată îndreptați împotriva jidanilor înșiși; mai degrabă, sunt termeni pe care el îi atribuie intențiilor jidănești față de alții, în special față de Germani. Articolul se încheie cu o referire neobișnuit de amenințătoare la o „sentință la moarte” jidănească, dar fără detalii. Desigur, știm — și știa și Goebbels — că mii de jidani pieriseră deja la acel moment: în jur de 400.000, cel mai probabil. Acesta este unul dintre cele mai importante eseuri ale sale; îl reproduc aici integral:

RĂZBOIUL ȘI JIDANII

Naivitatea, ca să nu mai vorbim de ignoranța cu care anumite cercuri europene privesc Problema Jidănească în al patrulea an al acestei lupte gigantice este uluitoare. Ele nu pot sau nu vor să vadă că acest război este un război al rasei jidănești și al popoarelor dominate de ea împotriva culturii și civilizației occidentale. Tot ceea ce noi, Germanii și europenii — apărători ai principiului unei ordini morale a lumii — prețuim este în pericol.

Cercurile menționate sunt prea înclinate să vadă Problema Jidănească drept o chestiune umanitară. Ele își fac judecățile după simțămintele de moment, mai degrabă decât după cunoașterea și înțelegerea ce rezultă dintr-o rațiune clară și calmă. Este limpede că, dacă în timpul acestui război arătăm cea mai mică slăbire a hotărârii noastre de a rezolva Problema Jidănească, rezultatul va fi cel mai grav pericol pentru poporul și Reichul nostru și pentru întreaga Europă.

Iudaismul a vrut acest război. Fie că privești spre partea plutocratică, fie spre cea bolșevică a taberei inamice, vezi jidani stând în prim-plan ca instigatori, ațâțători și conducători de sclavi. Ei organizează economia de război a inamicului și încurajează planuri de distrugere și exterminare (Vernichtungs- und Ausrottungsprogramme) a Puterilor Axei.

Anglia și SUA recrutează dintre ei agitatori sângeroși și răzbunători și lunatici politici, iar ei sunt sursa comisarilor terorii ai GPU. Ei sunt mortarul care ține coaliția inamică unită. Ei văd în Reichul Național-Socialist o putere care se opune impulsului lor către dominația mondială, atât militar, cât și intelectual. Aceasta explică furia și ura lor profundă. Să nu credeți că tiradele pe stil de Vechi Testament din ziarele și radiourile lor sunt doar propagandă politică. Ar pune totul în practică literă cu literă, dacă ar avea ocazia.

Securitatea statului nostru cere să luăm orice măsuri par necesare pentru a proteja comunitatea Germană de amenințarea lor. Aceasta duce la decizii dificile, dar ele sunt inevitabile dacă vrem să înfruntăm pericolul. Acest război este un război rasial. Iudaismul l-a început, el îl conduce și nu are alt scop decât distrugerea (Vernichtung) și exterminarea (Ausrottung) poporului nostru. Suntem singura forță care stă între iudaism și dominația mondială.

Dacă Puterile Axei pierd războiul, nicio putere de pe Pământ nu ar putea salva Europa de potopul iudeo-bolșevic. Poate părea surprinzător că o minoritate atât de mică posedă o putere atât de mare și reprezintă un pericol atât de mortal.

Dar aşa este. Iudaismul internaţional foloseşte anumite metode criminale pentru a obţine dominaţia mondială, metode care nu sunt evidente pentru popoarele needucate.

La fel stau lucrurile şi în viaţa privată. Jidanii nu se bucură de succes economic pentru că ar fi mai inteligenţi decât ne-jidanii, ci pentru că urmează un alt cod moral. Ei încearcă să-şi disimuleze metodele cât timp este posibil, până când este prea târziu pentru ca popoarele afectate să se apere. Apoi este nevoie de o revoluţie pentru a-i alunga. Ştim cât de dificil şi anevoios este acest lucru.

Primim în mod constant ştiri că antisemitismul creşte în naţiunile inamice. Acuzaţiile aduse jidanilor sunt bine cunoscute; sunt aceleaşi care au fost formulate şi aici. Antisemitismul din naţiunile inamice nu este rezultatul propagandei antisemite, deoarece iudaismul luptă din răsputeri împotriva acestuia. În Uniunea Sovietică, se pedepseşte cu moartea. Iudaismul face tot ce poate pentru a se opune antisemitismului.

Cuvântul „jidan", de pildă, aproape că nu poate fi găsit în ziarele altminteri atât de vorbăreţe din Anglia şi SUA, ca să nu mai vorbim de presa bolşevică. Totuşi, atitudinile anti-jidăneşti cresc în rândul publicului inamic. Aceasta este o reacţie cu totul firească la pericolul iudaic din partea popoarelor afectate. Pe termen lung, nu aduce niciun folos jidanilor să ceară în parlament şi în presă legi mai dure împotriva antisemitismului sau să scoată în faţă pe cei mai înalţi demnitari lumeşti şi spirituali — în primul rând Arhiepiscopul de Canterbury — pentru a rosti un cuvânt bun pentru sărmanii jidani persecutaţi şi nevinovaţi. Au făcut la fel şi în Germania înainte de 1933, dar revoluţia Naţional-Socialistă a avut loc oricum.

Niciunul dintre cuvintele profetice ale Führerului nu s-a adeverit atât de inevitabil ca predicţia sa că, dacă iudaismul ar reuşi să provoace un al Doilea Război Mondial, rezultatul nu ar fi distrugerea (Vernichtung) rasei Ariene, ci, dimpotrivă, ştergerea de pe faţa pământului (Auslöschung) a rasei iudaice. Acest proces este de o importanţă uriaşă şi va avea consecinţe imprevizibile, care vor necesita timp. Dar nu mai poate fi oprit. Trebuie doar să fie îndrumat în direcţia corectă. Trebuie să ne asigurăm, de asemenea, că smulgem din mâinile iudaismului arma înşelăciunii publice, pe care o foloseşte disperat pentru a-şi salva pielea. Se poate vedea deja că, în faţa catastrofei ce se apropie, jidanii se retrag în plan secund. Îşi trimit goy-ul lor de casă în prim-plan. Nu va trece mult până ce nu vor mai vrea să o facă şi îşi vor spăla mâinile în nevinovăţie.

Trebuie să recunoaştem că avem o anumită experienţă în aceste chestiuni şi că luăm măsuri pentru a ne asigura că nu vor reuşi. Jidanii vor trebui să răspundă pentru nenumăratele lor crime împotriva fericirii şi păcii omenirii, iar într-o zi întreaga lume le va da pedeapsa pe care ei o suferă astăzi în Germania. Vorbim despre aceasta fără resentiment. Timpul este prea grav pentru a ţese planuri naive de răzbunare. Aceasta este o problemă mondială de prim ordin, care poate fi rezolvată de generaţia actuală şi trebuie rezolvată de ea. Consideraţiile sentimentale nu au niciun rol aici. Vedem iudaismul ca pe întruchiparea unui declin mondial general. Fie vom frânge acest pericol, fie popoarele lumii vor fi frânte de el.

Nimeni nu ar trebui să spună că învingătorii sunt lăudăroşi. Deocamdată, suntem învingători doar în propria noastră naţiune. Victoria noastră de acasă, totuşi, ne-a atras ura diabolică a iudaismului mondial, dintre care jidanii rămaşi la noi se văd pe ei înşişi în prim-plan. Ei vor să vadă Puterile Axei înfrânte, căci aceasta este singura cale pentru ei de a-şi recâştiga privilegiile de odinioară. Este logic să ne asigurăm spatele, astfel încât să putem continua lupta din faţa noastră cu toată energia şi entuziasmul. Când vine vorba de jidani, există doar două alegeri: să ne predăm lor sau să luptăm împotriva lor. Am ales cea din urmă. Aşa cum inamicul atacă fără milă, tot astfel o facem şi noi. Viitorul va dovedi cine are dreptate. Până acum, însă, evoluţiile par să fie mai degrabă în favoarea noastră decât a inamicului. Opoziţia faţă de jidani, nu prietenia cu ei, creşte în întreaga lume. Suntem convinşi că, la sfârşitul războiului, iudaismul se va confrunta cu o omenire care înţelege pe deplin Problema Jidănească.

Recent, un important ziar londonez — aflat în întregime sub control jidovesc — a publicat un articol în care se mira de creşterea alarmantă a antisemitismului. A primit multe scrisori ca răspuns şi a trebuit să admită că doar un procent infim a luat partea jidanilor. Scrisorile pro-semite, deşi ziarul nu a spus-o, erau probabil scrise chiar de jidani. Celelalte au formulat cele mai dure atacuri împotriva iudaismului, iar cititorii au forţat ziarul să publice unele dintre ele. Includeau toate insultele posibile. Acest antisemitism nu este întemeiat rasial şi rădăcinile lui nu sunt deloc clare, dar putem totuşi vedea cu o anumită satisfacţie că instincte populare sănătoase încep să se manifeste chiar şi în naţiunile inamice.

Lucrurile nu sunt cu mult diferite în Statele Unite faţă de Anglia. Una dintre scrisori îndemna ziarul să trimită reporteri în tramvaie şi trenuri; acolo ar auzi numeroase opinii despre jidani care ar merita mai mult decât o ironică respingere.Aşa începe de obicei. Jidanii din Anglia reacţionează în modurile lor obişnuite. Mai întâi se arată răniţi şi nedrept persecutaţi. În sinagogi, rabinii

încurajează oamenii să fie mai precauți în public și să evite comportamentele provocatoare. Apoi închiriază câțiva lideri respectați, dar cumpărabili, din societate, afaceri sau viața religioasă, pentru a le susține cauza.

Treaba lor bine plătită este să condamne antisemitismul ca pe o rușine culturală care este rezultatul propagandei inamice. Cer legi mai dure împotriva acesteia. Sărmanii jidani se vaită în public despre tot ce au făcut pentru țară, ce cetățeni minunați și patrioți au fost și vor continua să fie, ce funcții importante dețin etc.

Cetățeanul inocent este convins printr-un potop de cuvinte că trebuie să se fi înșelat văzând mereu jidani în spatele tuturor marilor crime politice sau economice. Mai vine și vreun înalt șef de biserică gata să condamne antisemitismul ca anti-creștin. În final, nu jidanii, ci dușmanii lor sunt responsabili pentru fiecare nenorocire națională. Apoi jocul începe din nou. Trebuie să recunoaștem că sunt folosite tactici extraordinar de inteligente și că este nevoie de ceva inteligență sau instincte sănătoase pentru a vedea dincolo de fațada jidănească. Dar și aici, ulciorul merge cu apă până se sparge.

Atacul Jidănimii Internaționale asupra culturii și ordinii morale a lumii este abil camuflat, dar nu suficient de abil încât să nu poată fi descoperit. Trebuie să le urmărim pas cu pas și să nu le dăm niciun moment de odihnă atunci când încep să obosească. Ei sunt virtuoși în arta transformării. Pot apărea în o mie de forme, dar sunt mereu aceiași. Dacă îi prindem, revendică o inocență rănită și își trimit garda de milă pentru a cere iertare. Dar dacă le întindem chiar și un deget de milă, vor tăia toată mâna. Prin urmare, ei trebuie să păstreze aparența că au teamă de Dumnezeu.

Știm că ne urăsc din adâncul sufletelor lor. Ne bucurăm de ura lor. Nu există nimic ce nu ar face împotriva noastră dacă ar avea puterea. Nu trebuie, prin urmare, să le oferim nici măcar un mic strop de putere. Mai mult decât atât: este datoria noastră să spunem lumii despre natura și depravația lor. Trebuie să demonstrăm din nou și din nou rolul lor bolnav în începerea și continuarea acestui război. Trebuie să-i atacăm neîncetat și să-i acuzăm fără milă de crimele de care sunt vinovați, până când oamenii vor începe să se trezească. Asta poate dura mult timp, dar merită. Avem de-a face cu cel mai periculos dușman care a amenințat vreodată viața, libertatea și demnitatea umanității.

Nu poate exista nicio milă. Avem milă doar pentru milioanele nenumărate din poporul nostru și din alte națiuni europene care vor fi date urii și voinței distructive

a acestei rase diabolice dacă devenim slabi și abandonăm lupta. Acești filistini care astăzi sunt atât de dornici să protejeze jidanii ar fi primele lor victime. Trebuie să fim cu toții vigilenți. Trebuie să fim în gardă împotriva vicleniei insidioase a dușmanului mondial. În adâncul sufletului său, el realizează că acest război pe care l-a început atât de ușuratic, așteptându-se să fie ultimul pas către dominația mondială, a devenit în schimb un război pentru existența sa rasială. Caută disperat să oprească mersul inevitabil al evenimentelor. Nu-i va folosi la nimic. Vom continua să-l urmărim. La final, profeția Führer-ului despre Jidănimea Mondială din 1939, de care râdeau atunci, se va împlini.

Jidanii râdeau și în Germania când ne-au văzut pentru prima dată. Nu mai râd acum. Ei au ales să facă război împotriva noastră. Dar acest război se întoarce împotriva lor. Când au planificat un război de distrugere totală (Vernichtung) împotriva poporului German, au semnat propria lor sentință de moarte (Todesurteil). Aici, de asemenea, istoria lumii va fi judecătorul lumii.

Goebbels reacționează la răspunsul global în jurnalul său din 8 Mai:

8 Mai 1943 (II.8.230, 235-237) L

Și aliații noștri nu sunt capabili să facă față bolșevicilor în luptă. Führer-ul a tras din iarna trecută lecția că războiul pe frontul de est trebuie purtat exclusiv de trupele Germane. Cele mai bune rezultate le-au arătat românii; următorii ca performanță au fost italienii, iar cei mai slabi au fost ungurii. Führer-ul consideră că acest lucru se datorează în principal faptului că în Ungaria nu a avut loc nicio reconciliere socială, nici măcar o sugestie în acest sens, Problema Jidănească a rămas complet netratată în Ungaria în ciuda insistențelor Führer-ului. Ca urmare, trupele nu înțeleg necesitatea luptei. Chiar dacă ofițerii s-au comportat bine aici și acolo, soldații i-au abandonat.

Împotriva tuturor așteptărilor, articolul meu „Războiul și Jidanii" a atras multă atenție, inclusiv în țările neutre. Am crezut că jidanii vor încerca să-l ignore. Dar nu este cazul. Este citat într-o măsură care este pur și simplu uimitoare. Acest lucru arată că jidanii sunt fie atât de proști încât lasă argumentele mele să iasă în lume, fie

că există unii oponenți ascunși ai jidanilor în toate birourile redacționale care își permit să folosească argumente antisemite în propriul mod. În orice caz, deja se poate considera un succes faptul că acest argument ajunge chiar și la națiunile străine. Fără îndoială va avea un impact…

Führer-ul vorbește mult despre baza spirituală a luptei noastre împotriva Uniunii Sovietice. El susține că antisemitismul – așa cum l-am cultivat și propăvăduit în Partid – trebuie să devină din nou punctul central al luptei noastre intelectuale. Se gândește mult la mișcarea antisemită din Anglia, deși este conștient că aceasta nu are organizație și prin urmare nu se poate manifesta ca un factor politic. Cu toate acestea, acest antisemitism este foarte incomod pentru guvernul Churchill.

Este comparabil cu eforturile antisemite ale unor organizații burgheze din Germania în vechile zile. Acestea, de asemenea, nu ar fi realizat nimic dacă mișcarea revoluționară Național-Socialistă nu ar fi preluat campania. Este clar că politica engleză, așa cum este practicată acum, nu va găsi favoruri în cercurile conservatorilor. De aceea, Führer-ul ne avertizează și să nu luăm comentariile presei engleze drept valoare absolută. În realitate, acestea sunt în mare parte doar recenzii ale presei jidănești. Conservatorii de multe ori au o opinie complet diferită. Dar nu vor vorbi pentru că se tem de teroarea jidănească ce domnește în public.

Problema Jidănească este rezolvată cel mai puțin satisfăcător de către maghiari. Statul maghiar este pătruns de jidani, iar Führer-ul în discuția sa cu Horthy nu a reușit să-l convingă de necesitatea unor măsuri mai dure. Horthy însuși, desigur, este profund implicat cu jidanii prin familia sa și va continua să reziste oricărei încercări de a aborda Problema Jidănească într-o manieră agresivă. El a adus o serie de contraargumente umanitare, care, desigur, nu se aplică deloc acestei situații. Nu poți vorbi de umanitarism când ai de a face cu jidani; jidănimea trebuie înfrântă. Führer-ul a depus toate eforturile pentru a-l câștiga pe Horthy de partea sa, dar a reușit doar într-o măsură foarte mică.

Estul va privi Europa pentru totdeauna ca pe o bijuterie atrăgătoare. Estul va încerca din nou și din nou să pătrundă în acest continent pentru a-l domina. Efortul nostru constant și neobosit trebuie, prin urmare, să se concentreze asupra măsurilor de precauție necesare. Dacă este adevărat astăzi că bolșevismul din Est este în mare parte sub conducerea jidănească și că jidanii sunt și influența dominantă în plutocrațiile occidentale, atunci propaganda noastră antisemită trebuie să înceapă de la acest punct. Jidanii trebuie să părăsească Europa. Aceasta este ceterum censeo [„propunerea mea”] pe care trebuie să o repetăm iar și iar în dezbaterea politică a

acestui război. Fiecare dintre noi trebuie să fie un Cato Național-Socialist. Numai când Europa va recunoaște natura imperativă a acestei cerințe național-socialiste, va putea să se simtă, măcar parțial, în siguranță.

10 Mai 1943 (II.8.255) L

Articolul meu împotriva jidanilor este încă un subiect foarte discutat. Este citat peste tot, chiar și în Londra. În opinia mea, Problema Jidănească este, în raport cu problema bolșevismului, cel mai bun cal de bătaie al nostru în grajdul propagandei. De aceea, atrag atenția asupra tuturor posibilităților extraordinare care ne sunt la dispoziție. Presa [germană] a fost convocată într-o conferință specială, unde li s-a clarificat că nu trebuie să scrie un articol anti-jidănesc în fiecare zi; cel mai important este ca ziarele noastre să aibă o orientare generală anti-jidănească.

Dar acest lucru este greu de realizat pentru vechii editori ai ziarelor burgheze. De aceea, mă bazez din nou, într-o mare măsură, pe tinerii editori național-socialiști din PK-uri. Aceștia ar trebui să contribuie la reîmprospătarea redacțiilor noastre din țară. Bătăliile din Ghetoul din Varșovia s-au liniștit în mare măsură. Am primit un raport secret despre întrebarea misterioasă cum au ajuns jidanii să dețină mari cantități de arme cu care s-au apărat. În mare parte, le-au cumpărat de la aliații noștri curajoși în timp ce se îndreptau spre casă și și-au vândut armele pe bani buni. Asta sunt soldații voștri!

11 Mai 1943 (II.8.270) L

Între timp, antisemitismul englezesc crește în forme remarcabile. În fiecare zi, există voci în presa britanică care se apără cu putere împotriva acestui „pericol”, cum spun ei, în viața publică. Este interesant în acest context că o mare parte din presa londoneză a publicat articolul meu împotriva jidanilor; de ce, nu înțeleg foarte bine.

Sunt jidanii atât de proști încât cred că acest lucru ar vorbi împotriva noastră și nu, dimpotrivă, ar întări sentimentul antisemit în Anglia într-o măsură considerabilă?

Comentariu - Thomas Dalton:

Următoarea este cea mai lungă intrare referitoare la jidani din întregul jurnal. Ea începe cu o altă privire asupra „Protocoalelor Înțelepților Sionului", amintind una dintre cele mai vechi înregistrări ale lui Goebbels din jurnal — vezi intrarea din 8 Aprilie 1924. Această intrare continuă cu observații mai mari, filozofice, despre rolul jidanilor în lume și despre cum ar trebui să răspundem. Este un eseu virtual în sine.

13 Mai 1943 (II.8.287-290) L

Am studiat din nou în detaliu „Protocoalele Înțelepților Sionului". Până acum mi s-a spus întotdeauna că nu sunt potrivite pentru propaganda actuală. Citindu-le astăzi, constat că le putem folosi foarte bine. „Protocoalele Înțelepților Sionului" sunt la fel de moderne astăzi ca atunci când au fost publicate pentru prima dată. Te miri de consecințele extraordinare cu care este caracterizată lupta jidănească pentru dominație mondială. Dacă „Protocoalele Înțelepților Sionului" nu sunt autentice, atunci au fost inventate de un critic strălucit al vremii. M-am dus la Führer în jurul prânzului pentru a discuta acest subiect.

El susține că „Protocoalele Înțelepților Sionului" ar putea să pretindă că sunt absolut autentice. Nimeni nu poate exprima lupta jidănească pentru stăpânirea lumii așa cum o fac chiar jidanii. Führer-ul este de părere că jidanii nu aveau nevoie să lucreze conform unui plan fix; ei lucrează conform instinctului lor rasial, ceea ce îi va face să acționeze iar și iar în același mod în care au făcut-o pe parcursul întregii lor istorii.

Problema jidănească va fi, crede Führer-ul, de importanță decisivă în Anglia. Trebuie doar să ajustăm cu isteține propaganda noastră la acest scop, nu trebuie să devenim prea apatici în abordarea noastră, și trebuie să o plasăm mai mult în știri decât în discursuri. În această etapă a războiului, propaganda are din nou o sarcină extraordinară de îndeplinit. Totuși, nu trebuie uitat că publicul englez nu este, desigur, la fel de deschis față de Problema Jidănească ca poporul German. Prin urmare, nu trebuie să lăsăm niciodată să se afle intențiile noastre, pentru a nu trezi niciun fel de suspiciune.

Dacă jidanii acționează conform instinctelor lor rasiale, asta nu înseamnă că nu există jidani europeni occidentali civilizați care ar fi, de asemenea, conștienți de intențiile secrete ale acestui instinct rasial. Ei lucrează nu doar pe baza rasei, ci și pe baza înțelegerii. Ca urmare, vor exista întotdeauna câțiva trădători ai rasei jidănești care, cu o sinceritate uimitoare, vor expune obiectivele jidănești în fața publicului. Nu se poate vorbi despre o conspirație a rasei jidănești împotriva umanității occidentale într-un sens plat; această conspirație este mai mult o chestiune de rasă decât de intenții intelectuale. Jidanii vor acționa întotdeauna conform instinctelor lor jidănești.

La intervale de timp, câte un jidov sau altul poate deveni conștient de dezvoltarea extraordinară a inferiorității rasei sale. Aceștia sunt defectori care, ca Weininger, izbucnesc brusc cu întregul adevăr și apoi, în cunoștință de cauză a inferiorității lor rasiale, în anumite circumstanțe — așa cum a făcut Weininger — își pun capăt vieții. Acești jidani pot fi considerați decenți doar prin moarte. Dacă ar fi trăit mai mult, nu au niciun dubiu că, mai devreme sau mai târziu, ar fi găsit drumul înapoi spre jidănie.

Jidanii sunt la fel peste tot în lume; fie că trăiesc în ghetoul din est, în palatele bancare din City sau Wall Street, urmăresc aceleași scopuri și, fără coordonare, folosesc aceleași mijloace. S-ar putea pune întrebarea aici: De ce există jidovi în ordinea mondială? Ar fi la fel ca și cum ai întreba: De ce există gândaci de cartofi? Natura este guvernată de legea luptei. Vor exista întotdeauna paraziți care vor accelera lupta și vor intensifica procesul de selecție între cei puternici și cei slabi.

Principiul luptei predomină și în conviețuirea umană. Trebuie doar să cunoști legile acestei lupte pentru a fi pregătit. Omul intelectual nu are o apărare naturală împotriva pericolului jidănesc pentru că este, în esență, rupt în instinctul său. Drept urmare, popoarele cu un nivel înalt de civilizație sunt cele mai vulnerabile. În natură, viața acționează întotdeauna în același mod împotriva parazitismului; dar acest lucru nu se întâmplă întotdeauna în existența națiunilor. Aceasta este, de fapt, sursa pericolului jidănesc.

Așadar, nu mai rămâne nimic pentru națiunile moderne decât să îndepărteze jidanul. Jidovii se vor apăra prin orice mijloace împotriva acestui proces gradual de distrugere. Unul dintre aceste mijloace este războiul. Așadar, trebuie să înțelegem că, în acest conflict între umanitatea Ariană și rasa jidovească, mai trebuie să ducem bătălii foarte grele, pentru că jidănimea a reușit conștient sau inconștient să aducă mari triburi ale rasei Ariene în slujba sa.

În orice caz, Führer-ul crede că jidănimea a stat adesea pe marginea dominării absolute a lumii. Dar chiar și atunci când se apropia de scop, a experimentat o cădere a îngerilor care a aruncat-o înapoi la cele mai primitive începuturi ale vieții sale rasiale. Acest lucru se va întâmpla din nou. Trebuie doar să rămânem la muncă cu răbdare și tenacitate și să nu ne lăsăm înșelați de eșecurile ocazionale.

Este aproape de neînțeles că jidanii nu au devenit niciodată înțelepți prin suferință. În Evul Mediu, în decursul unui secol sau două, ei au experimentat uneori cinci, opt sau zece expulzări violente din orașe, cu o vărsare de sânge care părea aproape insuportabilă; totuși, în momentul în care erau lăsați să intre înapoi în orașe, începeau din nou cu aceleași metode vechi. Acest lucru nu stă în intențiile lor, ci în predispoziția lor rasială.

De aceea, nu există nici o speranță de a-i readuce pe jidani în cercul umanității civilizate printr-o pedeapsă extraordinară. Ei vor rămâne veșnic jidani, așa cum noi suntem veșnic membri ai umanității Ariene. Jidanul a fost și primul care a introdus minciuna ca armă politică. Omul primitiv nu cunoștea minciuna, crede Führer-ul. Omul primitiv și-a făcut cunoscute sentimentele într-un mod primitiv prin sunete originale. Nu putea fi vorba de vreo intenție de a se deghiza. Omul primitiv nu avea nici un motiv să gândească așa ceva. Când simțea durere, făcea sunete de durere, și când simțea bucurie, făcea sunete de bucurie.

Desigur, cu cât omul s-a dezvoltat mai mult intelectual, cu atât a dobândit și abilitatea de a-și deghiza gândurile interioare și de a exprima lucruri diferite de ceea ce simțea. Jidanul, ca ființă absolut intelectuală, a fost primul care a învățat cum să stăpânească această artă. El poate fi, prin urmare, considerat nu doar ca purtător, ci și ca inventator al minciunii între oameni.

Pe baza atitudinii lor foarte materialiste, englezii acționează similar cu jidanii. Ei sunt Arienii care au dobândit cele mai multe trăsături jidănești. Totuși, poporul englez va experimenta o mare trezire față de problema jidănească. Această trezire va fi promovată și accelerată de propaganda noastră în orice fel. Cu cât ziua trezirii va veni mai repede, cu atât va fi mai bine pentru salvarea culturii occidentale și a societății umane occidentale. Propaganda trebuie să fie repetată. Führer-ul a spus din nou acest lucru. Cu cât propunem mai des tezele anti-jidănești, cu atât mai repede vor avea ele puterea de a învinge în cele din urmă. Sarcina noastră acum — și în special sarcina mea — este, la fel ca în cazul anti-bolșevismului, să abordăm problema antisemitismului. Führer-ul aduce o laudă înaltă pentru Dietrich Eckart ca

campion al unui antisemitism clar și superior intelectual. Din păcate, el nu mai este în viață. Ar fi putut fi un aliat important în această luptă.

Führer-ul acordă o importanță deosebită propagandei antisemitismului pentru englezi și alți prizonieri. Ei vor deveni mai târziu purtătorii credinței antisemite în țările lor. Voi face o întreagă serie de pliante antisemite pentru acești prizonieri și le voi prezenta într-un mod inofensiv. Nu trebuie, așa cum spune Führer-ul, sub nicio formă să ne descurajăm din a trata Problema Jidănească din cauza obiecțiilor intelectuale. Crimele jidănești trebuie denunțate fără milă, altfel oamenii nu vor înțelege ce vrem și ce intenționăm. În general, argumentele burgheze în acest context sunt complet irelevante. Cercurile intelectuale burgheze nu au înțeles lupta noastră nici înainte de preluarea puterii, cum ar putea să o înțeleagă acum!

Conform convingerii ferme a Führer-ului, Jidănimea Mondială se află în fața unei căderi istorice. Desigur, această cădere va dura ceva timp. Dacă jidovii, în multe secole, au „muncit" pentru a ajunge la înălțimile actuale, va dura câteva decenii pentru a-i arunca din putere. Aceasta este misiunea noastră istorică, care nu poate fi oprită de război, ci doar accelerată. Jidănimea Mondială crede că este pe cale să obțină victoria asupra lumii. Această victorie mondială nu va veni, ci mai degrabă o cădere mondială. Națiunile care vor fi primele să recunoască jidanul și să lupte împotriva lui vor stăpâni lumea în locul său.

În acest context, Führer-ul citează o mulțime de puncte de vedere extrem de interesante. El vorbește din nou despre juxtapunerile Kant-Schopenhauer-Nietzsche-Hegel. Consideră că Kant este un filosof în esență dinastic. Schopenhauer este pesimistul născut, care a adus împreună adversarii săi filozofici cu o mare bogăție de umor. Dar dacă Schopenhauer consideră că lumea este cel mai rău lucru conceput, iar omul este ființa cea mai disprețuită, el ar fi trebuit să tragă concluzia și, în loc să scrie 13 cărți, ar fi trebuit să se elibereze de această mizerie. Nu a făcut asta.

Nietzsche este, prin urmare, mai realist și mai consecvent. Nietzsche vede daunele lumii și ale rasei umane, dar trage din asta concluzia cerinței superomului — cerința pentru o viață intensificată. Prin urmare, Nietzsche este, desigur, mult mai aproape de punctul nostru de vedere decât Schopenhauer, oricât de mult am aprecia Schopenhauer în detaliu. Hegel este un prinț-servitor complet legat; el merită, după cum spune Führer-ul, chinul intelectual dur și necruțător pe care îl primește de la Schopenhauer. Pesimismul nu este suficient pentru a cuceri viața umană. Viața umană este subiectul unei lupte constante a elitelor. Cei care nu luptă vor pieri.

Filosofia are sarcina doar de a crește și facilita viața, dar nu de a o acoperi cu un văl pesimist.

16 Mai 1943

Mihai Antonescu a revenit ferm în poziția sa de influență. I-a reușit să recâștige încrederea Mareșalului, în special prin faptul că a jucat rolul de mediator între Mareșal și Curtea Regală. De asemenea, a invocat un argument eficient împotriva atacurilor care i se aduceau, spunând că este, înainte de toate, o persoană neplăcută pentru noi, deoarece apără cu atâta energie interesele României față de Germania. Oricum, trebuie să ținem cont de faptul că el va rămâne un factor semnificativ în politica română. Se zvonește chiar că Mareșalul ar avea intenția de a-l numi pe Mihai Antonescu prim-ministru.

19 Mai 1943 (II.8.322) L

Englezii și americanii nu discută aproape nimic altceva decât războiul aerian. Atacul lor reușit asupra barajelor germane a creat o mare senzație, atât la Londra, cât și la Washington. Desigur, ei știu exact ce au realizat prin acest atac. Fostul corespondent al agenției Reuter din Berlin, Bettany, a afirmat că planul atacului provenea de la un jidan care emigrase din Berlin. Am făcut ca această afirmație să fie scrisă ca un scurt articol de știri pentru ziarele din Reich, în special pentru zonele afectate de dezastru. Acesta arată încă o dată cât de periculoși sunt jidanii și cât de corect suntem noi în a-i pune sub custodie sigură...

Jidanii din City of London fac tot posibilul să prelungească războiul. Într-un raport bursier, afirmă deschis că o sfârșire bruscă a războiului ar duce la un „bear market" care ar distruge multe dintre averile jidovești. Folosim această admitere pentru a clarifica poporului englez unde pot găsi adevărații vinovați și adevărații profitori ai războiului. Nu poți decât să îți imaginezi ce puteri sunt în joc aici, pentru a adânci diferențele dintre puterile anglo-saxone și cele ale Axei. Dacă doar antisemitismul din Anglia ar putea fi adus la viață mai repede! Avem anumite abordări ici-și-colo, dar nu sunt încă suficient de semnificative pentru a da prea multă speranță viitorului.

26 Mai 1943 (II.8.370) L

Un raport interesant vorbește despre Conferința de la Casablanca. Conform acestui raport, s-a decis ca puterile anglo-saxone să creeze o patrie națională pentru jidani în Palestina după victoria lor finală. Această patrie națională urmează să găzduiască 20.000.000 de jidani. Acești jidani, însă, urmează să se ocupe în principal de sarcini intelectuale și manageriale; munca manuală urmează să fie făcută, conform deciziei de la Casablanca, de muncitori din Europa Centrală și, în special, din Germania. Pentru aceasta, ar fi necesară o reașezare pe scară largă care ar depopula într-o anumită măsură Europa Centrală. Poți doar să îți imaginezi ce se petrece în creierele acestor politicieni plutocrați dependenți de jidănime; dar știm și noi ce trebuie să facem pentru a proteja poporul German de un astfel de destin.

---

29 Mai 1943

La București, diplomații noștri nu mai intră în contact cu Mihai Antonescu. La Budapesta, au întrerupt complet legăturile oficiale cu guvernul ungar. Italienii încearcă să medieze și să restabilească pacea între statele Axei. Însă trebuie să insistăm ca atât în guvernul român, cât și în cel ungar, să aibă loc o serie de schimbări de personal, altfel nu vom putea lucra în mod de încredere cu partenerii noștri de alianță. În special, trebuie să cadă ministrul ungar al apărării. Este prieten cu englezii, de asemenea un prieten al jidanilor, și s-a exprimat într-un mod cu totul defavorabil față de Germania și întreaga politică și conducere a Axei. Dacă am avea măcar puțin spațiu de manevră, am putea să îi disciplinăm pe acești mici aliați.

Comentariu – Thomas Dalton:

La aproximativ două săptămâni mai târziu, Goebbels a publicat un alt eseu major despre jidani în Das Reich: „Forțele Motrice” (Die motorischen Kräfte). Aici el subliniază din nou că adevărata primejdie mondială o reprezintă jidanii bolșevici din Uniunea Sovietică, lucrând în conjuncție cu coreligionarii lor capitaliști. Ca dovadă, el citează decizia recentă a lui Stalin de a desființa Cominternul — o organizație dedicată revoluției comuniste globale. Aceasta a fost văzută de Germani ca un

artificiu menit să-i liniștească pe aliații occidentali ai lui Stalin, mai degrabă decât ca un efort sincer de a renunța la obiectivele revoluționare ale comunismului. La acest capitol, istoria tinde să le dea dreptate Germanilor. Reproduc acest articol integral:

FORȚELE MOTRICE

Nu poate fi ignorat faptul că antibolşevismul şi antisemitismul său asociat au crescut semnificativ în toate naţiunile beligerante în timpul desfăşurării acestui război, în special în ultimele şase luni. Aceasta este o consecinţă a duratei războiului, pe de o parte, dar şi a activităţii noastre educaţionale extraordinar de intensive asupra problemelor fundamentale ale acestei lupte globale care se extinde asupra întregii lumi.

Niciodată popoarele nu au fost atât de deschise către noi perspective şi cunoştinţe precum astăzi. Marea mizerie a războiului le trezeşte interesul pentru o explicaţie factuală a fundalurilor şi interconexiunilor acestui eveniment mondial tragic. Oamenii caută cauzele şi motivele pentru teribila catastrofă a naţiunilor. Deşi aceleaşi fraze superficiale vin din capitalele alianţei inamice, omul de rând caută în felul său o ieşire din dilema în care au căzut naţiunile şi continentele. Acest proces avansează încet şi abia dacă poate fi observat, dar progresul său, pe termen lung, nu poate fi trecut cu vederea. Este suficient să compari ziarele Englezeşti şi Americane din 1941, de pildă, cu cele de astăzi, pentru a vedea cu uşurinţă că a avut loc o revoluţie în gândirea publică, care a dus la opusul a ceea ce duşmanii noştri din acest război intenţionau.

Umanitatea trebuie să plătească un preţ foarte ridicat pentru acest proces de reeducare, dar el aduce beneficii substanţiale. Duşmanul nostru se retrage pretutindeni în faţa atacurilor noastre intelectuale şi ale viziunii noastre asupra lumii. Viziunea plutocratică-bolşevică-jidănească nu a făcut progrese în faţa opiniei publice mondiale, dar viziunile noastre au avansat. Tot mai mult, unul trebuie să cedeze locul, în timp ce celălalt înaintează.

De aceea, antibolşevismul şi antisemitismul cresc în semnificaţie în rândul tuturor popoarelor, chiar şi în ţările inamice, deşi poate nu sunt discutate public. Jidanii sunt în pericol de a pierde jocul, oricât de mult ar încerca să salveze ceea ce pot. Ei au început să se joace cu focul într-un mod imprudent, iar acum, treptat, popoarele afectate care au fost victimele dorinţelor şi capriciilor lor insidioase i-au văzut şi demascat.

După cum se știe, rasa jidănească depășește pe toate celelalte în înșelăciune publică și ascundere, fiind expertă în adaptarea sa la condițiile prevalente. Jidănimea practică mimetismul pretutindeni, oriunde este necesar și util. Experiența arată că această metodă este, de asemenea, doar o modalitate de a ține oamenii în întuneric. Ar fi naiv să credem că jidanii își schimbă planurile așa cum își schimbă înfățișarea.

La fel de flexibili și creativi cum sunt în alegerea tacticii, la fel de consecvenți și hotărâți sunt în a lucra spre scopurile lor politice și economice. Deoarece scopul lor este dominarea lumii, metodele lor trebuie să fie foarte flexibile și să nu intre în conflict cu condițiile existente în fiecare țară. În țările conservatoare, jidanii joacă rolul de a apăra statul, la fel cum în țările revoluționare sunt elementul subversiv. Totuși, ambele forme de ascundere sunt doar un instrument al dorinței lor rasiale determinate de a cuceri lumea. Atât plutocrația cât și bolșevismul sunt expresii caracteristice ale naturii jidănești. Pe scurt, ceea ce stă sub toate acestea este întotdeauna același lucru, oricât de diferite ar părea la exterior.

De mai bine de 20 de ani, propaganda național-socialistă a considerat ca principala sa sarcină explicarea pericolelor enorme care decurg atât pentru propriile națiuni, cât și pentru altele. În această bătălie, ea este principalul opozant al dorinței jidănești de dominare mondială. Jidănimea nu a lăsat niciun mijloc nefolosit pentru a rezista sau a devia loviturile grele pe care le-am dat.

Aceasta este de înțeles, având în vedere că este vorba nu doar de dominarea lumii, dar și de existența lor rasială continuă. Jidănimea nu are dificultăți în a-și schimba tacticile atunci când este necesar, aruncând metodele lor actuale de luptă și argumentare pe fereastră atunci când se dovedesc ineficiente sau nu duc la succes, și adoptând noi tactici fără ezitare. Având în vedere vestita vorbărie jidănească, aceasta funcționează doar pentru o perioadă scurtă de timp. Ei își pun toate cărțile pe masă de fiecare dată când cred că au suficiente cărți câștigătoare, gândind că au câștigat deja jocul. Noi, însă, rămânem pe urmele lor, nu le pierdem niciodată din vedere și urmărim manevrele lor tactice cu ochiul unui expert care a dobândit o vastă cunoaștere prin experiență. Jidanii nu pot să ne țină în întuneric. Ei știu acest lucru, asta explică de aceea ne urăsc cu o asemenea furie infernală.

Cel mai recent exemplu al unei astfel de practici jidănești este următorul:

De luni bune, am desfășurat o educație amplă, atât acasă, cât și în lume, despre natura bolșevismului, jidovismul și relațiile lor cu plutocrația internațională. Nu se poate nega că această propagandă are un impact treptat în țările inamice, să

nu menționez statele neutre. Au început să răsune voci din întreaga lume care dezvăluie îngrijorare crescândă cu privire la Chestiunea Jidănească, precum și față de bolșevism și plutocrație. Marele complot jidănesc este în pericol să-și piardă masca. Jidanii știu prea bine că nimic nu ar putea slăbi mai mult poziția lor decât o bătălie de la om la om, așa că își schimbă tactica. Decizia a fost, fără îndoială, elaborată de jidani în spatele lui Roosevelt și amplificată de jidani în spatele lui Stalin. Rezultatul a fost dizolvarea aparentă bruscă a Internaționalelor Comuniste. O piatră a fost îndepărtată din cale.

Este suficient să arunci o privire rapidă asupra acestei producții teatrale bine repetate între jidanii din Moscova și cei din Londra și Washington pentru a înțelege ce joc se joacă. Jidanii din Moscova au falsificat fără jenă data deciziei de dizolvare a Cominternului, stabilind-o înainte de sosirea scrisorii lui Roosevelt către Stalin. Jidanii din Londra și Washington au mimat uimirea, afișând entuziasmul public prealabil aranjat.

Jocul pe care l-au jucat a fost atât de obraznic încât aproape că era insultător. Jidanii nu țin prea mult la așa-numita opinie publică, și experiența arată că nu greșesc în totalite. Oricum, ei au încercat să convingă întreaga lume că acest truc grosolan a eliminat orice amenințare de a face lumea bolșevică. Ei au prezentat propaganda noastră ca pe o sperietoare de ciori(boogyman). Puterile din Kremlin erau „oameni onorabili" care au îndepărtat o muscă mică din drum, astfel încât nimic să nu stea în calea unei armonii perfecte între lumea bolșevică și cea plutocratică.

După cum am spus, întotdeauna există câțiva jidani idioți care, sub presiunea succesului aparent, își trădează adevăratele scopuri prin vorbărie inutilă. Așa s-a întâmplat și aici; ei s-au lăudat deschis că au învins propaganda noastră, al cărei efect l-au negat întotdeauna anterior, demonstrând astfel că aceasta influențase lumea și că scopul presupusei dizolvări a Cominternului era de a reduce acel efect. Nu este greu de spus că Kremlinul va găsi modalități de a promova revoluția bolșevică mondială fără existența oficială a Cominternului.

Considerăm că partidele comuniste din diferite țări, în special din Anglia, sunt mult mai periculoase, deoarece se prezintă ca fiind naționale și pot infecta viața publică fără piedici, în loc să fie văzute ca legiunea străină a lui Stalin. Acum, cu

siguranță, vor încerca să se infiltreze în mișcările muncitorești și sindicale, deoarece vechiul argument că primeau ordine din afacerea țării nu mai poate fi adus în discuție fără a ridica îndoieli cu privire la promisiunile făcute de aliații lor sovietici.

Se poate observa că această mișcare a Jidanilor Kremlinezi a fost gândită cu mare atenție și este cel mai bun exemplu al măsurilor înșelătoare bolșevico-jidănești. Fără noi, opinia publică mondială ar crede fără îndoială acest lucru. Jidanii din statele plutocratice — care colaborează atât de bine cu cei din Moscova — încearcă cu ardoare să convingă opinia publică americană că ultima barieră între înțelegerea intelectuală și filosofică totală dintre bolșevism și plutocrație a fost eliminată. Și deoarece democrația va pierde întotdeauna în fața radicalismului, trebuie să presupunem că Anglia și Statele Unite sunt într-un impas datorită deciziei de la Moscova pe care ziarele lor au primit-o cu atâta entuziasm.

Tacticile viitoare ale Kremlinului nu sunt greu de prezis. Știm cum comuniștii din Reich au urmat ordinele Moscovei înainte de preluarea puterii. Dacă erau interzișI într-o provincie Germană, se retrăgeau la Ajutorul Roșu sau în altă organizație pregătită pentru o asemenea eventualitate. Guvernele provinciale care nu aveau curajul să înlăture comunismul erau curând fericite să le permită din nou organizația oficială, astfel încât măcar o aveau sub control și puteau face ca conducerea lor să răspundă pentru politicile criminale;

între timp, organizațiile secrete erau complet necontrolate și constituiau un pericol public grav. Presupunem că această stare se va impune în curând și în Anglia și Statele Unite, iar noi nu vom ezita să reamintim periodic popoarelor afectate despre acest dezvoltament extraordinar de periculos. Este ridicol ca jidanii din Londra și Washington să încerce să convingă națiunile lor că înșelătoria Moscovei a distrus întreaga structură a propagandei Național-Socialiste. Nu suntem surprinși de decizia sovietică, ci o vedem doar ca o confirmare a bănuielilor noastre mai vechi. Noi nu vom fi cei afectați, ci mai degrabă acele națiuni care cad victimele acesteia — alegând să fie măcelărite cu cuțitul lor propriu, așa cum spune vechiul proverb German.

Întreaga înșelătorie este dovada clasică că partea inamică a căzut în cea mai mare criză spirituală posibilă. Semnele sunt evidente. Dacă bolșevismul își pune haina de oaie, de obicei are planuri imediate de a fi lupul. Așa va fi și aici. Jidanii joacă ultimele lor cărți. Atacul nostru lovește atât de puternic încât trebuie ori să lupte, ori să inventeze noi și noi mijloace de distragere a atenției. Rana purulentă a

umanității moderne a fost bandajată, dar continuă să putrezească. Va mânca în trup, deoarece ieșirea este blocată. Anglia și Statele Unite vor avea o experiență neplăcută. Cel care este hrănit de jidani moare.

Popoarele Axei sunt extrem de mulțumite că sunt singurele care au o viziune clară în mijlocul acestei lumi spiritual instabile și distruse. În general, ideile nu sunt foarte apreciate în timpul războiului. Totuși, ele sunt forțele motrice ale dezvoltărilor militare și politice. Războiul nu a distrus viziunile noastre, ci le-a confirmat. Cel care la început nu știa pentru ce luptăm și ce apăram, a devenit complet clar despre acest lucru pe măsură ce războiul a evoluat. Nimeni nu știe mai bine decât noi durerea și mizeria pe care războiul le aduce pentru poporul nostru.

Dacă insistăm constant ca oamenii să suporte chinurile sale, este pentru că știm că adevăratul iad ne așteaptă dacă vom ceda. Poporul nostru nu are altă alternativă decât să își facă datoria în fiecare zi. Indiferent cât de greu este, este totuși mai ușor decât ceea ce s-ar întâmpla dacă am eșua. În rândul jidănimii și al popoarelor subjugate de aceștia, ne confruntăm cu cel mai infernal inamic al vieții noastre naționale și al rasei noastre. Bătălia este una de viață sau moarte. Trebuie să o câștigăm, altfel totul s-ar pierde.

Acest război se dezvoltă pas cu pas. Inamicul își face mișcarea, noi facem pe a noastră. Este necesară o maximă efort. Trebuie să lucrăm cu ultimele noastre rezerve de putere fizică și spirituală, precum și cu nervii și inteligența noastră. Cel al cărui suflu se va epuiza primul, a pierdut. Să nu uităm niciodată că, în mijlocul furtunilor și suferințelor vremurilor actuale, trebuie să ne bazăm mereu pe forța noastră morală — căci aceasta este singura armă cu care ne putem apăra.

Comentariu - Thomas Dalton:

Cu războiul care acum se întoarce evident împotriva Germaniei, erau multe alte probleme mai urgente decât deportarea jidănimii. Ca urmare, găsim doar trei înregistrări relevante în ultimele șase luni din 1943.

11 Iunie 1943

Un ziar jidano-maghiar, „Magyar Nemzet”, publică ultimul discurs al lui Churchill pe larg, cu titluri uriașe și fără niciun cuvânt de critică. Reacția germană la acest

discurs este citată într-un mod atât de disprețuitor încât ai impresia că există aici o intenție clară. Ungurii duc în prezent o politică de o ticăloșie nerușinată. Fie ca Dumnezeu să ne dea cât mai curând prilejul să le plătim cu aceeași monedă.

25 Iunie 1943 (II.8.533)

Mussolini a devenit un om bătrân și epuizat. ... Oricum, [Führerul] nu are încredere în el. Mai mult, în Italia, jidanii nu au fost îndepărtați, ci doar așteaptă să le vină iarăși ora. Putem fi foarte mulțumiți că am urmat o politică radicală în ceea ce privește Problema Jidănească. Nu avem jidani în spatele nostru care să poată prelua moștenirea noastră.

3 Iulie 1943

Mihai Antonescu a făcut o vizită guvernului italian și, cu această ocazie, a avut o întrevedere și cu Papa. În Vatican a avut loc o discuție extrem de lungă. Este evident că în cadrul acestei întâlniri s-a discutat amănunțit despre posibilitatea unui compromis pentru pace. Mihai Antonescu face parte din cercul de trădătorori din Guvernul Român. De fapt, el a mai încercat în repetate rânduri să ia legătura cu Londra. Se poate doar ghici ce a discutat el cu Papa.

17 Iulie 1943 (II.9.116)

Am primit un raport neplăcut de la SD. Vor să transfere toate căsătoriile mixte de jidani din Köln, unde nu mai pot rămâne, la Berlin. Mă opun acestui lucru prin toate mijloacele. Este complet imposibil. Acum, din fericire, am făcut Berlinul aproape liber de jidani și nu vreau să iau familii de jidani din nou. Aceștia trebuie să fie

distribuiți în întregul Reich, iar eu sunt dispus să accept doar un anumit număr pentru Berlin.

Comentariu - Thomas Dalton:

La zece zile după înregistrarea de mai sus, britanicii au desfășurat prima lor mare campanie de bombardare, împotriva Hamburgului. Aproape 45.000 de persoane au murit, majoritatea femei, copii și vârstnici. A fost o crimă de război de cea mai mare magnitudine. Spre comparație, celebrul atac german asupra Londrei cunoscut sub numele de „Blitz" a omorât 32.000 de persoane și a fost desfășurat pe parcursul a aproximativ opt luni. Britanicii au omorât mult mai mulți civili într-o singură noapte.

24 Iulie 1943

„Pester Lloyd" publică un articol intitulat „Calea Ungariei". În acest articol, ziarul oficial maghiar încearcă, prin formulări camuflate și echivoce, să se poziționeze aparent de partea Puterilor Axei, dar în același timp să-și lase deschisă și o portiță către Puterile Aliate. Se neagă în articol că Ungaria ar fi inițiat negocieri de pace în vreo capitală inamică; totuși, modul în care este formulată această negare nu este deloc convingător.

2 Septembrie 1943

Situația de pe Frontul de Est va fi și subiectul discuțiilor pe care Führerul le va avea în următoarele zile cu Antonescu. La Antonescu însă nu există pericolul să dezertăm. El știe foarte bine ce ar însemna pentru România dacă, acum sau oricând, ar arunca arma în fața Uniunii Sovietice. Ca om de stat, Antonescu este unul dintre cei mai nobili și mai de încredere aliați ai noștri.

4 Septembrie 1943

Discuțiile Führerului cu Antonescu au decurs bine și fără niciun fel de fricțiuni. Antonescu este, așa cum am mai subliniat de nenumărate ori, unul dintre cei mai siguri aliați ai noștri. Din motive lesne de înțeles, cu privire la aceste discuții nu se va publica niciun comunicat.

10 Septembrie 1943

În Balcani, situația fierbe, firește, din ce în ce mai puternic. Ungurii nu știu exact ce să facă. Românii, deși se mențin fideli politicii și conducerii de război a Axei, îl au acolo pe Mihai Antonescu – un element nesigur. În Bulgaria, lucrurile sunt complet instabile. Führerul mi-a spus că acum se poate considera sigur faptul că Regele Boris a fost otrăvit. Medicii germani au confirmat acest lucru: a fost ucis cu otravă de șarpe. Încă nu se știe cine a fost făptașul. Medicii germani au dorit să efectueze o autopsie asupra trupului regelui, iar guvernul bulgar și-a dat acordul; dar familia regală s-a opus.

Nu este deloc exclus ca acest atentat să fi venit dinspre italieni. După trădarea lor recentă, sunt gata să cred orice despre regimul Badoglio și, în general, despre italieni. Cred că niciun alt popor din istorie nu s-a umilit și nu și-a pătat onoarea atât de adânc precum au făcut-o acum italienii. Deocamdată, sunt copiii drăgălași ai englezilor, dar în sinea lor englezii îi disprețuiesc. Ceea ce italienii au adus asupra lor vor ajunge să simtă pe propria piele peste luni sau ani. Führerul are unele temeri că englezii ar putea încerca acum o invazie și pe frontul de Vest. Desigur, acolo dispunem de linii de fortificații foarte solide, însă în spatele lor nu se află decât o rezervă firavă. Prin urmare, obiectivul nostru trebuie să fie ca, în caz de invazie, să-i respingem pe englezi și americani chiar de la primul atac. Ei nu trebuie, sub nicio formă, să pătrundă. Führerul privește o asemenea întreprindere cu speranță, deși, firește, îi provoacă și unele neliniști. Nu se poate nega că suntem, pretutindeni, puțin slabi la piept; dar, pe de altă parte, nici inamicul nu este liber să acționeze cum dorește. Deocamdată, cea dintâi datorie a noastră este să rămânem tari în interior și să ne strângem și concentrăm forțele.

23 Septembrie 1943

În privința posibilităților de trădare din rândul celorlalte state-satelit, Horthy ar vrea, desigur, să se retragă; însă Führerul a luat deja toate măsurile de precauție necesare. De altfel, la cea mai mică tentativă de trădare, ar muta două divizii de tancuri la Viena — ceea ce, cred, ar avea un efect foarte sobru asupra Ungurilor. Kailay, prim-ministrul său, este un adevărat porc. Totuși, nu se dă de gol; este prea prudent pentru a-și arăta cărțile. Prin urmare, deocamdată trebuie să afișăm o expresie politicoasă într-un joc deloc favorabil. Antonescu este un aliat de încredere — în măsura în care se poate spune asta despre un Balcanic. Totuși, și el se află sub influența coruptului și anglofilului Mihai Antonescu, care ar fi gata să abandoneze alianța mai degrabă astăzi decât mâine.

29 Septembrie 1943

În ceea ce privește situația politică din Italia, Ducele luptă acum cu disperare pentru recunoașterea sa. El a fost, firește, deja recunoscut de noi; japonezii s-au aliniat demersului nostru, la fel Românii, bulgarii, croații și slovacii. Ungurii, ca de obicei, ultimii la toate, mai invocă încă motive de drept constituțional ca să se poată eschiva de la o recunoaștere oficială.

7 Octombrie 1943 (II.10.72)

În legătură cu Problema Jidănească, [Himmler] oferă o imagine foarte sinceră și deschisă. El este de părere că putem rezolva Problema Jidănească pentru toată Europa până la sfârșitul acestui an. El susține cea mai radicală și dură soluție, și anume, că întreaga jidănime va fi scoasă precum o buruiană din pământ. Aceasta este cu siguranță o soluție consecventă, deși brutală. Trebuie să ne asumăm responsabilitatea de a rezolva complet această problemă în timpul nostru. Viitoarele generații cu siguranță nu vor mai avea curajul sau devotamentul de a aborda această problemă așa cum o putem face noi astăzi.

Comentariu - Thomas Dalton:

Pe 23 Octombrie, britanicii au bombardat orașul Kassel — alte 10.000 de decese civile.

21 Octombrie 1943

Este interesant că atât României, cât și ungurii au emis declarații destul de formale în care afirmă că nu au formulat niciodată pretenții teritoriale față de Uniunea Sovietică și că în niciun caz nu doresc să fie considerați state agresoare. Se vede limpede că astfel încearcă să se gudure puțin pe lângă inamic, ceea ce însă nu le va folosi la absolut nimic.

6 Noiembrie 1943

Mihai Antonescu a susținut un discurs oarecum bizar la Universitatea din București. Printre altele, a pledat pentru o nouă versiune a Păcii Westfalice. Totuși, nu cred că acest lucru reprezintă o ticăloșie clară, deși i s-ar putea atribui cu ușurință, având în vedere că Mihai Antonescu pare să nu aibă nici cea mai vagă înțelegere a ceea ce presupune, de fapt, Pacea Westfalică.

10 Noiembrie 1943

Primesc un raport detaliat despre cea mai recentă evoluție politică din Ungaria. Este orice altceva decât îmbucurător. În Ungaria sunt la lucru cercuri influente care navighează cu toate pânzele sus spre o ruptură totală cu noi. Regentul încearcă să creeze impresia că ar adopta o poziție neutră față de aceste tendințe. Lucrul acesta nu este însă deloc adevărat. Eu îl consider chiar sufletul acestei evoluții. Ungurii vor cu orice preț să obțină retragerea și a ultimelor contingente de trupe din Est.

Dacă englezii ar încerca o invazie pe Balcani, Ungaria ar fi primul stat care ar dezerta. În plus, ungurii au tot interesul să-și păstreze Armata intactă, deoarece continuă să cocheteze cu gândul de a-l folosi împotriva României. Comportamentul Ungariei este perfid și nerușinat. Slavă Domnului însă că la noi toți oamenii responsabili sunt perfect conștienți de aceasta și nimeni nu se lasă păcălit în privința politicii ungare și a loialității și fidelității conducerii maghiare. Dacă ungurii ar putea, ar prelua bucuroși rolul Italiei. Dar nu se poate spune decât: Vestigia terrent.

17 Decembrie 1943

În Ungaria au izbucnit din nou dezbateri despre jidani. Un membru cam nătâng al Camerei Superioare, ia apărarea prea-milostivilor și călduroșilor jidani. În același timp se pronunță împotriva 'încordării prusace', de parcă Ungaria ar fi un stat care duce război împotriva noastră. Pe deasupra, acest onorabil membru al Camerei Superioare cere ca Ungaria să preia conducerea micilor popoare ale Europei.

Nu poți decât să te iei cu mâinile de cap în fața întregii absurdități politice care într-o singură zi s-a vorbit în țărișoara asta.

21 Decembrie 1943

Ministrul de război român se pronunță într-un discurs public, în termeni extrem de duri, împotriva cererii puterilor inamice ca România să capituleze necondiționat.

Limbajul folosit de ministrul român al războiului este magnific. Nu poți decât să admiri poporul român și soldații săi. Mai târziu, România va trebui compensată și pe seama Ungariei; căci ceea ce va poseda fiecare stat după război va depinde de felul în care s-a dovedit, ca soldați și ca angajament, în acest război.

22 Decembrie 1943

Mareșalul Antonescu a acordat un interviu de o fermitate și bărbăție remarcabile. În acesta, el se îndreaptă împotriva defetiștilor, pe care îi compară cu acele insecte care ies la zbor doar pe vreme însorită. Totodată, a lansat o critică aspră la adresa unei democrații greșit înțelese și a respins cu hotărâre eticheta de dictator. Antonescu este un om drept, cu coloană vertebrală, cu care se poate lucra serios. Și trupele Românești de pe Frontul de Est luptă cu un curaj admirabil; un motiv în plus ca mai târziu să le dăm mână liberă dacă vor să se năpustească asupra ungurilor.

23 Decembrie 1943

Din România se aud, desigur, tonuri foarte revizioniste. Comandantul orașului București a rostit un discurs în prezența lui Antonescu, amintind de o declarație mai veche a acestuia: „Ridicați-vă ochii spre Carpați! Acolo se află dușmanul!” Și, într-adevăr, dușmanul este acolo; dar astăzi nu este prielnic să spui asta cu voce tare.

19 Ianuarie 1944

Trădările pe care ni le servește Ungaria depășesc orice imaginație. Se tot pretinde că Horthy nu are nicio legătură cu ele, dar eu cred că doar se ține abil în spate ca să nu se compromită față de noi. Acum, în cercurile influente ungare se urmărește planul de a reface o monarhie dunăreană în care Ungaria – așa cum speră magnații de la

Budapesta – să dețină supremația. Vor să-l aducă pe arhiducele Carol în Europa, să-i ofere un refugiu în Spania sau Portugalia și să-l țină deocamdată „la rece”.

Probabil că ungurii ar rămâne uluiți dacă, într-o bună zi, hoardele bolșevice ar apărea în fața porților lor și ar pune capăt brusc întregului vis monarhic.

25 Ianuarie 1944

După-amiază discut cu Hewel situația politică externă. Îmi face un tablou destul de dezolant.

Din Italia nu mai putem scoate nimic. Ducele nu mai are putere, fascismul nu mai are niciun sprijin în popor. În plus, italienii sunt leneși, fricoși și ar trece cât ai clipi de partea inamicului. Despre unguri nici nu mai vorbesc: trădarea e la ei la ordinea zilei. Dacă nu le-ar fi frică de noi și dacă nu s-ar teme că Românii vor năvăli peste ei și le vor lua înapoi teritoriile răpite, demult ar fi fost la englezi. Nici pe Români nu ne mai putem baza prea mult. Statul stă și cade cu mareșalul Antonescu. Omonimul său, Mihai Antonescu, este un trădător patentat și deja conspiră cu partea cealaltă. Aici ne ajută însă faptul că bolșevismul se află chiar la porțile României. De aceea, loialitatea lor față de alianță – care a devenit o simplă chestiune de oportunitate – nu poate fi pusă la îndoială. În rest, Românii se bat admirabil pe front.

Führerul apreciază relația aliaților noștri cu noi exact la fel ca mine, cam în liniile pe care le-am discutat cu Hewel. De la ei nu mai avem ce spera prea mult. Toți se feresc de orice datorie sângeroasă a războiului. Ungurii, în special, vor acum să-și retragă și ultima divizie de pe Frontul de Est. Chiar în seara asta vine înadins atașatul militar ungar la Führer ca să-i țină o prelegere în acest sens. Führerul nici Românilor nu le mai acordă o încredere deplină. De aceea își scrie scrisorile către Antonescu într-un stil cu totul publicistic, astfel încât să poată fi publicate oricând. Desigur, încă nu are nicio suspiciune concretă față de mareșal, dar cine știe cum se pot întoarce lucrurile.

25 Februarie 1944 (II.11.348)

Așa cum jidanii au fost loviți în Germania, tot așa vor fi loviți în întreaga lume. Ceea ce am lăsat în urmă în lupta noastră pentru putere, națiunile inamice încă au în fața lor; dar, așa cum subliniază Führerul, ceea ce jidanii din Germania au lăsat în urmă, încă trebuie să înfrunte în Anglia și America.

28 Februarie 1944

Vizita lui Antonescu la Obersalzberg se desfășoară conform programului. Domnește o atmosferă deosebit de bună și pozitivă. Era și de așteptat. Antonescu face parte dintre acei oameni care nu se lasă ușor doborâți de eșecuri militare.

29 Februarie 1944

Mihai Antonescu l-a primit pe domnul nostru von Gregory pentru a-i expune viziunile sale politice. A afirmat că România se situează, în orice condiții, ferm și fără rezerve împotriva Bolșevismului și că vede în această confruntare o luptă pe viață și pe moarte. El își imaginează o Europă nouă, în care să fie inclusă și Anglia, și crede că ar fi posibil ca Marea Britanie să fie atrasă în această direcție și, cu sprijinul ei, Bolșevismul să fie înfrânt definitiv. Este însă prea frumos ca să fie adevărat. Führerul a încercat de nenumărate ori să obțină acest lucru, dar toate încercările au eșuat complet. Ceea ce nu i-a reușit în anii trecuți nu îi va reuși în acest moment nici lui Mihai Antonescu. Astfel de evoluții trebuie lăsate să se maturizeze și nu pot fi forțate dintr-o dată.

2 Martie 1944

Totuși — în special Mihai Antonescu, care insistă cel mai mult —ar dori ca noi să găsim o formulă de compromis cu Anglia. Vizita lui Ion Antonescu la Cartierul General al Führerului le-a ridicat din nou moralul Românilor. Führerul le-a promis că frontul va fi menținut înaintea graniței Române. Și, într-adevăr, avem toate

șansele să reușim, deoarece am pregătit întăriri considerabile pentru acest sector, care vor sosi în curând. Trebuie neapărat să-i menținem pe Români în coaliția noastră, căci suntem dependenți de petrolul lor. România nu este la fel de vulnerabilă precum Finlanda, pentru că la ei nu există un parlament în sens democratic. Poporul Român este în proporție de 80 % alcătuit din țărani și urmează ceea ce poruncește guvernul.

4 Martie 1944 (II.11.403)

Doar cu Problema Jidănească am urmărit o politică atât de radicală. A fost corectă, iar astăzi suntem beneficiarii acesteia. Jidanii nu ne mai pot face niciun rău. Totuși, înainte de a aborda Problema Jidănească, s-a subliniat din nou și din nou că aceasta nu poate fi rezolvată. Se vede cum este posibil, dacă cineva își dorește acest lucru. Desigur, dar un om burghez nu poate înțelege asta.

Führerul este acum ferm hotărât să rezolve și problema ungară. Ungurii comit trădare pe bandă rulantă. Li s-a dovedit de zeci de ori, dar nu reacționează în niciun fel la protestele noastre. Führerul nu mai are chef să lase situația din Ungaria să degenereze exact așa cum s-a întâmplat cu cea din Finlanda. Trădarea trebuie pedepsită. În consecință, Führerul vrea să acționeze acum. Intenționează să destitue și să aresteze guvernul ungar, să-l ia în custodie pe Horthy și să încerce să instaleze un regim Imrédy. Imrédy ar fi fără îndoială dispus să preia frâiele în Ungaria, cu condiția ca Românii să nu vină imediat cu pretenții teritoriale, pe care Imrédy, firește, nu le-ar putea accepta. De aceea, Führerul vrea să exercite presiune asupra Românilor să stea cel puțin deocamdată liniștiți – ceea ce va fi extrem de greu de obținut de la ei.

Și pentru asta Führerul îmi cere să mă pregătesc, astfel încât, de îndată ce lucrurile pornesc, să fim în măsură să intervenim imediat cu materialul propagandistic necesar.

Nu va fi greu; căci ungurii au comis atâtea trădări, pe bandă rulantă, încât e suficient să băgăm mâna în arhive.

Comentariu - Thomas Dalton:

Ungaria iese acum în prim-plan. Cu lucrurile arătându-se destul de proaste, liderii unguri Horthy și Kállay au încercat să iasă din Axă și să negocieze un armistițiu independent. Hitler nu a acceptat acest lucru și a ocupat țara pe 19 Martie. Germanii au instalat atunci pe Dome Sztojay ca prim-ministru. În timp ce Horthy rezistase deportărilor jidănești, Sztojay a cooperat imediat. La acea vreme, Ungaria avea aproximativ 760.000 de jidani, dintre care aproximativ o treime — cam 230.000 — erau la Budapesta. Ghetoizarea jidănimii a început imediat după ocupare; deportările aveau să înceapă două luni mai târziu, la mijlocul lunii mai. Aproape toți deportații au fost duși la Auschwitz: pentru muncă forțată, conform lui Goebbels, sau pentru a fi gazați, conform istoricului expert tradiționalist în holocaust.

5 Martie 1944

În România, o noutate importantă este faptul că Ministerul Propagandei a fost desființat, iar atribuțiile lui au fost împărțite între diverse ministere. Mihai Antonescu și-a însușit partea esențială și, astfel, a preluat în mâinile sale întreaga politică românească de informații și propagandă. Acest lucru îi aduce, firește, un considerabil spor de putere. Mihai Antonescu știe foarte bine – și este destul de inteligent ca să înțeleagă asta – unde se află adevăratele baze ale puterii.

8 Martie 1944

Horthy i-a cerut Führerului, printr-o scrisoare, retragerea ultimelor divizii ungare de pe Frontul de Est. Prin urmare, a sosit cu adevărat momentul să trecem la acțiune în Ungaria. Mi se pare semnificativ faptul că tocmai în clipa în care situația pe Frontul de Est devine critică, Horthy nu trimite divizii noi, ci vrea să le retragă pe cele vechi. Întreaga politică ungară este pătrunsă de intenții de trădare. Ungurii ar sări de pe corabia noastră încă de azi, nu de mâine, dacă ar putea face asta fără risc.

Dar Führerul le va pune un zăvor în fața acestor planuri.Vom face tabula rasa în Ungaria și vom pune la respect această haită de trădători.

13 Martie 1944 (II.11.462)

Colonelul Martin tocmai s-a întors din Berchtesgaden, unde a fost informat de superiorii săi despre acțiunea care urma să aibă loc în Ungaria. Se întoarce cu mine la Salzburg, explicându-mi situația pe drum, iar eu îi voi da ghidurile corespunzătoare pentru propagandă. ... Este foarte important să ocupăm imediat stațiile de radio ungurești pentru a putea captura imediat propaganda publică. Îi dau lui Martin ghiduri pentru propagandă. Propaganda noastră trebuie să fie orientată împotriva plutocrației, oricărei reacții sociale și jidănimii. Ungaria are 700.000 de jidani; ne vom asigura că nu vor scăpa din mâinile noastre.

Acțiunea împotriva Ungariei îmi va aduce o grămadă de muncă suplimentară. Dar o accept cu plăcere. M-am enervat și m-am înfuriat atât de des din cauza ungurilor, încât însăși desfășurarea acestei acțiuni va însemna pentru mine o adevărată eliberare sufletească.

15 Martie 1944

Acțiunea împotriva Ungariei va începe totuși între 18 și 20 martie.

A fost din nou devansată pentru că ungurii au mirosit ceva. În public au început să circule zvonuri, iar guvernul ungar a întrebat oficial OKW-ul, prin ministrul lor al războiului, ce înseamnă concentrările noastre de trupe.

Jodl a răspuns în numele Führerului cu o scrisoare extrem de dură, respingând categoric orice asemenea intenții. În plus, i-a întrebat cum de le vin în cap astfel de afirmații absurde și de ce, în calitate de putere aliată, întrețin totuși un serviciu de informații împotriva noastră. Între timp, pregătirile pentru acțiune continuă. Trebuie puțin accelerate, căci cu cât intrăm mai repede în posesie, cu atât mai bine.

Dacă la executarea acțiunii vor apărea dificultăți, Führerul intenționează să le dea Românilor mână liberă. Atunci ungurii vor avea ce vedea.

De altfel, este absolut scandalos ca, în timp ce noi ducem lupta decisivă pentru supraviețuire împotriva Uniunii Sovietice, atât ungurii, cât și românii să țină concentrare masive de trupe la granița dintre ei.

Dacă am avea aceste divizii combatante disponibile aici, la Est, am putea rezolva multe dintre dificultățile care astăzi par aproape de netrecut.

16 Martie 1944 (II.11.490)

Șase mii de jidani mai trăiesc în Berlin, parțial privilegiați și parțial tolerați. Îi urmăresc și voi încerca să-i deportez la prima ocazie.

Englezii afirmă acum că Românii ar fi început negocieri. Un Prinț Știrbey ar fi apărut la Ankara cu propuneri de pace. Se spune că ar acționa din însărcinarea lui Maniu — cel considerat drept 'omul momentului' —și că, poate, și Mihai Antonescu l-ar sprijini din umbră. Deocamdată însă sunt doar zvonuri; totuși trebuie să rămânem vigilenți, ca să nu avem parte de vreo surpriză la București.

18 Martie 1944

Așa-numita misiune oficială sau semi-oficială a Prințului [Știrbey] este dezmințită categoric de autoritățile de la București. În plus, presa Română se poziționează foarte dur împotriva Prințului[Știrbey].

19 Martie 1944

De pe Frontul de Est nu avem nimic îmbucurător de raportat. Aici am ajuns într-o situație extrem de grea. Criza s-a agravat și mai mult. Sovieticii nu doar că au ajuns la Nistru, dar l-au și trecut și se află deja dincolo de granița română. Prin aceasta, desigur, s-a creat și pentru România o problemă de o gravitate extraordinară. A devenit extrem de urgent ca Führerul să facă acum tabula rasa în Ungaria, măcar pentru a ne asigura liniile de aprovizionare.

Înalții conducători ungari s-au întâlnit cu Führerul la Klessheim: Horthy și șeful său de stat major, dar nu și prim-ministrul Kállay.

Negocierile s-au prelungit toată ziua și au fost duse de partea ungară cu o încăpățânare extraordinară. Führerul le-a aruncat în față întreaga gamă a reproșurilor și nu s-a ferit să spună lucrurilor pe nume. Nici intențiile sale nu și le-a ascuns.

Ungurii s-au împotrivit cu mâinile și cu picioarele, iar discuțiile au fost întrerupte fără rezultat. Seara, la ora 20:00, ungurii urmau să plece înapoi spre Budapesta și totul era deja pregătit pentru plecare, când Horthy i-a cerut brusc Führerului o ultimă întrevedere.

Șeful statului major a subliniat că Horthy nu înțelesese corect intențiile Führerului și că abia în cursul după-amiezii oamenii săi i le explicaseră clar.

În discuția finală – care a avut un caracter aproape tragicomic, pentru că ungurii stăteau deja în paltoane – s-a stabilit că nu vor opune nicio rezistență.

S-a ajuns la un fel de înțelegere verbală care ne lasă mâna complet liberă. Duminică totul va decurge conform planului stabilit de Führer.

În schimb, ungurii au cerut ca, dacă nu există rezistență, nici noi să nu recurgem la arme – ceea ce este, evident, de la sine înțeles. La început, Horthy a fost profund șocat de intențiile Führerului; acum însă îl roade cu siguranță conștiința vinovată și, mai ales, îi este frică să nu bombardăm Budapesta. De aceea, până la urmă a cedat.

Orele întregi în care s-a încruntat și a tunat nu i-au folosit la nimic. Führerul are, în astfel de situații, nervii mai tari și a așteptat liniștit să-i vină ceasul.

La final, Horthy a declarat că pleacă de la Führer ca prieten. În orice caz, n-ar fi spus asta dacă în spatele Führerului nu s-ar fi aflat forța armată a Wehrmacht-ului german.

Trebuie să facem totul acum ca pliantele noastre– care au fost deja distribuite trupelor – să nu mai ajungă să fie împărțite; căci limbajul lor este destul de dur și, dacă ar fi răspândite, ar putea provoca mari necazuri.

Ne aflăm din nou în fața aceleiași situații neplăcute ca la ocuparea Austriei, când și atunci, în ultimul moment, a trebuit să retragem pliantele foarte tăioase îndreptate împotriva guvernului Schuschnigg. Întreaga operațiune din Ungaria urmează să se desfășoare acum în mod revoluționar, cruțând pe cât posibil onoarea armatei maghiare. Dar acțiunea propriu-zisă se desfășoară cu toată amploarea.

Românilor li se înmânează o notă diplomatică prin care li se comunică faptul că, în lumina situației extrem de critice de pe flancul sudic, Wehrmacht-ul German s-a văzut nevoit să declare Ungaria zonă de operare în spatele frontului.

Aceasta este necesar mai ales pentru ca Românii să nu intervină și ei militar în acțiune și să creeze o harababură aproape imposibil de descurcat ulterior.

20 Martie 1944

Acțiunea din Ungaria decurge complet conform planului. Dimineața devreme blocăm tot traficul telegrafic și telefonic cu Budapesta, astfel încât nicio știre despre acțiune să nu poată ajunge în străinătatea neutră sau inamică. Străinătatea este complet în ceață în privința acțiunii care se desfășoară în Ungaria – sau, mai exact, habar nu are de ea. Acțiunea propriu-zisă este prezentată sub titulatura „apărarea Carpaților"; cu alte cuvinte, este montată mai degrabă politic decât militar.

În condițiile în care sovieticii au obținut succese atât de însemnate în sud, este necesar – subliniez – să ne asigurăm liniile de comunicație din spate și, prin urmare, să transformăm Ungaria în zonă de operațiuni a armatei din spatele frontului.

Cenzura totală asupra știrilor face ca acțiunea să se desfășoare în liniște deplină. Seara sosește o imagine de ansamblu a evenimentelor din Ungaria. Totul a decurs conform planului. Obstacole politice sau militare nu au apărut.

Führerul șterse încă de la prânz, la propunerea mea, orice referire la acțiunea ungară din comunicatul OKW, deoarece aceasta trebuie prezentată politic, nu militar. Consiliul Coroanei ungar este în ședință permanentă. Guvernul urmează să fie restructurat din temelii și aliniat intereselor noastre.

De asemenea, toate arestările pe care le-am plănuit au reușit fără nicio problemă: i-am prins deci pe principalii trădători.

Dezarmarea se efectuează doar parțial, deoarece pe cealaltă parte a armatei ungare vrem să o folosim în scopurile noastre.

21 Martie 1944

Antonescu a fost chemat la Führer. Acesta dorește să-i explice că armata Română trebuie mobilizată, într-o măsură mult mai mare, pentru apărarea graniței naționale. În aceste zile, Bucureștiul pare un adevărat mușuroi de furnici. Pe de o parte, autoritățile privesc cu teamă spre granița României, deja trecută de Sovietici; pe de altă parte, se speră că, profitând de evenimentele din Ungaria, situația din Ungaria să ofere prilejul de a rezolva prin forță disputele teritoriale cu Ungaria.

Protecția graniței Românești este acum, firește, problema nr. 1 a conducerii războiului nostru în Est. României i s-a cerut să se mobilizeze în proporție mult mai mare. Impunerea acestei cereri va fi sarcina principală a discuțiilor dintre Führer și Antonescu.

Ungurii au fost puși la respect. Acțiunea noastră în Ungaria a decurs perfect conform planului. Unitățile se află la vest de Budapesta. Parașutiștii au ajuns la timp în capitală. De asemenea, von Weichs și-a instalat deja cartierul general în Budapesta.

Populația s-a raportat în ansamblu pozitiv la acțiunea germană. Noi depunem, firește, toate eforturile ca onoarea lor să rămână neștirbită. Vom putea trage cu siguranță multe foloase de aici.

Unele dintre unitățile noastre au fost deja retrase, deoarece trupele nu au opus rezistență nicăieri.

Führerul l-a numit pe Veesenmayer trimis special la Budapesta; acesta și-a și început activitatea și este în plin proces de formare a unui nou guvern. Veesenmayer negociază toată ziua în legătură cu formarea noului guvern. Fostul prim-ministru Kállay a fost arestat. Șeful actual al Marelui Stat Major al armatei Honvéd a protestat, ce-i drept, dar protestul său nu i-a folosit la nimic.

Noul guvern urmează să-i fie propus lui Horthy de către Veesenmayer; odată ce va fi aprobat de noi, Horthy nu va mai putea să-și refuze acordul. Vrem cu orice preț să-l aducem la putere pe Imrédy. Acesta încă se împotrivește din răsputeri, pentru că nu vrea să colaboreze cu Horthy – în ultima vreme a fost tratat prea prost de către el. Totuși, exercităm presiuni asupra lui și, probabil, va ceda în cele din urmă.

22 Martie 1944

Între Imrédy și Horthy nu se poate ajunge la nicio înțelegere.

În locul lui, guvernul urmează să fie preluat acum de Sztojay, fostul trimis ungar la Berlin.

Întocmirea listei cabinetului ridică dificultăți uriașe. Horthy se dovedește extrem de încăpățânat și încearcă să-și impună voința proprie, oarecum senilă. Cu toate acestea, toate acțiunile noastre militare au decurs conform planului.

Am ocupat punctele decisive ale vieții publice și ale puterii ungare; tot ce contează cu adevărat se află în mâinile noastre.

Faptul că Horthy creează cele mai mari greutăți ține probabil de anturajul său. Acesta vrea să păstreze cât mai multă putere posibil în propriile mâini. Așteptăm cu declarația publică până când guvernul ungar va fi definitiv constituit; am prefera ca „cazul Ungaria" să fie prezentat publicului de la Budapesta, și nu de la Berlin.

Din cauză că nu dăm nicio declarație oficială, în plan propagandistic am fost puși destul de mult în defensivă în privința Ungariei. Acest lucru nu împiedică însă desfășurarea liniștită a acțiunii propriu-zise.

23 Martie 1944 (II.11.530-531)

După-amiază dăm publicității de la Budapesta un comunicat MTI.

În el se vorbește despre lupta noastră comună împotriva bolșevismului și despre hotărârea Ungariei de a continua acest război alături de noi cu loialitate neclintită; că, în acest scop, Armata Germană și-a luat poziții în Ungaria; că Sztojay a format un cabinet.

Ca adjunct al său a fost numit fostul ministru. În rest, cabinetul este alcătuit aproape exclusiv din oameni ai lui Imrédy. Sztojay este, ce-i drept, o personalitate foarte slabă, cu care vom putea face cu siguranță tot ce vrem. Totuși, îl privim pe Sztojay doar ca pe o soluție de circumstanță. În momentul de față însă nu se mai putea face nimic cu Horthy.

Horthy s-a dovedit extrem de încăpățânat, încât Führerul a fost uneori hotărât să strângă mai tare șurubul pe cale militară. Eu consider totuși că, din punct de vedere politic, e mai bine că am ajuns la rezultat în felul acesta. Kállay s-a pus sub protecția directă a lui Horthy și de aceea nu a putut fi arestat.

Nici jidanii nu sunt deocamdată arestați, ci doar închiși în ghetouri. Îi putem folosi foarte bine chiar și așa la Budapesta, pentru că servesc într-un fel ca ostatici împotriva atacurilor aeriene inamice.

Budapestenii au fost întotdeauna convinși că, atâta timp cât jidanii se află în capitala ungară, aceasta nu va fi atacată de aviația inamică. Să vedem dacă vor avea dreptate.

24 Martie 1944

Chestiunea ungară este discutată, în mod surprinzător, chiar și în tabăra inamică într-o manieră destul de pozitivă pentru noi.

Englezii nu recurg la amenințări sălbatice, cum obișnuiau întotdeauna în astfel de cazuri, ci manifestă măcar un rest de înțelegere față de felul nostru de a acționa.

În statele neutre reacția este una de respect profund. Motivele sunt cât se poate de evidente.

Odată ce bolșevismul se apropie tot mai mult de Europa, statele neutre au o frică de moarte de el și sunt bucuroase că Reichul le scutește de osteneala de a-l opri.

Turcia și Elveția se întrec în deosebi una pe cealaltă în a ne recunoaște meritele pentru această acțiune. La Londra, desigur, au dreptate când spun că guvernul pe care l-am format nu cuprinde decât oameni de mâna a treia. Și așa și trebuie să fie.

Noi nu avem niciun interes ca în acest moment să instalăm la putere în Ungaria un guvern puternic. Ambasadorul ungar la Stockholm, Ullein-Reviczky, își anunță refuzul de a se supune noului guvern ungar. Era oricum cunoscut ca anglofil convins, e căsătorit cu o englezoaică și fusese trimis de fapt de Horthy la Stockholm tocmai pentru a putea eventual întinde antene de pace.

Acum face impresia unui tăbăcar mâhnit căruia i-au fugit pieile pe apă.

25 Martie 1944

Kállay a fugit, de altfel, din protecția lui Horthy și s-a refugiat la delegația turcă din Budapesta. Acolo se află acum sub scutul extrateritorialității turcești. Ministrul de externe turc, Menemencioglu, îl roagă pe von Papen să ne întrebe dacă nu am fi dispuși să-l lăsăm pe Kállay să iasă din delegație și să plece în Turcia.

Cu aceasta, Menemencioglu ne adresează o cerere de o impertinență rară. La ordinul Führerului, Ribbentrop îi dă o replică clasică: anume că la Berlin s-ar dori ca Menemencioglu să-și repete rugămintea încă o dată în limba franceză, deoarece se presupune că a intervenit o eroare de traducere; nu se poate concepe că ministrul de externe turc ne-ar adresa într-adevăr o asemenea pretenție.

La Budapesta lumea se miră că îi punem sub lacăt exact pe adevărații trădători.

Din asta se poate vedea că, de data aceasta, am fost extrem de bine informați în legătură cu situația internă din Ungaria și cu distribuția reală a puterii.

Chestiunea ungară rămâne în continuare o mare senzație.

Presa din Stockholm, în special, se avântă în cele mai năstrușnice combinații și speculații cu privire la evoluția din Ungaria. Se pare că inamicul și-a stabilit tocmai la Stockholm una dintre principalele centrale ale propagandei sale de incitare. Ambasadorul ungar la Stockholm nu are însă prea mult noroc cu „dezertarea” sa de la Budapesta: atașatul său militar, împreună cu adjuncții, nu s-au alăturat gestului său. În schimb, ambasadorul ungar de la Helsinki face cauză comună cu el.

Amândoi publică împreună un așa-zis „mesaj Kállay” complet fabricat – mesaj care, doar din acest motiv, nu poate fi autentic, deoarece Kállay nu are absolut nicio posibilitate de a lua legătura cu exteriorul. E bine totuși că acești ambasadori se demască singuri tocmai în ora critică. Ei oferă acțiunii noastre din Ungaria cel mai bun profil posibil. Acum putem vedea limpede unde stau adevărații dușmani ai colaborării Ungariei cu Reichul.

Prințul Știrbey, trimisul Român pentru negocierile de pace, a purtat într-adevăr discuții la Ankara și la Cairo. Sovieticii însă i-au înaintat o propunere de-a dreptul de neînchipuit. Regele României ar trebui să abdice și să rămână doar Duce de Ardeal; Basarabia urma să fie cedată Sovieticilor, la fel și toate porturile Românești de la Marea Neagră, cu excepția Constanței, care ar trebui neutralizată; în plus, Sovieticii revendicau o influență decisivă asupra petrolului Românesc. Cu alte

cuvinte, România era chemată să-și pună singură ștreangul de gât, de care avea să fie apoi spânzurată.

Aflăm însă că Mihai Antonescu se află, de fapt, în spatele misiunii prințului Știrbey. Iar Mihai Antonescu s-a remarcat mereu prin acțiuni imprevizibile și stranii. Sunt convins că, dacă ar avea ocazia, ar încerca să scoată România din coaliția noastră. Dar, desigur, vom ști să prevenim asta.

26 Martie 1944

Dacă Românii mai sunt acum în stare să depășească încă o dată criza, mi se pare destul de îndoielnic.

Până aproape de ultimul moment, ei și-au ținut cele mai bune divizii la granița cu Ungaria, iar ungurii, firește, și-au ținut la rândul lor cele mai bune divizii la granița cu România.

Acum riscă să plătească scump pentru asta, așa cum, în general, în politică nu există abatere de la linia mare fără ca până la urmă să nu plătești amar.

Convorbirea dintre Führer și Ion Antonescu a decurs foarte pozitiv.

Antonescu vrea acum să angajeze întreaga forță militară a României pentru apărarea frontierelor sale. A lăsat o impresie foarte energică prin propunerile sale. La 19 Martie a fost decretată mobilizarea generală Românească. Aceasta necesită însă circa 40 de zile pentru a intra complet în vigoare. Este o perioadă destul de lungă și cine știe ce se va mai întâmpla în aceste aproape șase săptămâni.

În Ungaria se face acum măcar o curățenie modestă.

Ambasadorii rebeli sunt deposedați de cetățenia ungară, în frunte cu Ullein-Reviczky, care este, după cum se știe, un supus absolut al politicii engleze.

Ungurii, în schimb, continuă să tragă de timp și să fie extrem de apatici. Încă nu și-au dat seama ce oră a venit.

De aceea trebuie să luăm în Ungaria măsuri mult mai severe. Führerul este profund iritat de lentoarea și neglijența guvernului ungar și deja se gândește serios să pună oameni noi în fruntea țării.

Mai ales dezertarea în serie a ambasadorilor unguri l-a supărat profund pe Führer. Este, la urma urmei, o dovadă clară că ungurii au avut într-adevăr intenția de a comite trădare. Cinci noi divizii ungare urmează să fie trimise pe Frontul de Est. Dacă vor fi însă la înălțimea așteptărilor este extrem de discutabil.

1 Aprilie 1944

În Ungaria se face tabula rasa. Partidul Social-Democrat și Partidul Micilor Agricultori, care au fost principalii purtători ai defetismului, au fost dizolvate. Jidanii trebuie acum să poarte steaua jidănească, și vom veghea noi înșine ca nici jidanii privilegiați să nu fie exceptați de la aceasta. În Ungaria mai este foarte multă muncă de făcut până când viața politică internă ungară va fi adusă măcar pe jumătate în conformitate cu cerințele războiului.

3 Aprilie 1944

Noul prim-ministru ungar Sztojay publică o declarație guvernamentală extrem de dură. Aceasta se pronunță în termeni foarte aspri împotriva bolșevismului, celebrează fraternitatea de arme germano-ungară, conține un refuz clar față de defetiști (care sunt numiți pe nume) și anunță că Ungaria va proceda la mobilizare. Semnificativ este faptul că declarația precizează că a fost emisă cu acordul lui Horthy.

6 Aprilie 1944

Cu lăcomie, Churchill a sărit a doua zi pe declarația lui Molotov referitoare la România. Pentru a contracara aceasta, ministrul de externe al Reichului, von Ribbentrop, acordă agenției românești Rador un interviu în care declară că granițele României vor fi apărate de soldații germani cu aceeași vitejie ca și cum ar apăra granițele Germaniei, că nu poate fi vorba în niciun caz ca România să fie „ștersă de pe listă” la noi sau să fie sacrificată războiului. Presa germană preia masiv acest

interviu la indicația mea și publică, de altfel, articole foarte prietenoase și încurajatoare pentru România. Sarcina noastră acum este să-i întărim spatele lui Antonescu, care se confruntă în acest moment cu dificultăți interne foarte serioase.

Între timp, Americanii atacă capitalele din sud-estul Europei.

Bucureștiul a suferit din nou un atac puternic; totuși, Vânătorii Germani și Români au reușit să doboare 44 de avioane.

Românii se comportă, în linii mari, bine; iar noi trebuie să fim conștienți că acest lucru se datorează exclusiv lui Antonescu. Antonescu, totuși, își reține parțial forța militară: ar dori să o folosească doar pentru granițele Românești și insistă să păstreze cele mai bune divizii ca pe o rezervă strategică, „de ținut în caz de".

Desigur, există și în România o opoziție internă care ar dori să fraternizeze cu Sovieticii. Însă această opoziție nu se manifestă atât de vizibil cum, din păcate, este cazul Finlandei.

7 Aprilie 1944

Românii sunt în momentul de față ferm alături de partidul nostru.

Efectul interviului acordat de Ribbentrop agenției Rador este foarte puternic. Presa românească îl prezintă pe larg și cu mare relief.

A venit exact la timp.

14 Aprilie 1944

Antonescu se adresează opoziției române într-un ton extrem de dur, criticând-o pentru conducerea războiului. Această opoziție încercase și ea să tatoneze terenul pentru o pace separată. Sovieticii însă și-au pus condițiile, care sunt inacceptabile chiar și pentru ei.

Antonescu a lansat un apel către public în care prezintă moralul ridicat al trupelor și situația militară ca fiind stabilă.

El declară că Moldova va fi apărată cu orice preț.

În acest moment, Antonescu mai păstrează o poziție relativ sigură. Dacă însă înaintarea sovietică pe teritoriul Românesc se va accentua, poziția lui ar deveni cu siguranță extrem de periclitată.

Deocamdată mai amenință liderii opoziției cu lagărul de concentrare și acționează pe cont propriu ca să-i aducă la rațiune.

Păcat că în Finlanda nu se află la cârmă un soldat la fel de energic.

În România, de altfel, domnește o liniște deplină. Furtuna în paharul cu apă a fost provocată doar de opoziție.

17 Aprilie 1944

Ungurii publică acum buletine militare destul de pompoase. În ultimul se poate citi că frontul carpatic va fi ținut „cu pumnii de fier”. Și Horthy s-a adresat trupelor printr-un ordin de zi. Acest ordin este ceva mai încurajator decât declarațiile sale de până acum. Se pare că bătrânul începe încet-încet să înțeleagă că este vorba și de viața poporului și a statului său – lucru pe care, până acum, la sfatul fostului său prim-ministru Kállay, nu voia să-l accepte. Acum, deodată, suntem iarăși „dragi și vechi frați de arme” alături de care armata ungară vrea să înfrunte furtuna actuală.

Oricum, te poți bucura că în Ungaria se aud măcar o dată astfel de tonuri.

18 Aprilie 1944 (II.12.137)

Führerul le-a explicat apoi liderilor de districte planul campaniei sale în Ungaria și cum a fost aceasta concepută. A oferit o descriere amuzantă a discuției sale cu Horthy, care, așa cum am subliniat, a fost foarte dramatică. A trebuit să folosească tactici de forță deoarece bătrânul nu voia să aplice măsurile necesare. Führerul nu i-a lăsat nicio portiță liberă, fie va fi o luptă până la moarte, fie va trebui să se supună.

De asemenea, Führerul avea atât de multe forțe disponibile pentru această campanie, încât o rezistență serioasă era inutilă. În mod special, Führerul se aștepta ca Ungaria să contribuie cu alimente, petrol, mangan și oameni. În mod special, dorește ca cei

700.000 de jidani din Ungaria să fie implicați în activități benefice pentru efortul nostru de război.

Antonescu are și el destule bătăi de cap cu casa regală.

26 Aprilie 1944

Ministerul de Interne maghiar întreprinde acum acțiuni masive împotriva jidanilor, dar nu numai împotriva lor, ci și împotriva partidelor liberale și marxiste. Epurarea politicii interne maghiare era disperată. Jidanii pătrunseseră atât de profund în opinia publică maghiară încât poporul maghiar nu mai știa dacă este sau nu în război și de partea cui luptă.

27 Aprilie 1944 (II.12.199)

Horthy s-a făcut înțeles Führerului că, în timp ce Germania are multe orașe mari, Ungaria are doar Budapesta. Horthy a fost și mai șocat când și-a dat seama că englezii și americanii vor ataca Budapesta. Führerul a simțit oarecare simpatie față de el. Horthy este, mai presus de toate, un om bătrân și există îndoieli în sediul Führerului despre dacă mai poate urmări procesele politice și militare. Oricum, el nu mai opune rezistență; dimpotrivă, el a dezlănțuit o furie teribilă asupra jidănimii și nu se opune utilizării lor ca ostatici; chiar a propus el însuși acest lucru.

Între timp, 300.000 de jidani unguri au fost reținuți și încarcerați în ghetouri. Se presupune că aceștia vor veni, într-o mare parte, în Germania ca forță de muncă. Himmler îi va lua sub protecția sa; mai presus de toate, vor fi folosiți pentru programele noastre dificile de producție de război. Oricum, Ungaria nu va mai fi obraznică în ceea ce privește Problema Jidănească. Cel care spune A, trebuie să spună B, și o dată ce Ungaria a început să implementeze politica sa față de jidani, nu va mai putea să o oprească. La un moment dat, politica față de jidani se auto-impune. Acesta este acum cazul în Ungaria.

Führerul consideră pe bună dreptate: dacă trebuie să accepți dezavantajele antisemitismului din cauza cuvintelor sau acțiunilor împotriva jidănimii, atunci trebuie să revendici și avantajele antisemitismului — și acestea sunt, așa cum

dovedește încă o dată exemplul Ungariei, de o importanță care nu trebuie subestimată.

Führerul nu este, deocamdată, prea mulțumit de Antonescu. Acestuia îi este acum dificil să-și mențină poziția, neavând sprijinul vreunui partid. Dacă ar mai dispune de Garda de Fier, i-ar fi cu mult mai ușor să conducă poporul Român până în cea mai adâncă și ultimă celulă. Führerul se bucură că Horia Sima se află încă în detenție Germană; căci, la nevoie, s-ar putea totuși apela la el, dacă Antonescu nu s-ar mai menține sigur în șa.

În orice caz, îl păstrăm ca pe ultimul nostru atu în jocul Românesc.

28 Aprilie 1944

Ținând cont de succesele teritoriale ale sovieticilor din ultimele săptămâni, lansez acum o amplă campanie antibolșevică de mare anvergură. Aceasta își va trage seva din atrocitățile bolșevicilor, mai ales din cele comise în zonele românești ocupate de ei. Cu aceasta leg împreună o campanie anti-jidănească, care își va trage forța din situațiile provocate de jidănime în Ungaria. Campania va fi dusă cu toate mijloacele noastre de propagandă și se va întinde pe durata mai multor săptămâni. Cred că prin această campanie vom reuși să impresionăm profund nu doar opinia publică Germană, ci întreaga opinie publică mondială.

2 Mai 1944

Viceprim-ministrul ungar reafirmă încă o dată linia politicii interne actuale a Ungariei. Aceasta este îndreptată în principal împotriva defetiștilor, dar în special împotriva jidanilor. Împotriva lor se adoptă acum o linie dură. Acest lucru era și foarte necesar, căci jidanii au infiltrat, după cum se știe, într-o asemenea măsură viața politică internă a Ungariei, încât la un moment dat nu se mai știa de partea cărui beligerant se află Ungaria.

4 Mai 1944 (II.12.232)

Plenipotențiarul nostru în Ungaria, Veesenmayer, susține un discurs excelent în fața personalităților maghiare decisive. L-a gestionat foarte abil și a obținut un succes considerabil. În special, este meritul său că potențialul ungar este acum, în mare parte, rechiziționat pentru eforturile noastre de război. De asemenea, Problema Jidănească din Ungaria este acum tratată mai energic. Insist ca măsurile luate împotriva jidanilor din Ungaria să fie susținute de motive obiective. Nu este suficient doar să se anunțe în presă ce se întâmplă, dar trebuie să se și explice. În Budapesta, jidanii încep să fie adunați în ghetouri.

Ghetourile sunt construite în apropierea fabricilor de armament, deoarece atacurile aeriene sunt probabile acolo. Se speră astfel că se vor evita atacurile britanico-americane asupra Budapestei, dacă va fi posibil. Nu cred că englezii și americanii vor acorda atenție jidanilor maghiari în chestiunile de război critice.

11 Mai 1944

Efectul moral al atacurilor aeriene asupra publicului Român este devastator, deși aceste atacuri nu pot fi comparate în niciun fel cu cele efectuate asupra orașelor Germane. Cei doi Antonescu sunt în continuare absolut solidari. De aceea, se recomandă să nu-l mai torpilăm pe Mihai Antonescu; dacă el va cădea, atunci va cădea și Mareșalul. Despre o politică consecventă față de jidani nu poate fi vorba în România. Iudaismul este prezent atât în guvern, cât și în armată. Antonescu a spus că, dacă ar ordona ca jidanilor să poarte steaua lui David, atunci brusc o serie din generalii săi ar fi afectați de acest lucru.

12 Mai 1944

Sovieticii adresează avertismente insistente către Budapesta și București și îndeamnă România și Ungaria să „revină la rațiune” în ultimul moment. Ce consecințe ar avea o asemenea „rațiune” știe toată lumea.

16 Mai 1944

Presa Română a dat un răspuns la ultimatumul anglo-americano-sovietic.

Acest răspuns reprezintă cea mai categorică respingere.

Românii nu vor ieși din rând cât timp Antonescu rămâne la cârmă.

24 Mai 1944

Mihai Antonescu are din nou escapade politice. El a permis publicarea în presa Românească a interviului acordat la vremea respectivă de Ribbentrop, favorabil României, doar într-o formă minimală. Politica lui urmărește să ne lege pe noi de interesele României, dar nu și să lege România de noi. Opinia publică Românească este, firește, puternic tulburată de evoluțiile de pe fronturi și de atacurile aeriene asupra Bucureștiului. Mihai Antonescu duce, fără îndoială, negocieri cu partea inamică în Cairo și Ankara; însă condițiile care i-au fost impuse acolo sunt atât de umilitoare, încât niciun om de stat Român nu le-ar putea accepta.

Iar acesta reprezintă marele nostru avantaj.

25 Mai 1944

Gregory raportează din România. Situația acolo este destul de opacă.Mihai Antonescu încearcă să joace la două capete și să-și păstreze cu orice preț prietenia anglo-americană. Față de el trebuie să fim extrem de precauți. De altfel, nici nu face vreun secret din tentativele sale de a intra în dialog cu Anglia.

Horthy i-a declarat unui diplomat străin că nu este de acord în sinea lui cu politica anti-jidănească ce se aplică în prezent în Ungaria.

De asemenea, că mai păstrează legătura cu diplomații rebeli care au rupt relațiile cu actualul regim ungar.

Horthy se dovedește încă o dată că e pur și simplu un trădător.

2 Iunie 1944

După câte aflu, românii – cel puțin Mihai Antonescu – negociază acum cu sovieticii posibilitatea unei păci separate. Încercaseră să se bage pe sub pielea Puterilor Occidentale, dar acolo au fost dați afară pe scări. Churchill și Roosevelt le-au transmis Românilor că trebuie să încerce să-și facă singuri dreptate cu sovieticii.

7 Iunie 1944

Stau la masă lângă șeful său de Stat Major, Vörös. Acesta îmi povestește lucruri interesante despre recenta răsturnare de situație din Ungaria. Recunoaște deschis că Horthy se află în ghearele clicii jidănești care îl înconjoară și, prin urmare, motivul pentru care politica antisemită din Ungaria evoluează atât de prost. Horthy este un reacționar declarat, care urmărește exclusiv politica magnaților. Pentru o conștiință socială nouă, el nu are nici cea mai mică înțelegere.

12 Iulie 1944 (II.13.97)

În Ungaria se observă o evoluție inversă. Țara a devenit, prin măsurile militare, absolut loială Axei. Imrédy, de pildă, a ținut un discurs în care a lansat fraza: „Victorie sau moarte!” Jidanii din Budapesta se înghesuie în fața bisericilor pentru a fi botezați. Ei cred că, prin botez, se pot sustrage măsurilor Ariane; însă se înșală amarnic.

16 Iulie 1944 (II.13.129)

Secretarul de Stat american [Cordell] Hull recurge la afirmații insultătoare, aruncând acuzații a ceea ce numește el „masacre jidănești” în Ungaria. Când jidanii sunt vizați, americanii sunt mereu prezenți ca apărători și protectori ai acestei rase infernale și parazitare.

23 iulie 1944

în România lucrurile nu sunt foarte clare. Mihai Antonescu ar vrea mai degrabă azi decât mâine să facă cauză comună cu englezii, și el reprezintă în special tendința că ar fi posibil să se încheie o pace separată cu puterile anglo-saxone.

28 Iulie 1944 (II.13.184)

În Elveția, ca și în Suedia, se susțin cu vigoare jidanii maghiari. Totuși, aceste proclamații sunt de obicei redactate de jidani, astfel încât nu pot fi considerate punctul de vedere legitim al poporului elvețian sau suedez.

Comentariu - Thomas Dalton:

Până la sfârşitul verii, frontul de est se prăbuşea rapid. Pe 11 Septembrie, Aliații au bombardat din nou Darmstadt, ucigând încă 12.000 de civili. În octombrie, Goebbels comentează că unii dintre jidanii strămutați luau în considerare o întoarcere (!) în Germania după război.

2 August 1944

Și Horthy este, firește, un tip nesigur. S-a anunțat în Camera Comunelor Britanică, că Horthy a oferit părții inamice, copii de jidov din Ungaria în vederea unui schimb. Cu astfel de oameni, bineînțeles că nu se poate face o politică măreață.

Românii au reluat din nou negocierile de pace cu Kremlinul. Acestea însă au fost întrerupte ca fiind complet fără rezultat. Sovieticii au cerut, printre altele, ocuparea totală a teritoriului Românesc, lucru pe care Antonescu, desigur, nu poate să-l accepte.

10 August 1944

La toate acestea se adaugă criza Imrédy din Ungaria, care, deși se datorează unor conflicte interne, nu este deloc plăcută în acest moment. Se presupune că acum va veni rândul Crucilor cu Săgeți și al național-socialiștilor să intre în guvern. Se pare că originea jidănească a lui Imrédy a fost dovedită într-un procent ridicat. Imrédy ne-a creat, în general, cele mai mari dificultăți. Nici la el nu se poate vorbi de o colaborare consecventă cu noi.

22 August 1944

Merită menționat, în treacăt, că Horthy a ținut un discurs în fața elevilor ofițeri. În acest discurs încearcă cu încrâncenare să sublinieze tezele noastre de război; dar o face cu formule atât de rezervate, încât din discurs nu se poate extrage mare lucru. Horthy ar fi, desigur, cât se poate de dispus să ne trădeze, dacă ar găsi o posibilitate; însă toate ușile îi sunt închise.

24 August 1944

Ieri(scris 23 August 1944): În Est, în momentul de față mă interesează doar frontul de sud. Acesta este extrem de periclitat. Românii au dezamăgit așteptările puse în ei. Probabil și aici sunt la mijloc generali trădători care pregătesc o capitulare militară

pentru ca imediat după aceea să urmeze cea politică. Mă aștept în scurt timp la un fel de dezastru național. Dar și pentru asta suntem deja destul de bine pregătiți.

În sud intenționează să se retragă pe linia Dunăre–Prut, deoarece doar aceasta poate fi ținută exclusiv de trupe germane. Totuși, atunci Românii nu trebuie să ne lovească în spate – ceea ce este perfect posibil. Dacă Antonescu va fi răsturnat, sovieticii nu vor avea nici un fel de milă față de ei, cel puțin nu pe termen lung, chiar dacă la început le vor face unele concesii politice.

Situația din sudul Ucrainei o apreciază Führer-ul ca fiind gravă, dar nu excesiv de tragică. Antonescu ar fi dispus să meargă cu noi până la capăt, prin orice; Führer-ul se teme însă că va fi înlăturat. Cu toate acestea, ne-am putea menține pe o linie scurtată care oferă bune posibilități de apărare. Față de corpul generalilor, Führer-ul are acum o atitudine de respingere totală, cu atât mai mult cu cât evaluările sale de până acum s-au dovedit corecte.

25 August 1944

La prânz, vin vești alarmante din România. Regele român l-a destituit pe Antonescu și a făcut o ofertă de capitulare către inamic. Fără îndoială, Regele Mihai a fost împins la o astfel de acțiune criminală de anturajul său, plin de curteni servili. Proclamația lui reprezintă cel mai jos nivel al moralității politice. În ea, vorbește despre un armistițiu cu sovieticii și chiar despre necesitatea ca Românii să ridice armele împotriva noastră. El susține că “inamicii le-au promis românilor Ardealul, cu condiția să o smulgă ungurilor cu forța”. Astfel, România ar ajunge într-o nouă situație de război, de data aceasta împotriva adevăraților săi dușmani, ungurii.

“Reprimarea din țară ar fi fost încheiată, dictatorul a căzut, iar România respiră din nou un aer de libertate. Senatescu este numit prim-ministru, în guvern au intrat Brătianu și Maniu.”

Aceasta reprezintă o mare amenințare pentru noi, mai ales pentru frontul nostru sudic, iar toate celelalte informații sunt umbrite de aceste vești alarmante venite din București. Va trebui să retragem substanțial pozițiile din Balcani. Totuși, situația din România nu este încă clară. La București domnește o mare confuzie, iar guvernul național român se opune ferm proclamării regelui, regele care încearcă să profite demagogic de oboseala războiului din rândul populației. Se zvonește că Antonescu ar fi fost arestat, dar aceste informații nu sunt susținute de fapte. Noi nu avem vești clare despre Antonescu. Lovitura de stat regală din România urmează tiparul lui Badoglio. Se spune că generalul român Giorgu[Gheorghe Mihai], căsătorit cu o jidancă, a fost numit șef al Statului Major. Se poate, așadar, imagina ce planuri mai are curtea regală română.

Este de-a dreptul naiv când la București se pretinde că Puterile Aliate ar fi considerate națiuni prietene. Bolșevicii le vor arăta cu siguranță Românilor, în foarte scurt timp după ce aceștia își vor depune armele, ce înseamnă în realitate această „prietenie”. Cu greu ne-am putea imagina ceva mai naiv.

Despre natura morală a loviturii de stat regale din România, o putem înțelege prin regele corupt și aflat în exil Carol, care a trimis un mesaj de mulțumire fiului său, Mihai.

26 August 1944

Sovieticii publică o declaraţie care acţionează oarecum dezamăgitor asupra Românilor dornici de a trece de partea adversă. Ei afirmă că Armata Roşie ar fi fost dispusă să lupte alături de Români, dar că nu poate fi vorba de încetarea operaţiunilor militare împotriva României până când toate unităţile Germane aflate pe teritoriul ei nu vor fi distruse. Se repetă, aşadar, aproape la indigo scenariul Italiei — iar Regele Mihai poate să-i dea mâna bătrânului Badoglio. Faptul că România nu este, în realitate, scoasă din conflict ci trebuie să continue lupta, doar cu frontul întors în direcţie opusă, nu şi l-au imaginat pesemne cei la Bucureşti atunci când pregăteau trădarea.

La Londra se afirmă deja că implicarea României în război de partea adversă este indezirabilă. Fundalurile loviturii de stat române ies treptat la lumină: Regele

stabilise, prin Brătianu şi prin Prinţul Ştirbey, contacte de armistiţiu cu inamicul la Ankara. Antonescu, din păcate, asemenea Ducelui, a eşuat să-i închidă la timp pe acei politicieni ai opoziţiei rebele. Aceste negocieri de pace nu ajunseseră la niciun rezultat concret; dar Regele şi cercul său de la Palat nu au mai putut aştepta momentul potrivit şi au acţionat pripit. Astfel, România nu are astăzi nicio garanţie că promisiunile făcute vor fi vreodată respectate.

Situaţia generală din Est este altminteri umbrită de evenimentele din România. La Bucureşti, clic regală trădătoare aşteaptă atacul nostru, şi acesta, într-adevăr, nu va întârzia prea mult. Se zvoneşte că Regele Mihai şi-ar fi pregătit deja fuga — semn că atmosfera i-a devenit prea încinsă la Bucureşti. Generalul Staell, vestitul spărgător de oraşe al fronturilor de Sud şi Est, a primit de la Führer misiunea de a readuce Bucureştiul sub controlul nostru; iar dacă există vreo şansă pentru un asemenea lucru, Staell o va descoperi fără îndoială. Este un ofiţer remarcabil, lipsit de concesii, şi cu siguranţă va vorbi pe limba Germană cu Românii. Întrebarea este dacă, în scurtul timp de care dispune, va reuşi să adune suficiente trupe pentru operaţiune.

La București, diplomația Germană a eșuat încă o dată complet. Ciudat: fie că în corpul nostru diplomatic intră diplomați de profesie, fie că intră oameni ai Partidului, ei sunt imediat contaminați și stricați de spiritul diplomației tradiționale. La București, de exemplu, interesele germane au fost reprezentate de Obergruppenführer-ul Killinger; el este exact la fel de corupt ca și ceilalți diplomați. De altfel, Killinger nu a fost niciodată un național-socialist convins. Evenimentele din România ne-au luat complet prin surprindere; în orice caz, Ministerul de Externe nu a știut absolut nimic în avans. Și asta se explică dacă ne amintim declarația consilierului de legație von Haeften în fața Tribunalului Poporului, conform căreia două treimi din Ministerul de Externe gândesc exact ca el – cel care, după cum se știe, a fost spânzurat pentru implicarea sa în evenimentele de la 20 iulie.

27 August 1944

De la Bucureşti sosesc rapoarte unul după altul. Clica regală română susţine că ar fi dorit să menţină pacea cu noi şi că nu intenţiona să-şi trimită trupele împotriva unităţilor Germane. Dar, spun ei, din momentul în care noi am fi atacat Bucureştiul şi bombardat Palatul Regal, România se vede silită să intre în război cu noi. O

asemenea glumă este însă prea transparentă pentru a produce vreun efect, chiar şi asupra inamicului. Regele trădător îşi modelează încălcarea fidelităţii exact după tiparul Badoglio. De altfel, Badoglio pare să fie marele model pentru toate statele care se desprind de Germania.

Bineînțeles, bolșevicii, ca și englezii și americanii, se grăbesc să le comunice Românilor că sunt gata să le ofere condiții generoase. Același lucru ar fi valabil și pentru bulgari. Este evident că Stalin intenționează să ne clatine toate pozițiile din sud-est prin mijloace diplomatice. Și reușește în mare măsură. Bulgaria este deja ferm angajată în negocieri cu partea inamică și se pregătește să ne pună în fața unui fapt împlinit. Nu înțeleg cum pot englezii să asiste fără să miște un deget la o asemenea evoluție; căci, la urma urmei, ar trebui să-și dea seama că victoriile diplomatice și militare pe care sovieticii le obțin în sud-est nu le vor folosi lor cu nimic, ci le vor crea în viitor cele mai mari dificultăți. La Helsinki se lansează avertismente către Români împotriva paşilor lor pripiţi; dar evoluţia situaţiei Române este atât de avansată, încât nu mai poate fi întoarsă.

Horia Sima este deja activ de partea noastră și vorbește de câteva ori pe zi la radio cu populația română. Se spune că discursurile sale au avut un impact semnificativ asupra opiniei publice din România. Despre Antonescu și ambasadorul nostru, Killinger, nu se știe nimic pentru moment. Probabil au fost capturați de cercul regal. În București, încă mai sunt câteva poziții Germane care luptă împotriva acestui cerc regal. Pe de altă parte, concentrăm trupe în apropierea capitalei românești, pentru a o lua sub control.

28 August 1944

În privinţa situaţiei din România, se răspândeşte tot mai insistent zvonul că şi Antonescu ar fi avut, de fapt, intenţia să se desprindă de noi; doar că nu găsise momentul, iar ceilalţi l-au întrecut în acest salt. În special politicienii liberal-democraţi l-ar fi influenţat pe Rege şi l-ar fi împins la această acţiune de neiertat.

Bucureştiul difuzează comunicate militare pompoase, anunţând că armata Română va acţiona de acum înainte cu fermitate împotriva trupelor Germane, întrucât Aviaţia Germană ar fi bombardat anumite zone ale capitalei. E aproape ireal să vezi cum aceste comunicate au acum exact direcţia opusă faţă de cele de acum câteva zile. Domnește o ticăloșie care pur și simplu te face să verși.

Camarila regală românească vede acum în colaborarea cu bolșevicii marea ei șansă. Condițiile pe care bolșevicii vor să i le impună Românilor sunt însă mai mult decât dure. Le maschează doar în spatele unor fraze generale și al unor lozinci umanitare.

“Mai întâi trebuie alungați Germanii de pe teritoriul Românesc;” prin urmare, pentru România nu poate fi vorba de încetarea războiului. Armata Roșie trebuie să aibă libertate totală de mișcare pe teritoriul Românesc – cu alte cuvinte, Armata Roșie vrea să pună mâna pe țară ca să repete acolo exact același experiment pe care l-a făcut și în Polonia. Faptul că camarila regală românească este dispusă să semneze un astfel de armistițiu spune totul despre miopia ei politică. Preţul îl va plăti scump, cu Ţara şi cu Poporul ei.

Se spune că Antonescu este reținut la Palatul Regal. Horia Sima vorbește către publicul Român și are și un oarecare succes. Totuși, cred că poporul Român este atât de sătul de război încât nu trebuie să ne facem prea multe iluzii.

29 August 1944

Situaţia din Est şi Sud-Est este dominată în întregime de ceea ce se întâmplă în România. Nu avem încă nicio certitudine privind modul în care Antonescu a fost arestat. Cel mai probabil, Regele l-a chemat la raport şi a ordonat să fie arestat. Regelui i se atribuie acum, din partea englezilor, maturitate și energie – ceea ce, la cei 22 de ani ai săi, pare oarecum ridicol. El este, cel puțin așa susțin jidanii din toată lumea, eroul zilei în România. Lovitura lui de stat urmează exact modelul lui Badoglio, care a devenit, de altfel, prototipul tuturor trădătorilor din rândurile noastre.

Evoluţia din Sud-Est se află, firește, în centrul atenţiei. Puterile occidentale au șters sud-estul de pe listă și l-au cedat complet sovieticilor. Ele se arată destul de puțin interesate de criza politică din România și Bulgaria. Este acum sigur că Bulgaria negociază cu inamicul, fără să fi obţinut vreun rezultat momentan.

1 Septembrie 1944

Garda de Fier încearcă din nou să-și refacă puterea în România. Horia Sima vorbește zilnic la radio, însă cred că este prea târziu pentru a revitaliza această organizație naționalistă, căreia în trecut i-am acordat atâtea șanse.

3 Septembrie 1944

Nici Frontul de Sud nu s-ar fi prăbușit într-un asemenea haos înfiorător dacă România nu ar fi rupt brusc rândurile. Că clică regală română intenționa să ne trădeze se putea bănui de mult; dar modul profund ticălos în care a făcut-o este, chiar și după precedentul italian, o noutate. Românii vor plăti scump pentru trădarea lor.

Aflăm din Ungaria că la București se flutură deja steagurile roșii și că gloata mărșăluiește în coloane care se dezlănțuie împotriva oamenilor pe străzi. Regele nu va avea nicio satisfacție reală din bolșevizarea țării sale.

Prim-ministrul ungar Lakatos se adresează națiunii printr-o cuvântare la radio împotriva defetiștilor din țară. Această parte a discursului ar putea fi acceptabilă pentru noi. În schimb, el declară că Problema Jidănească trebuie rezolvată într-un mod liberal, lucru pe care în general nu ne place să-l auzim; căci atunci când unul dintre aliații noștri începe să vorbească despre liberalism, de obicei a și apucat-o pe căi greșite. Mi se comunică faptul că guvernul ungar nu este deloc atât de sigur în șa cum ne-am imaginat de fapt. Dacă ungurii ar putea, mâine-poimâine s-ar arunca în brațele inamicilor noștri. Slavă Domnului însă, bolșevicii stau prea aproape de porțile Ungariei ca să poată cineva la Budapesta să devină moale în genunchi.

6 Septembrie 1944

Din România primim vestea că Killinger s-ar fi sinucis. Nu putem verifica acest lucru. Dar eu sunt ferm convins că a fost împușcat de vreo camarilă. Killinger nu s-a remarcat în mod deosebit în politica sa față de România; din punct de vedere politic, nu avem de ce să vărsăm o lacrimă după el.

9 Septembrie 1944

Nici măcar aceste evenimente alarmante nu i-au readus pe conducătorii ungari la o minimă rațiune. Din Ungaria se înmulțesc rapoartele conform cărora, mai ales în armată și în cercurile apropiate lui Horthy, se fac eforturi pentru a rupe colaborarea cu noi și pentru a se arunca în brațele dușmanilor. În Ungaria am trăi atunci probabil aceeași scenă pe care o vedem acum în România și în Bulgaria.

10 Septembrie 1944

Noul guvern ungar Lakatos s-a dovedit totuși mult mai nesigur decât am crezut la început. Horthy pur și simplu nu învață niciodată. Este unul dintre cele mai ciudate fenomene ale acestei pături burgheze în descompunere, chiar și atunci când casa vecinului ia foc din neatenție, ei sunt gata să repete aceeași neatenție, în speranța că a lor va fi cruțată.

Veesenmayer a avut o discuție mai lungă cu Horthy, în care acesta a declarat fără ocol că vrea să meargă cu noi doar atâta timp cât suntem în stare să menținem actuala linie a frontului. În cercurile ofițerești ungare se vorbește destul de deschis că 15 Septembrie ar fi data-limită la care Ungaria va trebui să se decidă.După cum am spus, exemplul româno-bulgar nu a avut asupra ungurilor niciun efect descurajant. Și totuși cauzele și consecințele lui stau la vedere, limpezi și transparente, încât până și englezilor începe să le fie frig la picioare – mai ales când se gândesc ce urmări poate avea pentru interesele engleze în Egee și în Mediterană politica lor miopă față de Kremlin.

Sovieticii au pregătit pentru România condiții de armistițiu și pace extrem de dure. Când dețin puterea absolută, nu stau la discuții și iau tot ce pot apuca.

12 Septembrie 1944

Evoluția din Bulgaria și România i-a mobilizat din nou pe unguri. La Budapesta au loc consilii ale coroanei. Trădarea bântuie peste tot. Se pare că soarta Consiliului de Regență de la Sofia nu l-a impresionat deloc pe Horthy, în sensul de a-l speria. El se află sub influența jidanilor și a celor care susțin jidanii și de aceea probabil că nu ajunge la o evaluare realistă și lucidă a situației. Trebuie să fim extrem de atenți în Ungaria ca să nu ni se întâmple acolo același lucru ca în România.

13 Septembrie 1944

Nici în diplomație lucrurile nu stau altfel. Primesc acum rapoarte despre eșecul lui Killinger în România. Odinioară un conducător SA respectabil, Killinger a fost complet corupt de mediul din Corpul Diplomatic German. Răsfățul vieții din București l-a transformat nu doar într-un trădător, ci chiar într-un infractor cufundat în corupție. Poți înțelege, astfel, de ce în clipa decisivă și-a tras un glonț în cap. Fusese avertizat de nenumărate ori de oameni de afaceri și de figuri ale vieții culturale Germane active în România că Regele Mihai plănuia o lovitură de stat pentru a pune capăt războiului; dar el a ignorat toate aceste avertismente și a plătit cu viața.

14 Septembrie 1944

Condițiile de pace ale sovieticilor față de România au ajuns la cunoștința publicului prin Ankara. Sovieticii cer, deocamdată, Basarabia și Bucovina, precum și dreptul de a traversa întreg teritoriul Românesc. Mai mult, ei vor să păstreze sub control părțile neocupate ale României atâta timp cât operațiunile militare o vor cere. Cu alte cuvinte, Stalin acționează cu o oarecare moderație, dar intenția de a subordona România complet este aproape imposibil de contestat.

15 Septembrie 1944

Din București sosește vestea că Antonescu a fost plasat într-o detenție strictă și că urmează să fie judecat fie de un tribunal Român, fie de unul internațional. Clica regală nu a dat dovadă de nicio urmă de rușine nici față de el și l-a sacrificat bolșevismului care se profila asupra țării. Ce altceva s-ar fi putut aștepta de la un rege?

16 Septembrie 1944

În Finlanda oamenii sunt îngroziți de așa-zisele condiții de „pace” – adică de continuare a războiului – pe care sovieticii le-au impus Românilor. Delegația finlandeză încă nu a fost primită la Moscova;

19 Septembrie 1944

AO (Auslandsorganisation) din România, Kohlhammer, îmi face o vizită și îmi relatează despre ultimele zile petrecute acolo. El nu a trăit lovitura de stat chiar în București, ci în apropiere. Evoluția era previzibilă și i-o și prezisese lui Killinger; acesta însă, din lipsă totală de simț al realității, nu a vrut să accepte ce îi spunea Kohlhammer.

Kohlhammer îmi povestește lucruri de-a dreptul incredibile despre ce și-a permis Killinger. Era complet sub papucul soției și al celor două fiice ale sale, dintre care mai ales acestea din urmă duceau la București o viață de desfrâu adevărat. Faptul că Killinger și-a tras un glonț în cap nu reprezintă nicio pierdere pentru mișcarea național-socialistă. La sfârșit nu mai era demult un național-socialist și nu făcuse decât să aducă dezonoare uniformei de SA-Obergruppenführer.

Evoluția propriu-zisă din România s-a produs fulgerător. Germanii care au mai reușit să scape din țară pot fi considerați norocoși. Kohlhammer îmi relatează și lucruri îngrozitoare despre retragerea trupelor germane. Și aici, mai ales în rândul ofițerilor mai în vârstă, se răspândise o demoralizare si o decadență care sfidează orice descriere. Aproape fiecare avea în mașina personală câte o iubită rusoaică, iar soldații trebuiau să meargă pe jos. Abia dacă îți vine să crezi că într-un regim Național-Socialist se pot dezvolta asemenea stări. Dar asta vine de la faptul că nu am acționat la timp și cu destulă energie împotriva spiritului putred al etapei. Eu am atras mereu atenția asupra acestui lucru;

20 Septembrie 1944

Dintr-o comunicare TASS aflăm că cei doi Antonescu, generalul Hansen și generalul Gerstenberg au fost predați sovieticilor de către Guvernul Român, pe jumătate bolșevizat. Sovieticii declară că toți patru vor fi trecuți pe lista criminalilor de război și că au fost deja transportați într-un lagăr de concentrare din Rusia de Est. Nu este nicio îndoială că sovieticii vor folosi acești oameni drept ostatici. Faptul că guvernul Român își supune propriii oameni de stat unei asemenea tratări rușinoase — ba chiar contribuie la ea — este o dovadă a nivelului moral la care a ajuns.

21 Septembrie 1944

Horthy lucrează cu febrilitate pentru a plasa în toate pozițiile-cheie ale țării oameni devotați lui. După câte aflăm, negocierile Ungarilor cu Anglo-Americanii continuă în Elveția. Se pare că experiența Bulgariei și a României încă nu i-a fost de ajuns lui Horthy. Vrea, după toate aparențele, să repete exercițiul și în cazul Ungariei. Nu poate avea un alt rezultat decât cel pe care l-am constatat la Sofia și București.

Știu că nu fac decât să spun banalități. Totuși aduc acest exemplu pentru că este extrem de instructiv pentru situația actuală. Atunci (în perioada preluării puterii) am exploatat contradicțiile dintre inamicii noștri și am tras foloase din ele. Nu am așteptat să vină ei la noi, ci noi am mers la ei. Astăzi mi se pare că îi lăsăm prea mult

timp doar să vină ei spre noi. Aici văd, după părerea mea, cauza inactivității politicii noastre externe, care prin evenimentele din România, Bulgaria și Finlanda a demonstrat că nu este la înălțimea situației.

Ministrul de externe al Reich-ului cu greu se poate ascunde în spatele ideii că succesele militare ar fi premisa obligatorie pentru o politică externă de succes. Când ai succese militare abia dacă mai ai nevoie de politică externă – aceasta o fac armele prin puterea lor de convingere. Dar la înfrângeri, tocmai atunci trebuie să-și dovedească măiestria.

Nici o gospodină nu poate pretinde că poate găti bine doar când are grăsime și carne din belșug. Abia în condiții de restricție își arată adevărata pricepere și inventivitatea. De altfel, este semnificativ că victoria noastră de la 30 Ianuarie 1933 s-a născut din negocieri purtate sub presiunea înfrângerilor, nu sub impresia victoriilor. Un succes relativ limitat obținut cu puțin timp înainte a fost cel care a înclinat balanța; dar dacă ar fi să depindă doar de asta, l-am putea obține și astăzi – și cred că pe orice sector de front.

23 Septembrie 1944

Raportul lui Kohlhammer privind evenimentele din România și cauzele care au dus la ele a sosit acum în formă scrisă. L-am trimis din nou la revizuire pentru a fi prezentat Führer-ului. Trebuie ca acum să-i punem în față Führer-ului astfel de rapoarte, mai ales ca să vadă în sfârșit limpede în ce stare se află Ministerul său de Externe. Sunt foarte bucuros că Ley îmi comunică în continuare că prestigiul meu în rândul Partidului și al populației este extrem de mare. Peste tot se exprimă dorința ca Führer-ul să-mi încredințeze mie conducerea politicii externe germane în locul lui Ribbentrop. Ribbentrop a pierdut enorm de mult prestigiu mai ales prin evenimentele din România, Bulgaria și Finlanda. De la politica externă germană sub conducerea lui nu se mai așteaptă nimeni nimic.

25 Septembrie 1944

Führerul este foarte îngrijorat de evoluția situației din Ungaria. Pe actualul guvern Lakatos nu se poate conta, iar noi încercăm să aducem la conducere un nou cabinet.

Horthy însă se opune cu îndârjire. Este limpede că are de gând să repete scenariul Finlandei, Bulgariei și României. Acești burghezi lipsiți de coloană vertebrală nu se înțelepțesc niciodată: înțeleg cât de lipsită de perspectivă este politica lor abia când simt în ceafă țeava rece a unui pistol bolșevic.

26 Septembrie 1944

În ceea ce privește situația politică din Ungaria, rămânem în continuare în stare de veghe. Pe guvernul Lakatos nu ne putem baza. Negociem cu Horthy pentru formarea unui nou guvern, însă până acum discuțiile nu au dus la niciun rezultat.

27 Septembrie 1944

Situația din Ungaria s-a agravat considerabil. Sovieticii au trecut cu ușurință prin rezistența Ungarilor — care era mai mult simbolică — și au pătruns adânc în teritoriul ungar. Există riscul ca Ungurii să ne lovească pe la spate, la fel ca Românii și Bulgarii. Pe Horthy nu te poți baza deloc, iar Führerul intenționează să ia măsuri politice energice. Ungaria este în criză de săptămâni întregi. Este uimitor că elitele ungare nu au învățat nimic din ceea ce s-a întâmplat în Bulgaria și România.

Am primit raportul unui colonel [---], care a petrecut mult timp în Ungaria. Raportul este cât se poate de elocvent: reiese clar că Ungurii ar vrea să părăsească frontul nostru mai degrabă astăzi decât mâine.

28 Septembrie 1944

Problema Ungariei domină acum dezbaterile din Cartierul General al Führerului. El dorește să încerce înlocuirea guvernului Lakatos cu unul al Crucilor cu Săgeți, dar Horthy se opune cu o rezistență extraordinară. S-ar putea să fie nevoie să exercităm

o presiune moderată asupra lui, deoarece nu ne putem permite ca în Ungaria să se repete ceea ce s-a întâmplat în România și Bulgaria.

Führerul discută cu Veesenmayer în cartierul general despre măsurile care ar trebui luate. Se ia în considerare formarea unui guvern al Crucilor cu Săgeți. Că Ungurii urmăresc planuri dubioase este acum cert. Eu aș considera ideal să-l arestăm pe Horthy și să-l ducem într-un hotel vienez, unde să fie pus sub tutelă forțată. Dar pentru astfel de măsuri bruște, politica externă Germană — în forma în care este condusă de Ministerul de Externe — nu este dispusă.

1 Octombrie 1944

Semnele indică, în mod deosebit politica jidănească promovată de Horthy, care este diametral opusă principiilor noastre fundamentale.Consecinţa firească este că jidanii, în special la Budapesta, devin din nou obraznici, domină imaginea străzii şi se amestecă în treburile publice. Dacă guvernul ungar ar slăbi cu adevărat, atunci pericolul jidănesc ar reprezenta, în general, cel mai mare pericol pentru însăşi existenţa statului ungar.

2 Octombrie 1944

Primim rapoarte înspăimântătoare despre ocuparea Bucureștiului. Aici soldățimea roșie, împreună cu pleava comunistă, s-a dezlănțuit după pofta inimii. Elementele naționale au fost masacrate pe stradă. Cred că drumul României spre bolșevism nu mai este lung.

6 Octombrie 1944

Tot la Londra au fost publicate condiţiile pe care pretind că le-au transmis ungurilor. Aceste condiţii corespund celor impuse Bulgariei şi României. Chestiunea ungară stă în realitate astfel: s-a format un fel de Comitet Naţional alcătuit din patrioţi responsabili şi cruciaţi cu săgeată, care intenţionează acum să se adreseze lui Horthy. Scopul lui este să-l pună sub presiune pe regent ca să obţină de la el, în sfârşit, o poziţie clară de susţinere a războiului nostru comun.De altfel, Skorzeny se află la Budapesta cu câţiva oameni ai săi; dacă lucrurile vor ajunge la limită, va pune în aplicare măsurile deja discutate cu Führer-ul.

Deocamdată mai aşteptăm să vedem cum se termină demersul Comitetului Naţional. Nu trebuie să ne facem însă speranţe prea mari. În împrejurimile Budapestei se observă concentrări puternice de trupe ungare. Se pare că Horthy a şi mirosit problema.

8 Octombrie 1944

Presa ungară publică acum, pentru prima dată, relatări extrem de dramatice despre atrocitățile sovietice în teritoriile bulgare și Române ocupate de Armata Roșie. Până acum presa ungară evitase acest subiect din motive lesne de înțeles.

10 Octombrie 1944

Germanii noștri etnici din România au declanșat, în zonele ocupate de sovietici, un fel de război de partizani. Nu le rămâne, de altfel, nicio altă soluție; căci au fost declarați în afara legii atât de români, cât și de sovietici. Din păcate, birourile Wehrmacht-ului au anunțat serviciile Volksdeutsche mult prea târziu cu privire la retragere; în consecință, un număr excesiv de mare de germani etnici au rămas în urma retragerii germane.

21 Octombrie 1944

Și în România evoluția urmează calea aproape obligatorie, prescrisă. Demonstrațiile de stradă au forțat guvernul să demisioneze; s-a format un nou guvern sub [întrerupt]. În acest guvern au fost incluși șase comuniști. Drumul pe care îl parcurge bolșevismul are următoarele etape: mai întâi se formează un cabinet democrato-stângist cu câțiva comuniști puși ca „posturi de ascultare". Apoi strada își spune cuvântul și acest cabinet este răsturnat. După aceea se înființează un cabinet comunist cu câteva „posturi de ascultare" burghezi, până când și aceștia sunt înlăturați și onorați cu un glonț în ceafă. În orice caz, noi suntem ferm hotărâți să folosim armele împotriva acestui proces atâta timp cât vom mai avea măcar o posibilitate.

24 Octombrie 1944 (II.14.93)

Jidanii care au căzut în mâinile noastre au spus că „ emigranții noștri semiți" intenționează din nou să se întoarcă în Reich de îndată ce li se va oferi o oportunitate. Cred că vor întâlni o primire aici pe care nu o așteaptă în niciun caz.

31 Octombrie 1944

La fel cum face în Prusia Orientală, soldățimea sovietică bântuie și prin țările din sud-est. Din București sosesc relatări pur și simplu alarmante. Aici Românii plătesc extrem de scump trădarea casei lor regale. Nici bulgarii nu au cules, deocamdată, niciun avantaj din perfidia lor. La Moscova li s-au înmânat acum condițiile de armistițiu. Acestea urmează vechiul model aplicat Finlandei: să lase țara să fie pătrunsă încet-încet de sovietism și să creeze toate premisele ca, la momentul potrivit, s-o încorporeze definitiv în Uniunea Sovietică. Țările care se pun în mâna lui Stalin nu mai au nicio speranță de viitor național.

1 Noiembrie 1944

Din sud-est vin tot mai multe rapoarte despre o bolșevizare accentuată a Bulgariei și României. Sovieticii acționează însă aici cu o abilitate extraordinară. Evită să arate în exterior fața adevărată a bolșevismului și guvernează deocamdată cu mână blândă. Scopul lor este însă fără îndoială să încorporeze statele din sud-est în Uniunea Sovietică cât mai repede posibil.

3 Noiembrie 1944

Regii își fac și ei auzită vocea. Sunt în drum spre Lisabona: Carol al României, Otto de Habsburg și Infantul Spaniei. Miros aer de dimineață și, probabil, speră ca popoarele Europei, copleșite de disperare, să se gândească tocmai la ei pentru a găsi o ieșire din acest impas.

România și Bulgaria sunt tot mai intens bolșevizate. Sovieticii organizează în capitalele lor mari demonstrații de masă comuniste. Regele român, așa cum era de așteptat, stă complet neputincios în fața unei asemenea evoluții.

9 Noiembrie 1944 (II.14.183)

Ministrul britanic pentru Egipt, Lord Moyne, a fost împușcat de jidani. Churchill anunță acest fapt în camera inferioară fără, însă, a adăuga că autorii faptei erau jidani. Dar vestea ajunge rapid în Cairo. Jidanii îl văd pe Lord Moyne ca pe un reprezentant al politicii pan-arabe, ceea ce nu se potrivește deloc intereselor lor din Palestina.

Comentariu - Thomas Dalton:

Între timp, în Ungaria, Horthy a reușit temporar să-l detroneze pe Sztojay în Iulie, servind ca lider de facto până în Octombrie, când Germanii au intervenit din nou. De data aceasta, l-au închis pe Horthy și l-au instalat pe Ferenc Szalasi. În Noiembrie, acesta a ordonat ca jidanii din Budapesta să fie închiși într-un ghetou al orașului.

10 Noiembrie 1944

În România s-a produs deplasarea bruscă spre stânga; acolo sovieticii tind spre un Front Popular, care, după cum se știe, nu este niciodată decât preludiul unui cabinet comunist pur și dur.

Noul șef al Marelui Stat Major din Ungaria emite un decret către Armată cu o ordine socială îmbunătățită pentru soldatul din armată. Armata ungară a fost până acum atât de profund străbătută de contradicțiile de clasă încât, doar din acest motiv, nu se putea presupune că soldatul simplu s-ar lăsa împușcat cu entuziasm pentru privilegiile de clasă ale maghiarilor. Era mai mult decât timpul ca Armata să treacă printr-o reformă din cap până în picioare; altfel ar fi fost foarte posibil ca, la nevoie, armata ungară să alunece direct în bolșevism.

11 Noiembrie 1944

Situația din România a devenit pur și simplu dezastruoasă. Horia Sima acordă un interviu, bazându-se pe informațiile sale despre situația Românească. Are dreptate atunci când subliniază că Antonescu a putut fi răsturnat doar pentru că reprezenta un guvern fără sprijin popular. Politica sa de reprimare a Gărzii de Fier, de la vremea respectivă, s-a întors împotriva lui — târziu, dar cu o amărăciune cumplită.

24 Noiembrie 1944

Turcii ne-au predat acum pe fostul prim-ministru ungar Kállay, care de luni întregi se ascundea în ambasada lor de la Budapesta. Kállay este un trădător patentat și nu merită decât soarta care îl așteaptă acum.

2 Decembrie 1944

Führer-ul mi-a subliniat că i-a recomandat mereu lui Antonescu să se împace cu Garda de Fier și să facă din ea purtătoarea vieții politice de reconstrucție în România. L-a avertizat și în legătură cu tânărul rege. Antonescu însă a crezut că poate trata aceste avertismente în bătaie de joc. Astăzi plătește pentru asta extrem de scump.

Dacă Szálasi va reuși să creeze în Ungaria o mișcare populară care ar putea fi cu adevărat capabilă să susțină statul, rămâne de văzut. Oricum, cât timp Horthy a fost la putere, acest lucru părea complet imposibil. Recent, Horthy i-a scris Führer-ului o scrisoare în care îi cere să-i returneze fiul, care, după o cercetare mai atentă, s-a dovedit a fi un adevărat trădător al cauzei noastre. Führer-ul nu are niciun gând să îndeplinească dorința lui Horthy. Din felul în care Horthy îl apreciază pe Führer se poate vedea limpede că își declară loialitatea oferindu-i Führer-ului, rezervându-i de mult timp un loc sigur în Ungaria, pentru cazul în care cauza noastră ar da greș. Aceasta este lumea burgheză, care mereu își aruncă un ochi spre trădare și capitulare și care, din această cauză, este sortită pieirii. Dacă moștenirea nefastă a lui Horthy poate fi depășită în Ungaria sau dacă și Ungaria este sortită pieirii, va trebui să se decidă în curând.

În Ungaria, în schimb, Führer-ul vede în continuare un pericol enorm. Ungurii nu vor să lupte; nu-și apără propria țară. Au un stat profund antisocial, valori și idealuri profund destabilizatoare, pentru care poporul nu consideră că merită să lupte. Aceste probleme nu se pot rezolva peste noapte. În consecință, vor mai trebui să cedeze teren. Chiar dacă trebuie să ținem cont și de faptul că Stalin, cu Armata sa Roșie, nu mai poate face ce ar vrea, el dispune totuși încă de rezerve considerabile care ne pot deveni extrem de periculoase în spațiul ungar.

În viziunea Führer-ului însă, frontul de est nu are în prezent o importanță atât de mare ca frontul de vest. Pe frontul de vest trebuie acum să apucăm ocazia de coarne. Tocmai de aceea Führer-ul este deosebit de bucuros că Speer i-a putut comunica în seara precedentă, la prezentarea noilor cifre de producție, că nu înregistrăm nicio scădere a curbei producției. Am expus deja în ultimul meu raport câteva lucruri despre aceste cifre. Speer a realizat din nou, pe sectorul producției, un adevărat miracol organizatoric.

3 Decembrie 1944 (II.14.343)

Iudaismul internațional își anunță planurile de după război, în special prin gura sioniștilor. Aceste planuri sunt pline de nesimțire și insulte, nu doar împotriva noastră, ci și împotriva inamicilor anglo-americani. Jidanii se simt stăpâni pe situație astăzi. Dar cu siguranță vor regreta excesele lor actuale într-un viitor nu prea îndepărtat... În Budapesta, ultimii jidani sunt acum închiși în ghetou. Cred că Szalasi ar face mai bine să ne dea nouă jidanii; dacă Budapesta ar fi amenințată în mod direct de inamic, jidanii ar servi ca un ferment al descompunerii.

Bolșevicii au devenit din nou ceva mai obraznici, mai ales în legătură cu succesele lor militare din spațiul ungar. Evoluția de acolo este pentru noi extrem de neplăcută. Ea se datorează în principal faptului că trupele ungare nu rezistă, ceea ce, la rândul său, este cauzat de lipsa totală de chef a soldaților unguri de a lupta pentru un stat al magnaților. Condițiile sociale din Ungaria sunt atât de strigătoare la cer încât pentru masele largi de muncitori și țărani este perfect egal dacă Ungaria este guvernată de magnați unguri sau de comisari bolșevici.

5 Decembrie 1944

Din România se raportează că opinia publică este profund deziluzionată de evoluția politică sub egida bolșevismului. Acum armata română, în special ofițerii ei, speră din nou într-o intervenție Germană. Deocamdată însă Gomânii trebuie să mănânce supa pe care singuri și-au gătit-o.

13 Decembrie 1944 (II.14.406)

Jidanii din Stockholm lucrează cu vigoare pentru a crea incidente între Suedia și Reich. Nu se vor odihni până când Suedia nu va fi atrasă în acest război. Jidanul este, de fapt, fermentul descompunerii și adevăratul vinovat al acestui război. El și rasa sa vor trebui, prin urmare, să plătească cel mai mare preț pentru acest război.

Prim-ministrul român [---], la ordinul Kremlinului, procedează acum la arestări în masă ale naționaliștilor Români. Aceștia sunt adunați în lagăre de concentrare și, mai devreme sau mai târziu, vor fi probabil „onorați" cu un glonț în ceafă. Stalin nu se va liniști până când în țările cucerite de el nu va mai exista nicio opoziție națională.

14 Decembrie 1944

Acum, din partea conducerii noastre NSFO (Nationalsozialistische Führungsoffiziere), începem să educăm politic atât armata ungară, cât și pe cea italiană. Nici actualul guvern ungar, nici cel republican-fascist italian nu sunt în stare să facă asta singure. Prin aceasta își eliberează un certificat de sărăcie de-a dreptul rușinos. Uneori te întrebi ce mai face de fapt Mussolini dacă nici el, nici organele sale nu sunt în stare măcar de o muncă de educație politică.

17 Decembrie 1944

În România, au permis instalarea unei ocupații extraordinar de puternice; această ocupație le ia Românilor tot ceea ce ar putea folosi. Partidul Comunist din România crește de la o zi la alta și se bucură și de sprijinul unor intelectuali Români fără rădăcini și fără scop, care simt că vine momentul lor. Partidul Social-Democrat al României este din ce în ce mai mult înghițit de cel Comunist, astfel încât Stalin poate fi pe deplin mulțumit de evoluția din România.

31 Decembrie 1944

De altfel, regimul Miklós nu se bucură în masele largi ungare de nici cea mai mică popularitate. Masele ungare sunt complet nepregătite politic. Înființarea regimului Szálasi a venit, se pare, prea târziu. Szálasi mai trebuie acum să-și rezolve și diferendele cu Armata. Acesta îi creează cele mai mari dificultăți în încercarea de a reorganiza armata ungară după criterii sociale. Statul ungar este clădit după un tipic model plutocratic și, mă tem, nu mai există nicio speranță să-l putem pune în această perioadă de criză pe o bază nouă.

1 Ianuarie 1945

Stalin își face între timp politica lui proprie. Așa-zisul său „comitet guvernamental" ungar de la Debrețin declară război Reich-ului. Era, de altfel, de așteptat. Stalin procedează mereu în același mod monoton și invariabil, dar nu i se poate contesta eficiența. Și e ușor să obții succes când englezii și americanii depind complet de el în conducerea războiului.

3 Ianuarie 1945

Orașul Budapesta a căzut într-o letargie generală. În timp ce sovieticii luptă deja în suburbii, cafenelele sunt arhipline, luxul se etalează pe străzi, iar seara se poate auzi, amestecată cu tunurile din periferie, muzică țigănească din barurile elegante. Prăbușirea lumii burgheze este aici ilustrată grotesc, până la caricatură. Dacă populația budapestană își imaginează că o ocupație sovietică ar fi doar pe jumătate atât de rea pe cât o prezentăm noi, atunci, în cazul în care aceasta va avea loc, va trăi cea mai crudă deziluzie. Dar cred că lucrul acesta nu mai poate fi evitat. Tabăra burgheză nu devine înțeleaptă decât prin pagubă, iar paguba constă, de obicei, în

faptul că bolșevismul le aplică reprezentanților săi un glonț în ceafă – și asta nu e deloc de plâns.

4 Ianuarie 1945 (II.15.62-63)

Raportez Führer-ului despre efectul enorm pe care discursul său de Anul Nou l-a avut, atât în țară, cât și în străinătate. El însuși a citit deja cu mare satisfacție telegramele externe disponibile. Oricum, trebuie să rămânem calmi în situația actuală de război. Jidanii fac toate eforturile, și vor continua să facă toate eforturile, pentru a ne încurca și a semăna discordie cu minciunile lor; dar acest lucru nu trebuie să ne clatine. Chiar și în ultimele luni din 1932, jidanii nu au lăsat piatră pe piatră pentru a preveni o soluție organică a acestui conflict intern german. Ei vor încerca și acum să facă același lucru, în eforturile actuale de a rezolva conflictul mondial într-o manieră organică. Dar există suficiente mijloace și modalități pentru a contracara acest lucru.

Comentariu - Thomas Dalton:

Chiar în această perioadă, lumea a auzit pentru prima dată o declarație definitivă privind numărul victimelor jidănești în Holocaust. Pe 8 Ianuarie, New York Times a titrat un articol scurt: „6.000.000 de jidani morți" (p. 17). Un obscur sionist ucrainean, Jacob Lestchinsky, a fost citat spunând că „populația jidănească din Europa a fost redusă de la 9.500.000 în 1939 la 3.500.000." Dar nu există aproape nimic în explicațiile sau detaliile acestui articol; cum ar fi putut el să știe asta, având în vedere că războiul era încă departe de a se încheia, este un mister total.

Această cifră a fost repetată câteva luni mai târziu când NYT a scris: „S-a calculat că în total aproximativ șase milioane de jidani au fost uciși deliberat în [camerele de gazare] și în alte moduri" (13 mai, p. SM4). Și a apărut din nou în Decembrie, când procesele de la Nürnberg au început: „Datele procesului dezvăluie că 6.000.000 de jidani au murit," citește titlul (15 dec., p. 8). Astfel, numărul iconic a devenit adânc înrădăcinat în psihicul popular și rămâne așa și astăzi. Că acesta este complet lipsit de date științifice verificabile sau de alte confirmări obiective pare să nu aibă importanță.

7 Ianuarie 1945 (II.15.82)

După-amiază, scriu un articol despre Problema Jidănească. Din nou, se dovedește necesar să tratez Problema Jidănească în toată lățimea sa. Acest subiect nu ar trebui să rămână nerezolvat. Jidanii din întreaga lume, însă, nu vor fi mulțumiți cu argumentația mea.

10 Ianuarie 1945

Primesc un raport cutremurător despre catastrofa de atunci care a dus la desprinderea României. Din acest memoriu rezultă că trecerea României de partea inamică se datorează în mare măsură neglijenței Germane. Atât trimisul nostru la București, Killinger, cât și Ministerul de Externe de la Berlin au făcut urechi surde la toate avertismentele. Pur și simplu nu s-a vrut să se accepte adevărul. La aceasta s-a adăugat ghinionul că, prin fixarea cursului german exclusiv pe Mareșalul Ion Antonescu, i-am deschis larg poarta trădării vicleanului Mihai Antonescu. Prietenii Germaniei în România trebuiau căutați în Garda de Fier. Aceasta însă a fost exterminată cu sprijinul politicii externe germane, iar când a venit lovitura trădării, aproape că nu mai existau oameni publici capabili să ia partea noastră.

Singurul lucru reconfortant în toată povestea este că Mihai Antonescu a căzut victimă propriei sale intrigi. Credea că poate pune pe oricine să danseze și, la sfârșit, el însuși a fost pus să joace după cum i s-a cântat. Despre soarta lui ulterioară nu se știe nimic precis; se poate însă presupune că bolșevicii l-au cel puțin arestat, dacă nu cumva chiar ucis.

Lejeritatea cu care trimisul nostru Killinger a privit la manevrele Românești care au dus în final la pierderea acestui aliat este de-a dreptul fără egal. Dar el a fost încurajat în această ușurătate chiar de autoritățile oficiale de la Berlin. Întregul caz România reprezintă un capitol elocvent al insuficienței umane și profesionale a serviciului nostru diplomatic extern.

Comentariu - Thomas Dalton:

Articolul în cauză a fost ultima sa lucrare majoră despre jidani, intitulat „Creatorii Mizeriilor Lumii.” Este un eseu pasionat și prezicător. Îl reproduc aici în întregime:

CREATORII MIZERIILOR LUMII

Nu s-ar putea înțelege acest război dacă nu s-ar ține minte faptul că Iudaismul Internațional stă în spatele tuturor forțelor nenaturale pe care dușmanii noștri uniți le folosesc pentru a încerca să înșele lumea și să păstreze umanitatea în întuneric. Este, așa cum s-ar spune, mortarul care ține coaliția dușmană unită, în ciuda diferențelor de clasă, ideologie și interese.

Capitalismul și bolșevismul au aceleași rădăcini jidănești – două ramuri ale aceluiași copac care, în final, dau același fruct. Iudaismul Internațional le folosește pe amândouă în felul său pentru a supune națiunile și a le menține în serviciul său. Cât de adâncă este influența sa asupra opiniei publice în toate țările dușmane și în multe națiuni neutre este evident: că nu se menționează în ziare, discursuri și transmisiuni radiofonice.

Există o lege în Uniunea Sovietică care pedepsește „antisemitismul” – sau, pe scurt, educația publică despre Problema Jidănească – cu moartea. Orice expert în aceste chestiuni nu este în niciun fel surprins că un purtător de cuvânt de frunte al Kremlinului a spus de Anul Nou că Uniunea Sovietică nu se va odihni până când această lege nu va fi validă în întreaga lume.

Cu alte cuvinte, dușmanul spune clar că scopul lor în acest război este să pună sub protecție legală dominația totală a jidănimii asupra națiunilor Pământului

și să folosească pedeapsa cu moartea pentru a amenința chiar și o discuție despre această încercare rușinoasă.

Este puțin diferit în națiunile plutocratice. Aici, lupta împotriva uzurpării insolente a rasei jidănești nu este pedepsită de călău, ci mai degrabă cu moartea prin boicot economic și social și prin teroare intelectuală. Acesta are același efect în final. Stalin, Churchill și Roosevelt au fost făcuți de jidănime. Ei se bucură de sprijinul lor total și îi răsplătesc cu protecția lor deplină. Se prezintă în discursurile lor ca bărbați drepți, de un curaj civil de nestăvilit, dar niciodată nu auzi măcar un cuvânt împotriva jidanilor, deși ura dintre popoarele lor față de aceștia crește din cauza acestui război – o ură pe deplin justificată.

Jidănimea este un subiect tabu în țările dușmane. Ea se află dincolo de orice limită legală și devine astfel tiranul popoarelor care o găzduiesc. În timp ce soldații dușmani luptă, sângerează și mor pe Front, jidanii fac bani din sacrificiul lor prin bursele de valori și piețele negre. Dacă un bărbat curajos îndrăznește să se ridice și să acuze jidanii de crimele lor, va fi batjocorit și scuipat de presa lor, alungat din slujba sa sau altfel înjosit și adus în dispreț public.

Dar chiar și asta nu pare să fie suficient pentru jidani. Ei vor să aducă condițiile sovietice în întreaga lume, oferind jidănimii putere absolută și imunitate față de urmărirea penală. Cel care se opune sau măcar dezbate acest subiect va primi un glonț în ceafă sau o toporișcă în gât. Nu există o tiranie mai groaznică decât aceasta. Acesta este apogeul rușinii publice și secrete pe care jidănimea o impune națiunilor care merită libertatea.

Toate acestea sunt departe de noi. Totuși, ele ne amenință încă în depărtare. Este adevărat că am spart complet puterea jidănească în Reich, dar aceștia nu au renunțat. Nu s-au odihnit până nu au mobilizat întreaga lume împotriva noastră. Cum nu mai puteau cuceri Germania din interior, vor încerca acum să o facă din afară.

Fiecare soldat rus, englez și american este un mercenar al acestei conspirații mondiale a unei rase parazitare. Având în vedere starea actuală a războiului, cine ar mai putea să creadă că aceștia luptă și mor pe Front pentru interesele naționale ale țărilor lor! Națiunile doresc o pace decentă, dar jidanii sunt împotriva acesteia. Ei știu că sfârșitul războiului ar însemna zorii cunoașterii umanității despre rolul nesănătos pe care l-a jucat Jidănimea Internațională în pregătirea și desfășurarea acestui război. Le este frică să nu fie demascați, ceea ce de fapt a devenit inevitabil și trebuie să se întâmple, la fel cum ziua urmează după noapte.

Asta explică izbucnirile lor furioase de ură împotriva noastră, care sunt doar rezultatul fricii lor şi al sentimentelor lor de inferioritate. Sunt prea dornici, iar acest lucru îi face suspicioşi. Jidănimea Internaţională nu va reuşi să întoarcă acest război în avantajul său. Lucrurile sunt deja prea departe. Va veni o oră în care toate popoarele Pământului se vor trezi, iar jidanii vor fi victimele.

Este o metodă veche, folosită adesea de Jidănimea Internaţională, să discrediteze educaţia şi cunoaşterea despre natura sa coruptă şi scopurile sale, bazându-se astfel pe slăbiciunile celor care confundă uşor cauza cu efectul. Jidanii sunt şi maeştri în manipularea opiniei publice, pe care o domină prin reţeaua lor de agenţii de ştiri şi presa lor, care se întinde în întreaga lume. Mizerabila iluzie a unei prese libere este una dintre metodele pe care le folosesc pentru a ameţi publicul ţărilor duşmane. Dacă presa duşmanului este atât de liberă pe cât pretinde, să îşi ia o poziţie deschisă, fie pentru, fie împotriva Problemei Jidăneşti.

Nu o va face, pentru că nu poate şi nu are voie să o facă. Jidanii iubesc să batjocorească şi să critice orice, în afară de ei înşişi, deşi toată lumea ştie că ei sunt cei care au cea mai mare nevoie de critică publică. Aici se termină aşa-zisa libertate a presei în ţările duşmane. Ziarele, parlamentele, politicienii şi liderii bisericii trebuie să tacă. Crimele şi viciile, mizeria şi corupţia sunt acoperite cu o pătură de iubire.

Jidanii au controlul total al opiniei publice în ţările duşmane, iar cel care controlează acest lucru este şi stăpânul întregii vieţi publice. Naţiunile care trebuie să accepte o astfel de stare sunt demne de milă. Jidanii le induc în eroare făcându-le să creadă că naţiunea Germană este înapoiată. Aşa-zisa noastră înapoiere este de fapt dovada progresului nostru.

Am recunoscut jidanii ca o primejdie naţională şi internaţională şi, din această cunoaştere, am tras concluzii convingătoare. Această cunoaştere Germană va deveni cunoaşterea lumii la sfârşitul acestui război. Considerăm că este datoria noastră primordială să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a face posibil acest lucru.

Umanitatea ar cădea în întuneric veşnic, ar ajunge într-o stare de mediocritate şi primitivitate, dacă jidanii ar câştiga acest război. Ei sunt încarnarea acelei forţe distructive care, în aceşti ani groaznici, a ghidat conducerea duşmanului în lupta împotriva tot ceea ce considerăm nobil, frumos şi de păstrat.

Din acest motiv, ei ne urăsc. Ei disprețuiesc cultura și învățătura noastră, pe care le percep ca fiind mult mai presus de viziunea lor nomadă asupra lumii. Le este frică de standardele noastre economice și sociale, care nu lasă loc pentru tendințele lor parazitare. Ei sunt dușmanii ordinii noastre interne, care a exclus tendințele lor anarhiste. Germania este prima națiune din lume care este complet liberă de jidani.

Aceasta este cauza principală a echilibrului său politic și economic. De vreme ce expulzarea lor din corpul național German a făcut imposibil ca aceștia să zguduie acest echilibru din interior, ei conduc națiunile pe care le-au înșelat în lupta împotriva noastră din exterior. Le convine – de fapt face parte din planul lor – ca Europa să piardă o mare parte din valorile sale culturale în acest proces. Jidanii nu au avut niciun rol în crearea lor. Nu le înțeleg. Un instinct rasial adânc le spune că, din moment ce aceste înălțimi ale activității creative umane sunt pentru totdeauna dincolo de accesul lor, trebuie să le atace astăzi cu ură.

Ziua nu este departe când națiunile Europei, da, chiar și cele ale întregii lumi, vor striga: „Jidanii sunt vinovați pentru toate nenorocirile noastre! Ei trebuie trași la răspundere, cât mai curând și temeinic!"

Jidănimea Internațională este pregătită cu alibiul său.Așa cum s-a întâmplat în timpul marii socoteli din Germania, ei vor încerca să pară nevinovați și să spună că e nevoie de un țap ispășitor — iar ei sunt acela. Dar acest lucru nu îi va mai ajuta, așa cum nu i-a ajutat nici în timpul revoluției Național-Socialiste. Dovada vinei lor istorice, în detalii mari și mici, este atât de clară încât nu mai poate fi negată, nici măcar prin cele mai viclene minciuni și ipocrizii.

Cine îi împinge pe ruși, pe englezi și pe americani în luptă și sacrifică mase uriașe de vieți omenești într-o confruntare fără speranță împotriva poporului German? Jidanii! Ziarele și transmisiunile lor radiofonice răspândesc cântecele războiului, în timp ce națiunile pe care le-au înșelat sunt conduse la măcel. Cine inventează în fiecare zi noi planuri de ură și distrugere împotriva noastră, transformând acest război într-un caz cumplit de automutilare și autodistrugere a vieții europene, a economiei, educației și culturii sale? Jidanii!

Cine a conceput mariajul nenatural dintre Anglia și Statele Unite, pe de o parte, și bolșevismul, pe de altă parte, construindu-l și asigurând cu gelozie continuitatea sa? Cine acoperă cele mai perverse situații politice cu o ipocrizie cinică, dintr-o teamă tremurândă că o nouă cale ar putea conduce națiunile la înțelegerea adevăratelor cauze ale acestei catastrofe umane? Jidanii, doar jidanii!

Se numesc Morgenthau și Lehmann, și se află în spatele lui Roosevelt ca așa-numiți „sfetnici”. Se numesc Melchett și Sassoon, și sunt pungașii de bani și ordonatorii lui Churchill. Se numesc Kaganovici și Ehrenburg, și sunt îndrumătorii și purtătorii de cuvânt ai lui Stalin. Oriunde privești, vezi jidani. Ei mărșăluiesc ca comisari politici în spatele Armatei Roșii, organizând crimă și teroare în teritoriile cucerite de sovietici. Ei stau în spatele frontului, la Paris și Bruxelles, la Roma și Atena, și își țes frânele din pielea națiunilor nefericite care au căzut sub puterea lor.

Aceasta este adevărul. Nu mai poate fi negat, mai ales acum, când, în beția lor de putere și victorie, jidanii au uitat de obișnuita lor reținere și stau acum în lumina reflectoarelor opiniei publice. Nu se mai obosesc — aparent convinși că nu mai este necesar, că a sosit ora lor. Și aceasta este greșeala lor, pe care o fac întotdeauna când cred că sunt aproape de marele lor scop al dominației mondiale clandestine.

De-a lungul istoriei popoarelor, ori de câte ori s-a dezvoltat această situație tragică, providența cea bună a făcut ca jidanii înșiși să devină groparii propriilor lor speranțe. Ei nu au distrus popoarele sănătoase, ci efectul înțepăturii lor parazitare a adus pericolul iminent în prim-plan, conducând la cele mai mari sacrificii pentru a-l depăși. La un anumit punct, ei devin acea putere care întotdeauna voiește răul, dar fără să vrea creează binele. Așa va fi și de această dată.

Faptul că națiunea Germană a fost prima de pe Pământ care a recunoscut acest pericol și i-a expulzat din organismul său este dovada instinctelor sale sănătoase. Ea a devenit astfel conducătoarea unei lupte mondiale ale cărei rezultate vor determina soarta și viitorul Jidănimii Internaționale. Privim cu deplină liniște tiradele sălbatice de ură și răzbunare, în stilul Vechiului Testament, rostite de jidanii din întreaga lume împotriva noastră. Ele sunt doar dovada că ne aflăm pe drumul cel drept. Nu ne pot tulbura. Le privim cu dispreț suveran și ne amintim că aceste izbucniri de ură și răzbunare erau evenimente zilnice pentru noi în Germania, până în acea zi fatidică pentru Jidănimea Internațională — 30 Ianuarie 1933 — când a început revoluția mondială împotriva jidanilor, care i-a amenințat nu doar în Germania, ci și în toate celelalte națiuni.

Aceasta nu se va opri înainte de a-și atinge scopul. Adevărul nu poate fi oprit nici prin minciuni, nici prin forță. El va ieși la lumină. Jidanii își vor întâlni Cannae-ul lor la sfârșitul acestui război. Nu Europa, ci ei vor fi cei care vor pierde. Poate

râd de această profeție astăzi, dar au râs de atâtea ori în trecut, și aproape la fel de des au încetat să mai râdă mai devreme sau mai târziu.

Nu doar că știm precis ce vrem, dar știm și precis ce nu vrem. Națiunile înșelate ale Pământului pot încă să nu posede cunoașterea de care au nevoie, dar noi o vom aduce. Cum ar putea jidanii opri asta pe termen lung? Ei cred că puterea lor se sprijină pe temelii sigure, dar ea stă pe picioare de lut. O singură lovitură puternică, și se va prăbuși, îngropând în ruinele ei pe creatorii mizeriilor lumii.

Comentariu – Thomas Dalton:

Per ansamblu, un eseu uimitor, scris de o figură de frunte a unei puteri mondiale. Ca și înainte, Goebbels se adresează lumii mai mult decât compatrioților săi Germani, care erau măcelăriți zilnic de Aliații sprijiniți de jidani. Desigur, jidanii nu au fost învinși la sfârșitul războiului, și, de fapt, și-au sporit puterea și influența în deceniile următoare. Dar o ideologie anti-jidănească a fost eliberată asupra lumii, una care încă nu și-a epuizat complet desfășurarea. Mai există șanse să-și întâlnească, totuși, propriul Cannae.

19 Ianuarie 1945 (II.15.153)

În părțile Poloniei recent ocupate de sovietici, Problema Jidănească devine acum extrem de relevantă. Comisia de la Lublin pare să nu vrea să aibă prea mult de-a face cu jidanii. Ea dă o explicație din perspectiva că, după ce am curățat cea mai mare parte a jidănimii poloneze, acum trebuie să se țină seama și de antisemitismul polonez. Firește, Comisia de la Lublin nu a elaborat cum anume se va întâmpla acest lucru.

20 Ianuarie 1945 (II.15.163)

Faptul că antisemitismul în Anglia crește din săptămână în săptămână este, pe de o parte, evident, dar pe de altă parte nu oferă niciun motiv guvernului britanic să ia în considerare această tendință în rândul opiniei publice britanice. Articolul meu împotriva jidanilor din Das Reich [„Creatorii Mizeriilor Lumii”] stârnește un interes

considerabil în rândul publicului străin. Generează discuții vii. De îndată ce sunt atinși jidanii, ei ridică un mare strigăt. Dar experiența arată că se vor liniști din nou în două sau trei zile și vor reveni la tăcerea lor.

23 Ianuarie 1945

Sovieticii au încheiat acum cu pseudoguvernul ungar de la Debrețin un armistițiu. Acesta este redactat după modelul deja cunoscut și conține în special clauza că Ungaria va intra de acum înainte în război împotriva Reich-ului.Este pur și simplu grotesc cât de naivi sunt acești generali și parlamentari burghezi care cred că, părăsind războiul de partea Germaniei, vor obține pacea. Sovieticii îi vor trata doar ca carne de tun.În rest, tratatul de armistițiu dintre Moscova și Debrețin corespunde în linii mari celor încheiate cu bulgarii și cu Românii.

25 Ianuarie 1945

Șeful nostru de grupă națională (Landesgruppenleiter) Schmidt din România a activat ca partizan în spatele liniilor sovietice și s-a întors acum în Germania. El oferă informații extrem de interesante despre evoluția din România.Clica regală crezuse efectiv că va reuși să aducă o ocupație anglo-americană în România; întreaga lovitură de stat fusese construită pe această iluzie.

Sovieticii le-au luat-o însă înainte englezilor și americanilor, iar acum regele Mihai, rănit și dezamăgit până în adâncul sufletului, nu mai este decât o unealtă în mâinile politicienilor de la Kremlin.Activitatea partizanilor crește în România într-un ritm remarcabil. Până și camarila regală ar vedea cu ochii închiși, mai degrabă azi decât mâine, întoarcerea trupelor germane.

Dar pentru asta e acum, cel puțin deocamdată, prea târziu. Regii și-au abandonat popoarele, iar acum își vor pierde tronurile.

28 Ianuarie 1945

Führer-ul îmi spune că i-a devenit limpede pentru prima dată încă din Ianuarie 1941, când Molotov a fost la Berlin, că sovieticii sunt din lemn foarte tare. Molotov și-a prezentat revendicările fără nicio jenă și extrem de brutal: retragerea trupelor germane din Finlanda, împărțirea practic a României, instalarea unei misiuni militare în Bulgaria și baze în Turcia.

Führer-ul a fost atunci atacat destul de dur de către Molotov și, la întrebarea categorică dacă acceptă aceste propuneri, a răspuns că Uniunea Sovietică trebuie să se adreseze mai întâi statelor respective, deoarece el nu dispune nici de Turcia, nici de Finlanda, nici de Bulgaria, nici de România. Aceasta a fost, de fapt, una dintre cauzele războiului Germano-Sovietic.

1 Martie 1945

În România continuă lupta în jurul cabinetului Rădescu. Bolșevicii par hotărâți să facă tabula rasa. Ei cer demisia lui Rădescu și înființarea unei așa-zise „guvernări democratice populare", adică, în traducere liberă, a unui soviet bolșevic pur-sânge.Celebrul măcelar în masă bolșevic Vyșinski a sosit acum la București. Cu siguranță va face treabă temeinică.

2 Martie 1945

Între timp, Kremlinul calcă în picioare fără nicio jenă deciziile de la Yalta în cazul României și încearcă să creeze aici fapte împlinite. După demisia cabinetului Rădescu, bolșevicii declară acum în presă că vor să „rezolve" lucrurile în România cu mijloace draconice și cât mai rapid posibil.

Demisia lui Rădescu nu a mai putut fi evitată sub presiunea sovietică, iar acum rămâne de văzut cum se va comporta regele și camarila sa în continuarea gestionării conflictului românesc. În orice caz, căderea lui Rădescu a provocat în opinia publică anglo-americană cea mai penibilă senzație.

Până și „The Times” devine acum vizibil nerăbdător și ia politica Kremlinului foarte dur la rost. Cred că „The Times” va mai avea de foarte multe ori prilejul să se plângă de abuzurile Kremlinului.

3 Martie 1945

Din România se raportează că întreaga opinie publică Românească nu face altceva decât să privească cu nostalgie spre perioada în care Germanii ocupau țara. Din păcate, această conștientizare vine prea târziu. Garda de Fier și-a început între timp activitatea. Dar, așa cum arată însăși evoluția din România, sovieticii îi supraveghează cu mare strictețe fiecare mișcare, și nu le văd un final bun.

Regele Mihai al României l-a însărcinat acum pe prințul Știrbei să formeze un nou cabinet. Exact Știrbei este cel care, la vremea respectivă, a purtat pre-negocierile cu anglo-americanii pentru scoaterea României din coaliția noastră. Se vede limpede că, în lipsa oricărei alte ieșiri, camarila regală românească încearcă acum să se agațe de anglo-americani, sperând să găsească în ei un scut împotriva sovieticilor. Ce iluzii.

4 Martie 1945

Evoluția românească merge exact cum dorește Kremlinul. Numirea prințului Știrbei ca prim-ministru a fost o ultimă încercare disperată de salvare a casei regale. Prin aceasta se voia o apropiere mai strânsă de anglo-americani, dar Kremlinul a tăiat rapid orice speranță: Vyșinski, emisarul lui Stalin în România, a respins categoric candidatura prințului Știrbei și i-a deschis drumul lui Petru Groza spre funcția de prim-ministru.

Petru Groza este un radical de stânga intelectual declarat. Aici nu mai putem vorbi de un Kerenski – trebuie să vorbim deja de un mic Lenin.

Nu va mai trece mult și curtea regală trădătoare, împreună cu regele-copil Mihai, va fi înlăturată, iar România va fi transformată în cea mai nouă republică sovietică și înglobată în Uniunea Sovietică.

Americanii ar vrea să pună un prinț bisericesc polonez prim-ministru în Polonia. Cred că la Kremlin vor râde cu lacrimi de o asemenea propunere, căci Stalin nici măcar o clipă nu s-a gândit să reformeze sau să renunțe la Comitetul de la Lublin. Acesta a fost doar un mic cadou de dimineață pentru Conferința de la Yalta – cadou pe care, după încheierea conferinței, donatorul îl va retrage în liniște.

6 Martie 1945

Evoluția în statele ocupate de sovietici decurge exact după programul prestabilit, atât în Serbia, cât și în Finlanda, cât și în România. În ceea ce privește Serbia, sovieticii încearcă mai întâi să facă poporul copt pentru bolșevizare printr-o foamete tot mai mare. În România s-a mers deja mai departe. Aici, prin activitatea Frontului de Teroare de Fier, se practică teroare și provocare, iar sovieticii trag concluzia că în România trebuie făcut tabula rasa. Se vorbește de „obrăznicie fascistă” și, în jargonul sovietic cel mai grosolan, politicienii români sunt acuzați de cele mai rele vicii pentru că vor, înainte de toate, să facă jocul englezilor și americanilor.

De altfel, găsesc mai ales la Londra foarte puțină păsare. Poate pentru că și acolo există aceiași clică circumcisă ca în Rusia. Dar un lucru este clar: Englezii sunt astăzi prea speriați și prea neputincioși ca să îndrăznească să stea în mod deschis împotrivă la sovietici.

8 Martie 1945

Din Finlanda, România și Bulgaria vin rapoarte despre o bolșevizare tot mai accentuată a țărilor respective. Sovieticii ies acum tot mai mult din pielea lor și nu

mai menajează, în special în Finlanda, aproape deloc particularitățile naționale ale conducerii și ale poporului, așa cum mai făceau înainte.

9 Martie 1945

În România, în ultima vreme, legionarii lucrează intens pentru a le crea dificultăți sovieticilor. Noi, la rândul nostru, suntem în curs de organizare a unei mari rețele de partizani în teritoriile germane ocupate din est. Este adevărat că durează o vreme până când o astfel de organizație de partizani poate intra în acțiune; totuși, ne putem aștepta la anumite rezultate de pe urma ei.

10 Martie 1945

În România, dezvoltarea se desfășoară conform planului, adică după voința Kremlinului. Ca un amănunt pitoresc, se poate menționa că fostul prim-ministru român Rădescu s-a refugiat în ambasada engleză, fapt despre care la Moscova se simulează o uimire grotescă.

Ziarele engleze scriu că Churchill a manifestat o bucurie sarcastică vizitând Aachen. El a declarat că este satisfăcut de amploarea ravagiilor cauzate orașului. Un smintit de prima mână. Dar în viitor, poporul englez, care i s-a aruncat în brațe într-un moment dezastruos al evoluției politice, se va plânge de el și mai mult decât noi.Presa engleză declară acum că 5 milioane de Germani vor trebui, neîndoielnic, să moară de foame după război, pentru că Anglia nici nu se gândește să le dea alimente. Asta se potrivește bine cu neutralitatea pe care o au. Dar în timp, asta se va întoarce împotriva lor.

13 Martie 1945

Ziarele engleze acuză guvernul de politica tăcerii. Ele cer explicații deschise și clare cu privire la evoluția din România, explicații pe care guvernul Churchill, firește, nu le poate oferi sub nicio formă.

14 Martie 1945 (II.15.498) B

Jidanii ies din nou la suprafață. Purtătorul lor de cuvânt este binecunoscutul și notoriul Leopold Schwarzschild, care acum susține în presa americană că, în niciun caz, nu ar trebui ca Germania să primească un tratament indulgent. Oricine are posibilitatea să o facă ar trebui să omoare acești jidani ca pe niște șobolani. În Germania, slavă Domnului, am rezolvat deja complet această problemă. Sper că lumea va lua acest exemplu.

În ceea ce privește situația politică a războiului, vocile care critică expansiunea influenței sovietice în lume devin zilnic mai numeroase chiar și în Anglia. La corul criticilor s-a alăturat acum și „Manchester Guardian", care se plânge în special de faptul că sovieticii au izolat complet România de lumea exterioară, astfel încât nu mai ajung aproape deloc vești despre evoluția politică internă românească.Este, de altfel, vechea tactică a Kremlinului: în clipa în care sovieticii ocupă o țară, coboară în fața ei o cortină de fier, ca în spatele ei să-și poată face în liniște cumplita jertfă de sânge.

Eisenhower și Harris schimbă numeroase telegrame de felicitare pentru distrugerea orașelor germane din vest. Acest schimb de telegrame este un document cultural de cea mai ticăloasă speță. Cred că, peste 50 de ani, lumea europeană va trata cu dezgust acest act de cinism profund. Cei doi gangsteri idioți procedează ca și cum distrugerea unui oraș cultural german din vestul țării ar fi o ispravă eroică. Ei se laudă cu cruzimile și cu brutalitățile lor și dovedesc astfel că, în culmea triumfului, nu pot să suporte și nici nu merită succesele pe care le-au obținut.

15 Martie 1945 (II.15.509) B

Este aproape grotesc să auzi că jidanii palestinieni fac o grevă de o zi, pe care vor să o umple cu rugăciune, iar această grevă este intenționată ca o campanie de simpatie pentru jidanii europeni. Jidanii rămân foarte vicleni și frivoli.

Noul prim-ministru Român: Groza este un comunist țărănist declarat. El reprezintă o unealtă docilă și supusă a Kremlinului.

16 Martie 1945

Eden este supus în Camera Comunelor la întrebări extrem de stânjenitoare cu privire la situația internă din România. Este nevoit să recunoască faptul că sovieticii blochează orice transmisie de știri din România și că Rădescu, de frică – chipurile față de adversarii săi politici interni –, a cerut și a obținut azil în legația britanică. Tăierea completă a legăturilor de știri cu România o pune Eden pe seama „motivelor militare", ceea ce sună, firește, ca o glumă proastă.

18 Martie 1945

Seara, Washington-ul declară oficial că chiar și predarea necondiționată a Reich-ului nu ar mai fi suficientă pentru inamic. În orice circumstanță, intenția lor este să ocupe întreg teritoriul Reich-ului. Deocamdată, nu fac alte cerințe. Poate că încă mai cred că ne vom spânzura sau împușca unii pe alții. Voința distructivă a inamicului astăzi dă naștere celor mai ciudate fructe. Excesul de răzbunare consemnat în presa jidănească engleză și americană este incomparabil. În proces, se arată un cinism de neegalat. Se mândresc cu distrugerea orașelor Germane, da, cu monumentele culturale Germane, cu o deschidere totală și astfel dau mărturie despre epoca actuală, care face pe oricine să roșească.

De asemenea, se poate observa din ultimul discurs al lui Churchill că o viziune sumbră predomină în cercurile conducătoare engleze despre viitorul Europei. Acest discurs a explodat ca o bombă asupra partidului conservator. Planul lui Churchill

este să despartă atât Partidul Conservator, cât și Partidul Muncitoresc și să formeze un nou partid din bucățile sfărâmate ale celor două. Churchill este un element distructiv. El va intra cu siguranță în istoria mondială ca Herostratus al Europei, care și-a putut face celebru numele doar distrugând ceea ce multe generații au construit de-a lungul multor secole. În curând se va întâlni cu jidanul american Baruch, care vrea de asemenea să-l viziteze pe Stalin. În aceste discuții, se determină jefuirea Reich-ului în fiecare detaliu. Pe de altă parte, inamicul Vestic nu este capabil să indice nici măcar o realizare pozitivă.

[..]Ei se arată acum extrem de mirați de evoluția politică din România. Sovieticii i-au scos complet din joc acolo și duc o politică pe cont propriu. Cortina de fier a coborât deja peste soarta României. Ce se petrece în spatele ei nu mai ajunge la cunoștința unei lumi indiferente.Beneš procedează mai prudent decât Rădescu. Pleacă direct la Moscova ca să-și pună guvernul pe care îl pregătește pentru Cehoslovacia.

19 Martie 1945

De altfel, anglo-americanii știu doar o fracțiune din ceea ce se petrece cu adevărat în România. Stalin a coborât de mult cortina de fier, iar în spatele ei se desfășoară tragedia poporului român exact așa cum conducerea română ar fi putut-o prevedea, dar, pe de altă parte, și-a meritat-o din plin.

20 Martie 1945

Noul ambasador ungar la Berlin, Meczer, îmi face o vizită de prezentare. Meczer este un ungurist convins și fanatic, care – după cum îmi povestește – îl cunoaște pe Horthy de 40 de ani. Îl descrie ca pe un oportunist tipic, care nu se pricepe nici la război, nici la politică, dar este maestru în corupție și în a-și umple propriile

buzunare. Familia lui este coruptă până în măduvă. Soția i-a exercitat o influență extrem de nocivă. Fiii sunt adevărați derbedei care au stricat complet pătura superioară a societății.

Despre mișcarea unguristă, ambasadorul Meczer îmi spune că face eforturi uriașe să se impună în partea de vest a Ungariei, care încă se află sub controlul lor, dar că în prezent este extrem de dificil.

De la maghiari nu mai e nimic de așteptat. Sunt deja morți înainte de a fi murit cu adevărat.

Despre atrocitățile bolșevice în orașele ungare recucerite, ambasadorul Meczer îmi relatează povești de groază care îți îngheață sângele în vine. Adaugă că i-a transmis o notă în acest sens nunțiului apostolic de la Berlin; acesta însă doar a ridicat din umeri. Se pare deci că nunțiul de la Berlin gândește la fel ca Papa: să nu-i întărâtăm pe cei puternici și să încercăm să nu ne punem rău cu ei, indiferent ce fapte urâte au comis.

Și aici [în Bulgaria] a început din nou o serie de condamnări la moarte în masă împotriva generalilor armatei bulgare. După ce politicienii au primit glonțul în ceafă, acum le vine rândul militarilor. Nu va fi cruțat nimeni, oricât de mult ar fi cochetat cu bolșevismul pe vremea când noi încă stăteam în Bulgaria. La fel și în România.

Sub presiunea sovieticilor, Maniu a demisionat din postul de lider al Partidului Național Țărănesc. Maniu este omul care, odinioară, a organizat și a făcut parte din trădarea față de Germania. El își primește acum pedeapsa pe care o merită de mult.

22 Martie 1945

Acum, în București, după modelul de la Sofia, sunt organizate procese sângeroase împotriva conducerii naționale. 250 de Români, care au colaborat cu noi, se află în fața tribunalului special, printre ei și Mareșalul Antonescu. Sper că și omonimul său, Mihai Antonescu, se află printre ei, căci dacă cineva merită să fie împușcat, acela este el.

24 Martie 1945

„Exterminați poporul German!“ – iată sloganul care începe să fie lansat din nou în Anglia. „Cât mai repede posibil, inclusiv femeile și copiii!“. Până atunci, Imperiul Britanic tremură din toate încheieturile și într-un răstimp mai mare sau mai mic el se va prăbuși în cea mai neagră mizerie; dar asta nu-i interesează pe acești britanici.

26 Martie 1945

Churchill se afla și el la cartierul general al lui Montgomery, iar corespondenții de război englezi anunță triumfător că a făcut o plimbare cu barca cu motor pe Rin. Asta i se potrivește. Conform ziarelor britanice, el privește cu binoclul distrugerile pricinuite de bombardamente în regiunea Wesel. Probabil că e foarte mândru de asta, distrugând cultura Germană și istoria popoarelor europene.Va veni o zi când el va intra în istorie ca distrugătorul continentului european.

4 Aprilie 1945 (II.15.674) B

Jidanii s-au înregistrat deja pentru Conferința de la San Francisco [despre planurile după-război]. Este caracteristic că principala lor cerință este interzicerea antisemitismului în întreaga lume. Tipic pentru ei, după ce au comis cele mai oribile crime împotriva umanității, jidanii doresc acum ca umanității să-i fie interzis chiar și să gândească despre ei.

Comentariu – Thomas Dalton:

Într-adevăr, şi astăzi, chiar şi la 75 de ani distanţă, încă ni se interzice să gândim astfel de lucruri.

Ultima intrare din jurnal este datată 9 Aprilie 1945. Aceasta include o mențiune scurtă despre jidani, așa că o includ aici ca ultima în lista mea: